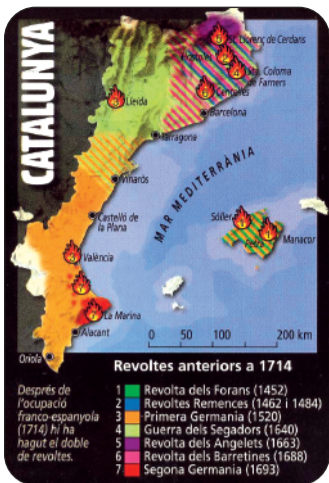

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 641

15 DE DESEMBRE DEL 2008

PREU: 2 €

S A P O B L A

Fa 15 anys que n'Agustí Serra regenta l'empresa Autoelectrica Agustí a la carretera d'Inca,35 de sa PoblaServei Nissan i Chevolet. A la foto amb el seu fill Agustí i el seu empleat Gonçal. 971 541 805

Fa 20 anys que en Llorenç Paieres és soci i guardador de les motos d'època de l'associació Es Siurell, a sa Pobla són 7 associats, a Mallorca un centenar. Tenen la seu social al Restaurant Els Bessons des Figueral de Marratxí. Cada mes surten d'excursió. 971 540 726

Fa 2 anys que n'Emili Paieres va obrir el Taller Automoto Emili al carrer Creu,5 de sa pobla. 971 540 502

FIRA DE SANT TOMÀS DE SINEU

Fa un any i mig que na Joana Molines, viuda del capità de la Guàrdia Civil Mateu Texidor, cunyada de la mestre Texidora que te un carrer a Sant Joan i cosina del Senyor dels Estels, viu a la residència de Sineu. Una residència modèlica on la gent viu ben feliç i contenta

Fa mig any que na Graciela Buchanan regenta Es Baret al carrer Mirador,13 de Sineu. Despatxa les tapes i el millor frit de Sineu. 675 023 422

SANTA CATALINA

A una balconada de Santa Catalina hi hem vist aquest betlem, segons la nostra tradició. Que no tot han de ser pares Noels!

Fa mig any que en Carles Mandilego ha obert l'Estudi d'Arquitectura al carrer Pursiana,23 a Santa Catalina. 699 927 827

Fa un any que n'Elisabet Chinchilla ha obert la Botiga Ca Na Chinchilla de delicatessen i vins al carrer Dameto,11 de Santa Catalina. 971 919 195

L'Estel vos desitja
**Bones festes
de Nadal**

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

'Vivim en un bilingüisme fals que anorrea i margina la nostra llengua'

Elisabet Molina és responsable territorial i portaveu nacional de la Coordinadora d'Associacions en Defensa de la Llengua Catalana (CAL). La CAL va néixer amb la necessitat de canalitzar les inquietuds d'un seguit d'associacions, persones i col·lectius d'arreu dels Països Catalans. La CAL va néixer el 23 d'abril de 1996, la diada de Sant Jordi, impulsada per la societat civil, amb la ferma voluntat d'articular una organització autocentrada i arrelada al territori, amb un objectiu clar: el treball per l'assoliment de la plena normalització lingüística, cultural i nacional.

La CAL ja porta més de deu anys treballant per l'assoliment de la plena normalització lingüística, cultural i nacional, quina ha estat l'evolució de l'entitat amb tots els canvis socials i polítics que hi ha hagut?

Malgrat que portem 12 anys treballant perquè el català sigui considerada la única llengua oficial als Països Catalans i, tot i haver observat un creixement en la defensa de la nostra llengua i cultura, l'evolució a la plena normalització lingüística ha estat lenta i no plena, ja que l'objectiu encara no s'ha assolit. Si visquéssim en un país normalitzat i amb normalitat, organitzacions com la CAL no tindrien raó d'ésser. Però tampoc podem confiar que aquesta normalitat ens la duguin els partits polítics, perquè ja hem vist quin paper hi juguen i ho podem exemplificar amb l'aplicació del decret per la tercera hora de castellà, la LEC o el paper mullat que representa la llei de política lingüística. Fins que no hi hagin lleis a favor de la llengua catalana, haurem de continuar treballant des de la societat civil i el teixit social i cultural per exigir-ho.

Quin creixement ha tingut la CAL? Com s'ha notat en el treball diari?

La CAL ha crescut sobretot a nivell territorial. S'han creat nous nuclis locals a l'àrea metropolitana de Barcelona, a les comarques de Tarragona i hem

començat a tenir contactes amb persones de Lleida per a constituir-hi nuclis locals. Seguim tenint, però, dificultats per tenir nuclis estables a la Franja de Ponent, al País Valencià, a la Catalunya Nord i a les Illes, tot i que en aquests territoris treballam amb les entitats de defensa de la llengua i disposem de socis i sòcies que col·laboren amb les campanyes que potenciem des de la CAL nacional.

A nivell diari, ha crescut el nombre de denúncies rebudes a través del nostre web, on s'han rebut queixes d'agressions que han patit persones vers la llengua. En aquest sentit, s'està habilitant un gabinet jurídic que doni respostes a aquestes agressions, més enllà de la denúncia. També ha crescut el nombre de persones i entitats que han mostrat interès en organitzar el Correllengua o altres campanyes a les seves viles, pobles i comarques.

Quines expectatives de futur té la CAL? Fins on es vol arribar?

L'objectiu segueix sent el mateix que el primer dia: acabar amb la menysvaloració de la nostra cultura i, per tant, presentar-la arreu del món com el que és: una cultura innovadora, integradora i desacomplexada; garantir un futur digne per la nostra llengua, tot assegurant polítiques actives per proporcionar-ne el seu ús social i reclamar el reconeixement de la unitat i l'oficialitat de la llengua catalana en tot el seu territori, a tots els Països Catalans.

Com a nou objectiu, recol·lim la resolució de la última assemblea en qual la CAL aposta per treballar conjuntament amb les diferents entitats nacionals en defensa de la llengua, com són la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana (FOLC), la Plataforma per la Llengua, Òmnium Cultural, com també la Plataforma pel Dret de Decidir.

Quin treball conjunt feu amb aquest conjunt d'entitats de la societat civil catalanista? Us complementeu?

La intenció de la CAL és

mantenir una col·laboració estreta amb les entitats que abans esmentava i, en la mesura que ens sigui possible, elaborar una estratègia unitària que ens permeti avançar en la defensa de la nostra llengua.

Com valoreu el Correllengua 2008?

Enguany s'ha celebrat el Correllengua a 450 municipis, cinquanta més que l'any passat, i hi han participat més de 300.000 persones. Malgrat aquest creixement i que enguany vam iniciar el Correllengua la vigília de Sant Joan, la participació ha minvat en els actes nacionals, com el d'inici a Sant Miquel de Cuixà i el de cloenda a Perpinyà.

Per què creieu que ha arrelat aquesta iniciativa?

El Correllengua ha arrelat amb força arreu dels Països Catalans. Tot i tenir uns eixos que venen donats per la CAL, s'adapta a la realitat dels territoris i els nuclis locals (persones i/o entitats) i aquests marquen les seves pròpies activitats. A més, partim de la idea que el Correllengua pertany a la societat i al teixit cultural d'arreu dels Països Catalans.

Després de més de 10 anys del Correllengua, creieu que aquest és un model vigent? Es reinventarà en properes edicions? O bé són els nuclis locals els qui cada any innoven per la seva banda?

De fet, el Correllengua ha estat i és la marca de la CAL amb més resposta i és del tot vigent en tant que no hem assolit la plena normalització de la llengua catalana. Això no vol dir que en properes edicions preveiem novetats en la seva organització, com per exemple, crear mitjans que facilitin la coordinació territorial, amb més presència de tots els territoris als actes d'arreu del territori.

Quin impacte ha tingut el Correllengua en els nouvinguts?

Mitjançant el Correllengua, hem pogut arribar a les difer-

ents comunitats nouvingudes i, sobretot, amb els projectes 'Tallers' i 'Xerrem' que els donen a conèixer la nostra llengua i la nostra cultura. La resposta és variada, hi ha poblacions i barris on el treball amb els i les nouvingudes és constant i s'ha aconseguit arrelar diferents parelles i grups de conversa en llengua catalana, així com la implicació de comerços i altres entitats i agents que es comprometen a atendre'ls en català.

Com veieu la salut de la llengua catalana?

Tot i que cada cop més nombre de persones coneixen la llengua catalana, el seu ús minva, sobretot entre els joves. Això passa perquè el català no compta amb eines suficients per promocionar-la i protegir-la. Vivim en un bilingüisme fals que anorrea i margina la nostra llengua, donat que aquest bilingüisme només protegeix les llengües castellana i francesa. Només cal sortir al carrer, a qualsevol territori dels Països Catalans, per comprovar que no podem viure plenament en català. Decrets com el de la tercera hora en castellà no ajuden a millorar aquesta situació, ans al contrari. Des de la CAL creiem fermament que fins que el català no

sigui la única llengua oficial als Països Catalans aquesta situació de desmillora no variarà.

Quines accions està duent a terme la CAL en relació a la possible resolució del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut català, si aquesta inclou importants retallades en el finançament i la llengua?

Des de la CAL ja vam iniciar la campanya demanant el 'No a l'estatut' perquè pensem que la via estatutària està esgotada i ha quedat demostrat que no ens ajudarà a normalitzar la situació del català. En relació a la tercera hora, conjuntament amb la campanya 'Pel català a l'escola' vam elaborar un manifest on fèiem una crida a la comunitat educativa a practicar la insubmissió a aquest decret.

Des del Centre Universitari de Sociolingüística i Comunicació (CUSC-UB/PCB) us informem que ja podeu consultar el sisè número de la revista electrònica *Llengua Societat i Comunicació* (LSC) que porta per títol "Lingüística i Comunicació a les Organitzacions" coordinat per Estrella Montolio.

Una lliçó de democràcia

D'això se'n diu democràcia! Amb un referèndum i amb més del 75% de vots favorables, el 26 de novembre Groenlàndia va decidir reformar el seu Estatut d'autonomia, en el qual s'hi reconeix el dret a l'autodeterminació. I com que Groenlàndia econòmicament és un país deficitari, Dinamarca, el país al qual han estat sotmesos durant tres-cents anys els groenlandesos, a més d'acceptar-los l'Estatut, es compromet per llei a ajudar-los fins que es puguin autofinçar. Davant d'aquest esdeveniment, Espanya deu estar

molt preocupada, i no serà pas per la despesa econòmica que li pugués representar la independència de Catalunya, sinó ben al contrari, perquè se li hauria acabat poder xuclar la mamella dels catalans. Dinamarca ha demostrat que, a més de ser el país menys corrupte del món, també és el que té més sentit de la democràcia. Ara em pregunto: per què no van ser els danesos, els colonitzadors de Catalunya? Quina mala sort la nostra!

Jordi Camps i Domènech
Tel. 938210424

QUIM GIBERT

coautor d'*Identitats. Convivència o conflicte?*

La tardor de 2002 Jesús Artiola Ruhí, en representació de Jo també em planto i altres 13 organitzacions, fou imputat per injúries i calúmnies al rei d'Espanya. Uns mesos abans, Artiola havia denunciat el Borbó per haver negat, en el lliurament del premi Cervantes de 2001, que el castellà mai hagués estat imposat. En la seva compareixença davant l'*Audiencia Nacional*, Jesús Artiola va reafirmar-se en les seves paraules i no va dubtar a aportar més dades sobre els reiterats intents de lingüicidi. Fernando Andreu Merelles, el mateix jutge que havia fet aquestes imputacions, va arxivar d'immediat la causa en adonar-

se que el rebombori que s'estava aixecant era contraproduent. Quan el personatge és intocable, com en el cas de Sa Graciosa Majestat, hi ha l'opció de preparar el terreny a fi i efecte que et girin la denúncia en contra. I, llavors, assolir un cert ressò mediàtic, altrament és molt difícil de fer públic l'afer.

La irresponsabilitat que hi ha darrere la sacralitat i el negacionisme reial espanyol és abordada, entre altres aspectes, per Hèctor López Bofill en el seu darrer llibre *Escac al rei. Una reflexió sobre la monarquia espanyola* (Editorial Mina, Barcelona 2008). López Bofill, professor de Dret Constitucional de la UPF, rememora diferents episodis del «dilatat passat sinistre» de Juan Carlos (la mort mai aclarida del seu germà petit Alfonso; el jurament

dels principis del Movimiento, les ombres encara existents entorn el 23-F,...). Paral·lelament, Bofill tampoc oblidar l'etapa de Juan Carlos i don Juan conspirant, com si d'una competició es tractés, per restaurar la monarquia en benefici propi. Les aspiracions de don Juan, però, van quedar frustrades per la interposició del seu fill: «Juan Carlos va conspirar més i millor, es va moure amb més astúcia i no va dubtar de posar-se al costat d'un dictador per cancel·lar les pretensions del seu progenitor». Així doncs, l'autor de *Escac al rei* pensa que al monarca se li haurien imputat càrrecs si amb l'arribada de la democràcia s'hagués creat una comissió de la veritat, tal com va succeir a Sud-Àfrica o Alemanya, per complicitat amb el franquisme i pels «crims comesos per les Forces de

Seguretat contra població civil i mai no resolts produïts entre 1975 i 1978 (...) en els quals el rei sí que comptava amb poder polític».

Malgrat aquests antecedents, el silenci dels progressistes espanyols ha estat esgarriat: «l'oposició d'esquerres, els líders dels quals, fins i tot quan encara es movien en la clandestinitat, ja van pactar obediència al rei (...) i alguns intel·lectuals de la tradició més roja i més radical es desfeien en elogis cap a Juan Carlos». Ha estat una forma d'apuntalar la línia de flotació de la unitat espanyola, de la qual el Borbó n'és el símbol indivisible. Tant cert és, que Sa Altesa va endinyar a Pilar Rahola, en la primera entrevista que van mantenir, «le he prometido en el lecho de muerte de mi padre que nunca se rompería Espa-

ña. Y te recuerdo que soy jefe de las fuerzas armadas», (*Avui*, 8-1-04). *Escac al rei* també tracta dels vincles de PRISA amb la monarquia, del rebuig envers aquesta reialesa a Llatinoamèrica, de les armilles protectores davant qualsevol trontoll reial, de l'opacitat del pressupost de la Casa Reial, del principi de desigualtat en democràcia, de l'immobilisme de l'esquerra catalana arran de la crema de fotos... Però, sobretot, Bofill parla d'establir una política del conflicte democràtic per «forçar aquells punts de discussió que mostrin la majoria nacional espanyola amb tota la seva intransigència i que, a la vegada, cohesionin el poble de Catalunya en el rebuig a la discriminació que patim com a entitat nacional diferenciada».

PERE FELIP I BUADES

Per què es indispensable nacionalitzar els bancs?

Totom se felicita de la solidesa del sistema bancari espanyol. Però els bancs i caixes no deixen doblers, estan asfixiant a les petites empreses, als autònoms i a les famílies treballadores.

Tanmateix seran "sòlids", però el Govern ha posat damunt la taula 150.000 milions d'euros a fi de recapitalitzar als bancs i caixes. I ara donen pressa a n'en Solbes a fi que els doni el diner ja. A més, el pla de rescat dels banquers inclou la possibilitat de que si ho necessiten l'Estat compri accions de bancs i quotes participatives de caixes d'estalvi.

¿Perquè els qui paguen contribucions han de sostenir (fonamentalment els treballadors) a unes entitats financeres que asfixien a la

població i la economia? Parlem dels bancs.

De qui són? El Banc de Santander pertany en un 2% a la família Botín, que abans en tenia un 30%. En canvi, els tres fons nord americans tenen el 25%. És un banc controlat pel capital financer nord americà. En Botín fa allò que aquests fons li diuen. Una gran part de les operacions d'aquests bancs s'efectua a l'Amèrica Llatina o Europa: el Santander és el tercer grup bancari britànic.

Quina és l'activitat d'aquests bancs? No és finançar la indústria. S'han dedicat a finançar operacions especulatives en el camp immobiliari, de l'energia, i anteriorment de les telecomunicacions i internet. Per

això, se dediquen, fonamentalment, a engreixar les successives bombolles especulatives. D'aquesta manera arruïnen als modestos estalviadors, a part de la seva gran cantera: les hipoteques dels treballadors.

Per exemple, Banif, filial del Santander, ha estat un dels principals venedors a Espanya dels títols del banc d'inversió nord americà Lehman, que feu fallida, endunt-se'n els estalvis de molta gent.

El crèdit és la funció primordial dels bancs. Cal tenir crèdit barat pels treballadors, els autònoms, les pimes... Però els bancs no estan per això.

Els deu anys de bombolla immobiliària han estat una creació dels bancs, que han

engreixat les seves comptes amb això. Quan això s'ha aturat, tota l'economia segueix presa d'aquests llasts. En particular totes les mesures "anticrisi" del govern Zapatero van destinades a sostenir a constructors i bancs.

Lluny de ser el sostenidor de l'economia, aquests bancs són gegantins paràsits que xuclen totes les energies dels treballadors i els pobles. Ens cal un sistema financer al servei de la població i la creació de riquesa. Una banca pública que sigui garant d'un crèdit barat al qui el necessita per comprar una casa, al autònom, al petit agricultor o industrial.

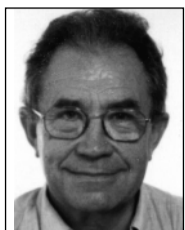
Per això és indispensable nacionalitzar els bancs sense indemnització

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vieens

C/. Joan Coll, 1
Teléf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltuxelectrik@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris
Tel.
971 85 85 80

ALEXANDRE PINEDA

Tinc el costum de llegir de la premsa, els articles d'opinió, seré sincer, n'hi ha que me'ls salto per obviar que escriuen des d'aquesta verinosa llengua, adjectiu que li van posar uns colons, escriuen en català però amb la ment i la butxaca, subordinada a l'Espanya gran, per la qual ells treballen, **MADRID PAGA MOLT BÉ ALS TRAÏDORS.** No és aquesta la intenció d'aquest article, ans al contrari faig menció elogiosa d'un intel·lectual fins ara per mi desconegut, és Joan Ramon Resina, Catedràtic, Director del departament d'estudis ibèrics i llatinoamericans de la Universitat de Stanford (EUA), li he llegit un treball que és el meu inspirador del present article.

No vull crear confusió, i ara anava ha escriure un cafarnaüm -barreja desordenada, confusió que per cert després d'escriure-la l'he cercada al Dicc, on no hi és, és una paraula ignorada, l'he trobada al Diccionari de Mallorca l'Alcover-Moll, perfectament definida, açò em fa pensar que algun indret de la illa gran es deu usar. Joan Ramon Resina contesta lúcidament a Ferran Mascarell, que després de ser conseller de cultura a l'ajuntament de Barcelona i a la Generalitat del

Principat, -aquesta no és res més que una diputació més-, dedica el seu preciós temps a l'intent banal de desencisar als catalans que creiem en la llibertat, i hi lluitem. Mascarell està en plena cadufada, què és una acció pròpia d'un cervell debilitat; ho he dit abans a causa d'haver-se venut i estar al servei de la metròpoli, cremat doncs d'idees, al posar-les al servei d'una causa injusta, sense cap equitat, és doncs, un *pensador* superficial, com a bon gos guardià, d'una causa, que té aviació, exèrcits de terra, naval i la FAES, que és la divulgadora de la dreta extrema, on sembla veure en Mascarell, si hi posa alguna objecció, l'hi diré que la fita política que promulga allò de l'encaix dels subalterns als dominants, és la mateixa cançó que la d'aquests nacionalistes essencialistes, em permeto el tuteig: allunya't-hi contaminen i molt, no podràs lluir de lliurepensador.

La teva cançó son els *valors* del PSC-PSOE de tota la vida, fent-se responsables del govern de l'estat, sabem llegir, vol dir: espoli fiscal com a veritable hemorràgia, infradotació de serveis, supeditació de l'espai informatiu i cultural català i un llarg etcètera. Ell ho troba raonable, com per tants, perquè amb els seus còmodes emoluments està supeditat al servei de l'imperi -mini ara- i encara se'ls minimitzarà més quan s'alliberin els Països Catalans.

Crims d'opinió

Mascarell vol dissipar el sentiment nacional català, com si Catalunya anés sobrada d'autoestima, vol enfortir Espanya, tot preguntant-nos als independentistes com pensem aconseguir-la la independència, com si aquesta volgués exhibir el seu full de ruta. Al'ex-conseller de cultura, no li hauria de caldre aquesta dedicació si més no nefasta, si es poses ha recórrer -meditar- que no som només un sentiment, que per si mateix és molt valuós, però que cal sumar-hi els valors definitius, què són la raó, la democràcia, l'equitat. Li dic que la seva *esquerra* ha portat Catalunya, a uns nivells inimaginables de pobresa arribant al milió tres-centes mil persones: informe de l'Obra Social de la Caixa de Catalunya, -caixa governada pels homes del seu partit. Ben a l'inrevés del que proclamen, la seva política descohesiona la societat, les dificultats de viure amb una mínim de confort s'esgoten gràcies a aquests falsos esquerrans.

Diu Joan Ramon Espinosa, demanar-nos un full de ruta és ingenu, afegeix, els espanyols ho saben i s'esveren per qualsevol fotesa que els la manifesti. Com galls estarrufats, alcen la veu amb l'argument de la violència, si tot d'una envien els tancs, hauran perdut la partida, no ens faran aquest favor. Es gloriegen de les seves gestes però se'ls veu el llautó en qualque manifestació, ridicule-

ses com l'afer del castell de Montjuïc, la caserna del Bruc, s'han de sumar a la política de collvinclats del PSC-PSOE, collvinclats, rima amb ben pagats, pensem en les fortunes que han acumulat l'ara ministre Corbacho, o el seu segon ara president de la Generalitat de dalt Kosé Montilla, van grimpar com a bons escaladors, amb l'antifranquisme i han recollit unes suculentos rendes, han passat de socialistes, a equiparar-se a les fortunes de l'alta burgesia catalana, volia dir catalunyesa, perquè no són res més que regionalistes provincials. Els esquerrans del PSC-PSOE, no han deixat mai de mai de portar penjada la medalla de *socialistes*, que a mi, m'és com si lluïssin una llufa.

Sé que es multiplicaran el crims d'opinió, la Cope, l'Abc, la Razon el (in)Mundo i munió que no tenim prou espai per anotar-los; és boicotejarà tot allò que és català, poden arribar en un acte de desesperació a conculcar l'autogovern, els suggereixo que apel·lin a l'article 155 de la seva constitució, que així ho proclama, demostrant amb un article més que la democràcia, els és una femella esquerra, res de res, ni una insinuació, no saben seduir, l'únic que saben fer és violar. Tot açò si ens troba lúcids acabarà sumant a favor de la independència. Eixirem de la teranyina *autonomista*, Europa

arrufarà el nas, però tampoc tolerarà una descomposició tant evident de la democràcia al seu interior. Catalunya va de debò, no ens podran tancar les portes.

El meu reconeixement al Catedràtic que dona classes a la Universitat de Stanford dels Estats Units, confiant que sigui una peça important dins de la gran nació d'estats on treballa, per a la seva tasca puntual i per esbombar el conflicte Catalunya-Espanya, doncs el temps va a favor nostre, i ell ho sap, només pensem que en el Tractat de Roma, com a embrió d'Europa foren dotze, els estats fundadors i ara en són vint-i-set, molt d'ells refets de les urpes nacionalistes on estaven atrapats, els esdeveniments, totes les crisis de valors i les econòmiques ens van a favor. Fet i fet els *valors* de que es vanten els espanyols són purs resultats d'accions debelladores -armades- en un llarg procés que ultrapassa els tres segles, però en aquest Espanya contra Catalunya, ens presenta un paisatge de la nostra cultura devastada: la llengua catalana sembla ser -és- un dels símbols més inacceptables d'una identitat menystinguda, i que els manté astorats per la nostra resistència. Han intentat i intenten totes les fórmules que aconseguir l'ablació, l'extirpació del català, i no n'han sabut, no han pogut, és el seu fracàs i la nostra victòria.

JORDI CALDENTEY

Al poble de Sant Guim de la Plana, a la comarca de La Segarra, cada any hi fan la representació del Naixement de Jesús amb un pessebre vivent. Enguany farà 25 anys que l'hi fan. És el pessebre vivent més gran de Catalunya. Tota una atracció turística i un acte

tradicionalista que honora les arrels cristianes de la Nació Catalana.

Doncs bé: l'Ajuntament de Sant Guim, en lloc d'estar-ne content i de fer costat als organitzadors, no ha tingut altres feines més que demanar-los una fiança de 1.000 si volen el permís per ocupar els carrers.

Imaginem per un moment que l'acte, en lloc de ser català i cristià fos estat, per exem-

ple, de representar-hi la feria de abril o bé cosa islàmica, del ramadà o cosa d'això. Hauria gosat l'Ajuntament, aquest o qualsevol altre, posar-hi traves tan lleugerament, perquè sí, per tocar els dallons? No! Estigau-ne segurs! Amb l'epidèmia pluricultural que s'ha posat de moda, qualsevol acte invasor de la nostra Pàtria és ben vist, s'ha de tolerar, l'hem de fomentar, l'hem d'admirar bocabadats, ens ha de fer regalar les baves. En

canvi, no hi ha manies a l'hora de pegar coça a les nostres tradicions, la majoria de les quals són d'arrels profundament cristianes. Tant si ens agrada com si no. Tant si creiem en Déu com si no hi creiem. Tota la culpa la té la beateria atea i cristianòfoba que impera en aquests moments.

Malament anam si, davant el greu moviment de població que fa decennis que patim, no valoram com a cosa sagrada

tot quant prové de les nostres arrels i ens identifica com a poble: la llengua, les creences, les tradicions, les institucions, el dret propi. Si ens automenyspream, com es poden integrar els immigrants de bona voluntat? I com ens poden témer els invasors?

Ben bé ens ho podem fer mirar si regalam al nou franquisme i al beatum seguidor de la coperencia copiscopal espanyola la fe en

Fe, Pàtria i Tradició

ANDREU SALOM I MIR

Ja fa un bon grapat d'anys que, en els àmbits cinematogràfics, hom parla de la conversió de la indústria cinematogràfica en quelcom semblant a una fàbrica d'hamburgueses, a més d'una mena de mainadera estulta que vigila pels bons costums i les sensibilitats més epidèmiques i banals, sovint lligades a interessos especulatiu de caire mercantil, religiós o governamental.

Sabem, per això mateix, que són moltes les pràctiques inacceptables que algunes empreses cinematogràfiques porten a terme amb la intenció de modificar, al seu albir, les pel·lícules, la qual cosa suposa sempre una

agressió contra l'essència de l'obra d'un autor i una falta de respecte total envers els artistes. Pràctiques que suposen, a més a més, una teòrica infracció a la llei, car tot artista té el dret de defensar la integritat de la seva obra fins a les darreres conseqüències. Així, l'acoloriment dels films en blanc i negre, la inserció d'un logotip durant la difusió de la pel·lícula per televisió, els talls publicitaris, els canvis en el format en què es projecten les cintes, escenes tallades, doblatges que modifiquen el guió, alteracions en el so i en la banda sonora, canvis en el muntatge del film sense el permís del director ... són accions habituals que fan malbé i mutilen creacions artístiques (de la mateixa manera que ho són el teatre, la literatura, la música i les altres arts clàs-

siques).

No cal dir que tota aquesta àmplia gamma d'adulteracions i manipulacions és especialment intensa als Estats Units, perquè ho fan amb un embolcall legal i en treuen un fruit mercantil d'allò més oneros. I això ho poden fer perquè s'apoderen dels drets de l'autor, que resten en mans del productors o magnats, que poden fer el que vulguin amb les pel·lícules, de tal manera que, al darrera, sempre s'hi entrelluca un gran negoci. En aquest sentit, el realitzador francès Claude Chabrol ha manifestat: "Als Estats Units, els grans productors, els caps de les gran empreses productores, eren abans gent que estimava de debò el cinema, mentre que ara són persones que es dediquen al cinema (...), és a dir, estem parlant d'una indústria que sem-

bla una fàbrica de botifarres". O, certament, de moltes altres coses, del que sigui, car el mercat és el que mana. Tot queda en mans, doncs, d'una mena de corporació de productors que fan sempre el que desitgen, i que redueix el protagonisme dels autors a la mínima expressió.

Al voltant d'aquesta indústria han sorgit, des de fa alguns anys, una fornada d'empreses (com *Movie Mask*, Màscara de pel·lícules, o *Clean Flics*, Pel·lícules netes) que, amb l'impuls de la tècnica digital, es dediquen a filtrar, bloquejar o ennegir la pantalla, en definitiva a "netejar" tot allò dels films que consideren que pot resultar ofensiu per al públic, o per a la religió, o per a determinat govern o nació. Aquestes pràctiques nefandes indueixen de seguida a contemplar inequívocament els espectadors amb un

magí *infantiloide* o amb una espècie d'atròfia mental. Tot ple-gat és tan impresentable, fins i tot vandàlic (qualsevol tipus de censura ho és, però aquesta encara ho és més, si cal) que no és gaire lluny d'un feixisme atrocinat.

És absolutament convenient i necessari, per tant, denunciar sempre aquestes pràctiques fraudulent i respectar la feina dels cineastes, per tal que les pel·lícules arribin, a les generacions futures, talment com es varen concebre, sense mutilacions ni afegits postissos. Cal deixar en pau les obres cinematogràfiques i respectar, d'una vegada, l'estatus cultural del cinema.

'Pedrito piscinas' ara vol donar lliçons sobre com fotre milions de treballadors al carrer

L'editora d' 'El Mundo' dona classes de com executar amb èxit un "acomiadament col·lectiu"

Redacció

Per si faltessin idees, l'editora d' *El Mundo* donarà alguns consells pràctics a empresaris que volen despatxar a bona part de la plantilla. El departament de conferències i formació d'Unidad Editorial impartirà el proper 21 de gener del 2009 un "seminari especialitzat" que porta per títol *Com planificar amb èxit un ERE. Acomiadaments col·lectius i Reestructuració de Plantilles*. Així ho anunciava avui en un vistós anunci a la contraportada del diari. La classe magistral, que s'impartirà a les instal·lacions madrilenyes d'Unidad Editorial, donarà als assistents (presumiblement empresaris) alguns consells pràctics

sobre com prescindir de gran part de la plantilla tot i minimitzant les conseqüències. Amb aquest propòsit s'ha dotat de l'assessorament dels "experts laboralistes" Sagardoy Abogados. També es comptarà amb el "punt de vista" de la Direcció General i de la Inspecció de Trabajo.

Reproduït de www.eldebat.cat

Estats Units: El poble vol un autèntic canvi

El 14 de novembre, en el context de crisi sense precedents, el poble dels Estats Units ha votat de manera massiva pel canvi, contra tot allò que representa en Bush, contra el capitalisme que ha enfonsat el país. És històrica la elecció d'un president negre en un país en el que la discriminació racial i social segueix tan present.

Els treballadors i les masses populars que han votat n'Obama volen un autèntic canvi. El cessament immediat de la guerra a l'Irak i a l'Afganistan, l'anulació del Pla Paulson de rescat de bancs, un pla d'emergència per a l'ocupació, la protecció social, la vivenda; no accepten que se paguin mils de milions als bancs mentre centenars de mils de ciutadans, expulsats de les seves cases, se veuen obligats a viure en tendes de campanya, han de fer cues interminables davant els menjadors de beneficència, veuen desaparèixer la seva feina de la nit al dia..

En canvi, els grans grups econòmics que han finançat la campanya més cara de la història esperen que n'Obama els alliberi de les exigències populars, que tupi amb més duresa: els plans d'acomiadament en l'automòbil i en els demès sectors industrials estan en marxa; els fons de pensions que han de pagar la jubilació de milions d'assalariats, toquen fons; 29

milions de nord americans ja se veuen obligats a recórrer als bons de menjar. Quan seran demà, 40, 50 milions? Ningú ho pot dir. Segons els economistes, "lo pitjor està per arribar".

Si n'Obama fa allò que ha anunciat, la voluntat de canvi de els masses xocarà amb el nou president. Com abanderat del rescat dels bancs, ha de passar als treballadors, als serveis públics, la factura de dos bilions llargs de dòlars lliurats als especuladors. Per altre part, n'Obama no te intenció de retirar les tropes de l'Orient Mitjà, sinó que anuncia un major esforç bèl·lic a l'Afganistan.

La democràcia exigeix que se respecti la voluntat del poble nord americà. Està en joc la supervivència de milions d'essers humans en tot el món, la sort dels treballadors nord americans de tots els orígens, i dels pobles del món.

El País indica que estan a prova les institucions democràtiques.

Quan la crisi trenca les cosidures de totes les administracions, el dilema plantejat per les exigències contraposades a n'Obama obri una crisi política que cal resoldre democràticament.

Pere Felip i Buades

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Gregori Mir i el mallorquisme polític

Parl d'una època, mitjans dels noranta, en què Gregori Mir ja feia anys que havia publicat Literatura i societat a la Mallorca de postguerra (1970), El mallorquinisme polític (1840-1936). Del regionalisme al nacionalisme (1975) i Els mallorquins i la modernitat (1981)

Els meus primers records referents a Gori Mir van estretament lligats a la represa cultural de la postguerra, als anys de la recuperació de la cultura catalana després dels desastres produïts pel feixisme i la reacció anticatalana a la nostra terra. Uns anys que han estat estudiats molt encertadament per l'escriptor i catedràtic de la Universitat de les Illes Balears (UIB) Pere Rosselló Bover en el llibre La cultura a Mallorca (1936-2003) (Palma, Documenta Balear, 2004). Parlem dels anys del naixement de l'Obra Cultural Balear (OCB), constituïda el desembre de 1963, de l'organització dels primers cursos de llengua catalana (a l'Estudi General Lul·lià ja s'impartien el 1954); del funcionament de les aules de Poesia, Teatre i Novel·la que, impulsades per Jaume Adrover, significaren la primera alenada d'aire fresc, de contacte amb la nostra cultura i amb les concepcions culturals antifeixistes del moment enmig d'aquella grisor heretada de la postguerra i que tot ho envaïa amb el seu alè sinistre. Va ser precisament a les Aules on vaig sentir per primera volta Gregori Mir parlant de literatura i societat. Tot això s'esdevenia en els anys 1965-66. Gregori Mir intervingué a les Aules al costat d'altres grans intel·lectuals del moment com eren Josep Pla, Joan Triadú, Blai Bonet, Pere Calders, Josep M. Castellet, Joan Sales, Jordi Sarsanedas, Jaume Vidal Alcover, Maria Aurèlia Capmany, Josep M. Llompart, Francesc Candel, Joaquim Molas...

Nascut a Campos el 1938, el polític i escriptor Gregori Mir es llicencià en dret a la Universitat de Barcelona (1964) i es doctorà l'any 1992 amb la tesi Miquel dels Sants Oliver. Nacionalisme i síntesi liberal-conservadora. La GEM ens informa que cap al 1976 col·laborà en la formació del Partit Socialista de Catalunya-Congrés i de la coalició Unió Autonomista (1977).

La darrera vegada que vaig parlar amb l'amic Gori Mir va ser fa uns anys, en la tertúlia que amb un grup d'amics escriptors, pintors, periodistes i activistes culturals fèiem setmanalment en el Bar Modern de Ciutat. Record que, aprofitant que la meua filla petita, na Núria, acabava de complir un any, vaig portar una ensaïmada a la tertúlia que, juntament amb

Jaume Adrover, l'organitzador de les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la dels anys seixanta, Gori Mir i els altres amics ens menjàrem amb deler tot recordant els vells temps, els anys inicials de les nostres lluites juvenils.

Aquell matí de febrer havia de fer unes feines inajornables. Vaig sortir amb la nina, procurant que anàs ben tapada, no fos cosa es que constipàs amb el canvi de temperatura de la casa al carrer. Vaig passar un moment pel Bar Modern per a saludar els amics de la tertúlia. Feia un fred espantós i ens refugiàrem tots a l'interior del bar per petar la conversa. En Gori Mir, preocupat per na Núria, una mica esverat em digué si no hi havia perill que es constipàs. Jo li vaig dir que no passàs ànsia, que anava ben tapada i que de seguida que ens empassàssim l'ensaïmada la portaria novament a casa. Sembla que es tranquil·litjà una mica, i amb els altres tertulians entràrem al bar. Cal dir que tot el temps que parlàrem de les Aules em vaig fixar que Gori Mir no deixava de mirar la meua filla d'un any amb posat de fonda preocupació. Crec que, al final de la tertúlia, quan ens acomiadàrem fins a la propera trobada, féu un alè de satisfacció. Finalment m'emportava la filla a casa!

Parl d'una època, mitjans dels noranta, en què Gregori Mir ja feia anys que havia publicat Literatura i societat a la Mallorca de postguerra (1970), El mallorquinisme polític (1840-1936). Del regionalisme al nacionalisme (1975) i Els mallorquins i la modernitat (1981). Militant del PSOE, fou senador per Mallorca (1979-82) i diputat per Mallorca (1982-86). Posteriorment participà en la fracassada aventura d'Unió Balear, de què fou un dels fundadors, fins que amb el pas del temps decidí dedicar molt més temps a la recerca històrica, camp en què havia excel·lit de forma destacada.

Tot rememorant aquella darrera trobada, un dels darrers debats mantinguts amb l'amic Gori Mir, pens com era d'important dins el nostre subconscient el pes del recent passat, la història de la lluita per la llibertat, el record de les primeres activitats culturals contra la dictadura, per servar la nostra memòria històrica. No degué ser per casualitat que amb Jaume Adrover recordàssim el significat polític i cultural d'aquella petita i valenta renaixença que varen ser les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la de mitjans dels anys seixanta.

Josep M. Llompart i Gregori Mir, coneixedors dels moderns corrents d'anàlisi de la realitat social, el materialisme històric, la sociologia contemporània, ens fornien eines sum-

mament importants per al coneixement de la nostra cultura.

Recordem que la Mallorca democràtica dels vuitanta, la consolidació de la cultura catalana, malgrat els acostumats entrebancs, és producte, a part de l'avenç i ferm desenvolupament de l'OCB, de les activitats culturals de sentit antifeixista que, com hem dit una mica més amunt, es desenvolupen en les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la, de l'actualització de la revista Lluc, de l'arribada a les Illes del ressò i activitats de la Nova Cançó, d'una important represa teatral, de la creació a l'Estudi General Lul·lià dels primers estudis universitaris, de certs espais de "llibertat" en els suplementes de cultura dels diaris de Ciutat i, sobretot, de la riquesa generada per l'augment de l'activitat turística a les Illes. De cop i volta, uns petits excedents produïts pel turisme es dediquen a consolidar aquests mínims fonaments culturals que seran la base de tot el nostre desenvolupament posterior.

Posteriorment al conflictiu desenvolupament de les Aules (i escric "conflictiu" perquè hi hagué persecucions, prohibicions i detencions i interrogatoris per part de la Brigada Social de règim), a iniciativa de Josep M. Llompart, Gori Mir publicaria les conferències fetes a les Aules en un llibret cabdal en la nostra formació: Literatura i societat a la Mallorca de postguerra, publicat per l'Editorial Moll el 1970. En paraules de Josep M. Llompart, el llibre de Gori Mir assenyala "la primera passa ferma cap a una interpretació sociològica de la lit-

eratura mallorquina". Vist amb perspectiva històrica hom pot constatar la importància de llibres com aquest de Gori Mir o el que havia escrit uns anys abans Josep M. Llompart, el famós i imprescindible La literatura moderna a les Balears (Palma, Editorial Moll, 1964). Ambdós autors, Josep M. Llompart i Gregori Mir, coneixedors dels moderns corrents d'anàlisi de la realitat social, el materialisme històric, la sociologia contemporània, ens fornien eines summament importants per al coneixement de la nostra cultura. Josep M. Llompart ens ho fa notar en el pròleg al llibre de Gori Mir quan diu que el sistema d'anàlisi de la cultura emprat per l'investigador de Campos ens permet tenir una visió prou correcta dels fonaments reals que sostenen la literatura mallorquina. Com deia l'autor de Poemes de Mondragó: "L'aplicació dels mètodes sociològics permet a l'autor [Gori Mir] arribar a una explicació definitiva, almenys en el plantejament general, d'allò que ningú no havia sabut explicar-se, i que, en diferents ocasions, havia donat lloc a saboroses esbatussades de província: el teatre 'regional'. La síntesi que fa Gregori Mir de l'evolució històrica del gènere dramàtic a Mallorca, com a literatura i com a espectacle, i l'estudi dels condicionaments que l'han afaïçonada em semblen d'una lucidesa perfecta. D'altra banda, la conclusió és tallant i arracona per sempre tota possible discussió sobre el problema: a Mallorca hem tingut l'únic teatre que la nostra estructura social possibilitava". Llompart conclou: "Gregori Mir no sospesa valors (com ha fet de man-

era exclusiva una crítica desconexada de la realitat insular), sinó que exposa les raons que donen coherència als fets”.

El llibre de Gregori Mir *Literatura i societat de la Mallorca de postguerra*, juntament amb el de Llopart *La literatura moderna a les Balears*, els de Josep Melià *Els mallorquins i La Renaixença a Mallorca*, el de Guillem Rosselló Bordoy *L'Islam a les Illes Balears*, i els que d'ençà la postguerra ha editat Francesc de Borja Moll, condicionen la nostra percepció de la realitat, ens forneixen instruments prou útils per defugir la putrefacció cultural feixista alhora que, en alguns casos, van bastint els fonaments d'una futura dedicació a la literatura en els lletraferits d'aquells anys. Quasi la totalitat d'escriptors mallorquins del que s'ha anomenat la “fornada dels anys setanta” ens hem alletat amb el material sortit de l'Editorial Moll, amb llibres dels autors que hem citat més amunt. Una formació basada no solament de la *Gramàtica normativa* o en el *Vocabulari mallorquí-castellà*, les *Rondaies*, les xerrades radiofòniques, o en el paper de “Llibres Mallorca” en els anys seixanta i setanta. L'Editorial Moll ens dotava d'altres llibres, bàsics per a la nostra formació com a ciutadans i ciutadanes d'una terra trepitjada pel feixisme. Pens ara mateix en tots aquells llibrets de la col·lecció “Les Illes d'Or” que ens permeten conèixer les arrels més profundes de la nostra cultura. Record la importància cabdal que per a la nostra formació d'escriptors tengué poder fruit, en plena dictadura franquista, enmig de tants silencis i prohibicions culturals, de llibres com *Comèdies*, I de Pere d'A. Penya, *La minyonia d'un infant orat* de Llorenç Riber; *L'Hostal de la Bolla i altres narracions*, de Miquel S. Oliver; *Cap al tard*, de Joan Alcover; *Aiguaforts*, de Gabriel Maura, *Flor de card*, de Salvador Galmés; *Els poetes insulars de postguerra*, de M. Sanchis Guarner, *L'amo de Son Magraner*, de Pere Capellà; *L'hora verda*, de Jaume Vidal Alcover o *Un home de combat*, de Francesc de B. Moll. Sense oblidar Raixa, aquell número u, *El que s'ha de saber de la llengua catalana*, de Joan Coromines.

L'obra de Gregori Mir *El mallorquinisme polític 1840-1936. Del regionalisme al nacionalisme* ens permetia endinsar-nos en el sorgiment de les idees d'enfrontament amb el poder central, l'inicial retrobament de les nostres senyes d'identitat cultural i nacional

Com diu Josep M. Llopart en el pròleg del llibre de Gori Mir *Literatura i societat a la Mallorca de postguerra*, l'investigador de Campos porta uns anys d'avantatge als autors de la generació literària dels setanta quant a la intervenció en el món cultural mallorquí. Llopart escriu: “Si no ho record malament, Gregori Mir va aparèixer per primera vegada dins la petita però espessa jungla dels lletraferits mallorquins cap a la segona meitat de la dècada dels cinquanta”. Per tant, quan participà a les Aules ja és un conegut llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona, un poeta conegut per les seves

col·laboracions a *Ponent*, la revista literària que dirigeix Llorenç Vidal, que a poc a poc pren consciència de la manca de llibertat que pateix la nostra terra i es va implicant en multitud d'activitats culturals, les que el règim permet i sempre vigilades i controlades, i que són uns instruments valuosíssims per anar desvetllant la joventut mallorquina. Les Aules que dirigeix Jaume Adrover, els famosos cicles anuals de conferències que es fan a Campos, esdevenen “vertaders cursos universitaris d'estiu” i compten amb la col·laboració activa i desinteressada d'un jove activista, Gregori Mir, que a poc a poc, des de la poesia, es va decantant envers el camp de la recerca històrica i la política activa.

Gregori Mir i molts dels autors del que s'ha vingut a anomenar “la generació literària dels setanta” són producte d'aquella renaixença cultural dels anys seixanta. En aquest aspecte cal parlar, no solament de la tasca essencial de l'Editorial Moll, sinó també de la importància de Daedalus, que al costat de la feina feta per l'OCB, per Llibres Mallorca, per la tasca de divulgació cultural i activisme catalanista que es desenvolupa a les llibreries l'Ull de Vidre, Tous i Logos, conformen un ben concret panorama de redreçament nacional i cultural del qual l'obra i les activitats de Gregori Mir formen part consubstancial.

És al voltant d'aquestes llibreries [Llibres Mallorca, Tous, Logos...], de les quals Gregori Mir és client assidu, que puc parlar i veure de més a prop l'investigador de Campos. Ambdós col·laborarem plegats a les pàgines de Cultura del diari Última Hora. Pàgines que, dirigides pel periodista Xim Rada, arplegaven bona part de la intel·lectualitat del moment, és a dir, de començaments dels anys setanta.

Gregori Mir venia sovint a veure quines novetats havien arribat a la Llibreria Logos, on aleshores jo treballava. Ja feia temps que preparava els dos volums de *El mallorquinisme polític 1840-1936. Del regionalisme al nacionalisme* (I) i (II), que posteriorment, i sota el pseudònim d'Anselm Lluïll, publicaria Edicions Catalanes de París el 1975. Aquest llibre, juntament amb el de Josep Benet (publicat sota el pseudònim de Roger Arnau) *Marxisme català i qüestió nacional catalana (1930-1936)*, publicat l'any 1974 a Edicions Catalanes de París, ens proporciona una visió prou extensa del món dels nostres pensadors nacionalistes. Un ventall que recull des del regionalisme al marxisme revolucionari dels anys trenta. Aquests llibres, juntament amb el de Josep Melià *Els mallorquins*, el de Joan Fuster *Nosaltres els valencians* i els clàssics del pensament socialista internacional, són alguns dels que basteixen els fonaments de bona part de la formació cultural que sustenta la nostra militància antifeixista en els començaments dels anys setanta.

L'obra de Gregori Mir *El mallorquinisme polític 1840-1936. Del regionalisme al nacionalisme* ens permetia endinsar-nos en el sorgiment de les idees d'enfrontament amb el poder central, l'ini-

cial retrobament de les nostres senyes d'identitat cultural i nacional. Com explicaven Jordi Bonafont i Gabriel Montcada en el pròleg de *El mallorquinisme polític*: “Estem segurs, per tant, que aquesta obra interessarà tots els mallorquins estudiosos del passat de llur poble i, d'una manera particular, aquells que es preocupen del present i del futur polític de l'Illa, especialment els pertanyents a les noves generacions, respecte a les quals el règim franquista ha fet tot el que ha estat al seu abast perquè desconeguin la història de llur comunitat i, per tant, perquè ignorin que, abans del juliol del 1936, va existir un mallorquinisme polític que ha deixat una gran quantitat de literatura política, el coneixement de la qual encara, en molts d'aspectes, pot il·luminar els mallorquins compromesos en la reforma i canvi al seu poble”.

Els articles de la revista *La Palma*, els materials de Josep Tarongí i Cortés, J. L. Pons i Gallarza, en són un exemple. Mitjançant la feina de recerca de materials feta per Gregori Mir poguérem aprofundir en la situació històrica que permeté el sorgiment d'un incipient pensament polític regionalista. Importants, en aquest camp, els articles de Miquel dels Sants Oliver i de Lluís Martí que surten en el llibre. Cabdal igualment poder copsar l'aportació teòrica mallorquina al procés nacionalista català. Gori Mir reproduïx dos articles, un de Gabriel Alomar titulat *Harmonización de la corriente nacionalista con la socialista* i un altre de Miquel dels Sants Oliver, el que porta per títol “Extensió i evolució del catalanisme”, que ens permeten veure amb claredat els nexes d'unió existents entre la intel·lectualitat de la nació. El primer volum de *El mallorquinisme polític* acaba amb articles de Joan Estelrich, Pere Oliver Domenge, Guillem Forteza i Gabriel Alomar, entre molts d'altres. En resum: un ample ventall de materials que a mitjans dels anys setanta ens permeten saber d'un venim com a poble i, seguint i fent nostra aquesta valuosa tradició cultural, esmolar les eines que ens serveixin per avançar envers una total recuperació cultural, bastir la nacionalitat futura.

En el volum II de *El mallorquinisme polític*, el material que aconseguim aplegar Gregori Mir ens permet avançar en la visió i comprensió dels orígens del nacionalisme mallorquí

En el volum II de *El mallorquinisme polític*, el material que aconseguim aplegar Gregori Mir ens permet avançar en la visió i comprensió dels orígens del nacionalisme mallorquí. Material sumament interessant del Centre Regionalista de Mallorca, sobre el paper del Partit Liberal amb interessants articles de Rafel Ramis i Togores, la fundació de l'Associació per la Cultura de Mallorca, aquell primer intent d'aglutinació de les tendències polítiques dins una plataforma cultural. També hi podem trobar alguns articles de Gabriel Alomar i de Miquel Ferrà escrits sota la dictadura de Primo de Rivera. En aquella època, quan després d'un d'aquells viatges a l'estranger

de mitjans dels anys setanta portàrem a casa el llibre de Gregori Mir que comentam, record que m'interessaren molt especialment els articles de la revista *La Nostra Terra*, aprofundir en el paper de Joan March en la política mallorquina i, sobretot, eren ben profitosos els capítols que feien referència al paper de la República en el nostre redreçament nacional. Curiós constatar com, igual que en la Constitució de 1978, la de la República també prohibeix la federació de regions autònomes. Sembla que el poder central sempre ha tengut ben clar que, en qualsevol època i circumstància, l'essencial és barrar el pas a una possible i hipotètica unitat dels Països Catalans. El més trist és constatar com, així com la burgesia central espanyola té ben aclarit quin ha de ser el seu paper i la seva política per barrar el pas a l'avenç de les nacions oprimides per l'estat, l'esquerra oficial, determinades forces “nacionalistes” dretanes mai no ho han aclarit i han acceptat sempre i en tot moment les imposicions espanyoles. Un silenci, una manca de política ben pagats, pels successius règims espanyols, evidentment!

Però parlàvem d'aquest segon volum de *El mallorquinisme polític*. Record com era d'interessant, un autèntic descobriment!, poder llegir en la fosca de finals del franquisme els lluminosos articles de Gabriel Alomar en referència al paper de Mallorca en la història i en la cultura mediterrània. I també les aportacions a la formació de l'Esquerra Republicana Balear, al treball teòric i pràctic d'Alexandre Jaume quant als problemes d'aconseguir la unió de les idees socialistes i nacionalistes i les dificultats per anar bastint els estatuts d'autonomia de Catalunya i Balears. És evident que la sublevació militar feixista de 1936 estroncà aquest camí de recuperació dels nostres drets nacionals. El llibre en parla extensament en el capítol XXII, el que porta per títol “La unitat: un camí que l'alçament militar-feixista interrompé”.

Ens podríem allargar molt més quant a la importància del llibre de Gregori Mir en aquella època concreta que ara evocam, com ara mateix, trenta-tres anys després de la seva edició. La importància del llibre, del valor dels textos que s'hi inclouen, queda ben ressaltada en el pròleg de Jordi Bonafont i Gabriel Montcada quan escriuen: “D'altra banda, aquesta obra ens dóna a conèixer l'esforç d'alguns mallorquins d'hair per alliberar-se del llast del caciquisme, del provincialisme, del subdesenvolupament cultural, del sucursalisme, d'aquell sucursalisme que Joan Fuster, amb tant d'encert, ha descrit en el seu importantíssim llibre *Nosaltres els valencians*. Un esforç que quan semblava que anava a donar fruit fou interromput brutalment per l'alçament del juliol del 1936 que, en triomfar a Mallorca, com després a la resta dels Països Catalans dependents de l'Estat espanyol, perseguí tota mena d'expressió democràtica i autòctona, imposant un règim totalitari, anticatalà i colonial”.

Any 1652.

per Ricard Colom

FI DE LA GUERRA DELS SEGADORS. MENTRE S'APAGA LA GUERRA CIVIL ANGLESA, FRANÇA VIU LA FRONDA I COMENÇA LA 1ª GUERRA -COMERCIAL- ANGLO-HOLANDESA.

1-1-1652: El físic Johann Lorenz Bausch funda l'Acadèmia Naturae Curiosorum.

8-1-1652: Michiel de Ruyter pren la vídua Anna van Gelderse per muller i pensa de jubilar-se, però mesos més tard és nomenat en vice-Commodore en la Primera anglo-holandesa de guerra.

24-1-1652: Declaració de la Unió dels Prínceps (Condé-Orléans) en contra de Mazarin.

28-29-1-1652: Mazarin acut a la Cort, a Poitiers.

30-1-1652: Mor Georges Dumesnil de La Tour, pintor de Lorena, a Lunéville, probablement per la pesta. La Tour pintà belles imatges quotidianes i espirituals. Després de la seva mort serà oblidat durant segles.

7 i 17-2-1652: Mor Gregorio Allegri (*1582), cantaire i compositor barroc italià d'una gran obra, deixeble de Nanino (i aquest de Palestrina). La seva peça més famosa és el cèlebre i impressionant "Miserere", basat en el Psalm 51 (penitencial de David), mantinguda com un tresor en secret pel Cor Papal durant segles. Tanmateix el maçó Mozart mostrarà anys a venir el seu geni essent capaç de transcriure'n les notes de memòria després d'haver-lo sentit una única vegada.

19-2-1652: El Coadjutor, Gondi, és nomenat per al cardenalat (Cardenal de Retz). La seva popularitat a París s'esfondra.

A la instància de la República de Venècia, el venecià Pietro Ottoboni (futur Papa Alexandre VIII) és nomenat Cardenal pel Papa Innocent X.

2 ó 3-3-1652: Naix Thomas Otway, dramaturg anglès (†1685)

3-1652: Condé va via cap al nord. Fugida novel·lesca de Condé i de cinc companys que abandonen il·legalment Agen per aplegar-se amb l'exèrcit de Nemours a la regió del Loira.

24-3 a 3-4-1652: Setge d'Achansk: Primer enfrontament russo-xinès al riu Amur arran de la campanya

Ierofei Khabarov (1649-1651).

28-3-1652: Naix a Hampshire Samuel Sewall, jutge anglès (†1730). Serà el primer autor colonial a escriure un text en contra de l'esclavitud, però també serà un dels jutges als judicis contra les Bruixes de Salem.

2-4-1652: Manifestacions populars contra Mazarin al Pont-Neuf de París.

2-5-4-1652: Desordres a París.

6-7-4-1652: El navegant holandès Jan van Riebeeck, amb 200 holandesos, estableix un fort, on conreen cereals, per abastir la Companyia de les Índies Orientals Holandeses entre Europa i Àsia, al Cap de Bona Esperança, i així funda el que s'esdevindrà la Ciutat del Cap a Sudàfrica. Principi de l'ocupació holandesa de Sudàfrica.

D. 7-4-1652: Els holandesos introdueixen el cavall a Sudàfrica. Poc després, els holandesos se n'entren terres endins i obliguen a nadius San i Khoikhoi a marxar cap al nord. Els habitants del Cap i rodals s'autoanomenen "burgesos lliures". La companyia mare hi exercirà un monopoli estret sobre els intercanvis, però els colons instauren una via patriarcal bíblica, es donen el nom de Boers ("Camperols" en neerlandès) per defugir la civilització mercantil.

Les relacions dels Boers amb hotentots, xhoses i cafres seran dolentes, ja que tenen concepcions distintes sobre comerç i propietat. Per als hotentots, la terra no és de ningú, per als xhoses una vaca no pot intercanviar-se per un objecte inanimat.

Arribada de Jan van Riebeeck, per Charles Bell

7-4-1652: Batalla de Bléneau. Les tropes reials d'Hocquincourt són derrotades per Condé però Turenne—que ha tornat al bàndol reial—li impedeix de continuar fins a Gien, on és el Rei.

Naix el futur Papa Climent XII (†1740).

7-11-4-1652: Condé camina sobre París.

11-12-4-1652: Arribada de Condé a París.

4-1652: El "Rump" proclama la unió d'Anglaterra i Escòcia. En virtut dels termes de la "oferta de la Unió", els escocesos reben 30 escons en un Parlament unit a Londres, amb el General Monck designat com a governador militar d'Escòcia. Durant l'interregne, Escòcia es va mantenir sota l'ocupació militar d'un exèrcit anglès. Rebel·lions esporàdiques de monàrquics hi continuaran, particularment al oest de Highlands, on Alasdair MacColla havia comandat les seves forces als 1640s.

21-4-1652: Naix Michel Rolle, matemàtic francès.

28-4-1652: La Cort francesa arriba a Saint-Germain.

12-5-1652: Rendició de Galway a Irlanda.

5-1652: Declaració reial anul·lant les restriccions imposades per Louis XIII als calvinistes en l'àmbit civil i religiós.

Visió de George Fox a Pendle Hill (Lancashire), considerada com la data de la fundació espiritual de la futura "Societat dels Amics" (quàquers).

El Castell de Dunnottar, l'últim bastió de la resistència monàrquica a Escòcia, cau en mans de les tropes del Parlament anglès.

18-5-1652: Els hispànics prenen Gravelines.

Rhode Island aprova la 1ª llei nordamericana per il·legalitzar l'esclavitud. Els negociants de Providence i de Newport continuen el comerç d'esclaus amb unes altres colònies.

29-5-1652: La 1ª Guerra anglo-holandesa comença devers Dover (Batalla de Folkestone Downs, abans de declarar-se formalment la guerra) a causa d'una provocació holandesa: l'almirall Tromp es nega a saludar la bandera britànica, quan es reuneix la flota de Robert Blake fora de Dover. Combat naval de Goodwin Sands entre els 42 vaixells del Tinent-Almirall Maarten Tromp Harpertszoon i els 21 vaixells anglesos dividits en 2 esquadrans, l'un comandat per Robert Blake i l'altre per Nehemiah Bourne. La tensió prèvia era perquè el Parlament anglès havia imposat que només vaixells anglesos podien importar a ports anglesos.

5 a 6-1652: La situació econòmica francesa se'n va ràpidament en orris. Els moviments militars al voltant de París (Epernay, Saint-Denis, Villeneuve Saint-Georges). Arribada i sortida de l'exèrcit de Charles, duc de Lorena, que havia vingut a ajudar els Prínceps però que fou persuadit de girar cua per l'or de Mazarin. A París, els pro-Condé intenten per tots els mitjans de forçar el Parlament a unir-se amb els Prínceps (la Unió dels Prínceps i de la "Ville").

6-1652: A Barcelona un recompte dona un total de sols 14.435 habitants. La ciutat jau oprimida i famolenca pels francesos.

21-6-1652: Mor Inigo Jones, pintor, arquitecte i escenògraf anglès (*1573). Després de tota una vida de la creativitat mor en la pobresa. Portà el classicisme a Anglaterra, però per haver estat a la Cort -agrimensor del rei-, no era popular.

Combat naval durant la 1ª Guerra anglo-holandesa, llenç d'Abraham Willaerts.

1652: Corona Catalano-aragonesa:

Pesta bubònica i mala collita a Mallorca. En un any hi ha més de 26.000 empestiferats. La pesta afecta Palma, Ciutadella i la Vila d'Eivissa. El virrei prohibeix l'eixida de queviures de l'illa. Sense tenir en compte la pesta a Mallorca, el rei ordena que naus del bloqueig a Barcelona es diriguen a fer les reparacions escaients a l'illa, i ordena el trasllat de tots els pertrets necessaris des del moll de Calis.

A Barcelona han viscut la presa de Tortosa molt intensament, perquè es perdia un punt important que havia costat molts esforços de controlar i que marcaria l'inici d'una àmplia i efectiva ofensiva de l'exèrcit castellà sobre el Principat (Veg. DD.AA. *Dietari de l'Antic Consell de Barcelona*, volum 15 - desembre 1649-octubre 1652, 78).

Els nobles felipistes exiliats durant la guerra tornen a Catalunya per recuperar llurs béns. Fontanella s'exilia a Perpinyà.

Tuïr envia 20 soldats a la guerra contra els espanyols.

Els franciscans estableixen el Col·legi de St. Bonaventura al monestir del carrer Ample de Barcelona.

Males collites al Principat. “**Any de 1652 que ancara se pot dir pijor que los altres per causa del mal y siti de Barcelona**” (Diari del pagès Joan Guàrdia, del Corcó). Catalunya, després de 12 anys de guerra contra Espanya, famolenca i oprimida també pels francesos, està ja disposta a entendre's amb Felipe IV.

Catalunya i especialment les zones frontereres (Terres de l'Ebre, Baix Maestrat, la Franja, la Vall d'Aran...) han quedat arrasades: boscs tallats, pobles saquejats, camps sense conrear i sense llavors. La població ha reculat greument a tot la Corona d'Aragó. Rodamóns i delinqüents van i vénen pertot, especialment per ciutats com Saragossa.

La guerra continua, ara de Catalunya i Castella contra el regne de França. El resultat final serà la signatura de la Pau dels Pirineus entre la Monarquia Hispànica i el Regne de França, on es formalitzarà la mutilació territorial de Catalunya.

La petita noblesa accedeix a l'administració municipal valenciana. Els grans barons, que continuaven al marge del govern de la ciutat, hi són admesos amb un simple litigi. Els altres sectors, mancats de poder polític consistent (tant a València com a l'Aragó mana en realitat Madrid) se'n desentenen del fet.

Imperi Hispànic:

Les poblacions navarreses de Burguete, Bera, Salazar, Maia, Roncal i Aezkoa, es queixen de patir “*alojamientos continuos y perpetuos*” de soldadesca castellana.

Setges de Gravelines i Dunquerc.

A Andalusia van minvant les revoltes a causa de la misèria motivada pels conflictes reials, després de 5 anys d'aldarulls continuats.

Nova bancarrota econòmica de l'Imperi hispànic. Ha d'abandonar els plans d'un suport militar directe a la Fronda.

Pesta bubònica a Sardenya.

Europa:

El Parlament anglès aprova llei de perdó i oblit per tal de reconciliar-se amb els reialistes. El Parlament malda per estabilitzar Anglaterra després d'anys de guerra, amb èxit sols parcial.

La pràctica del *liberum veto* és reconeguda a Polònia. Atorgant dret de veto a tots els diputats, reforcen un sistema de govern anàrquic que fa passar els interessos particulars de la noblesa abans dels de l'Estat. La Dieta és rompuda pel veto del diputat d'Upita, Ladislas Sicinski, a la incitació del príncep Janus Radziwill (ruptura provocada pels aldarulls a Ucraïna).

Bogdan Khmelnitski va a Moscou, on es troba amb Alexis Iè de Rússia, i li demana que annexioni Ucraïna a Rússia.

Ucàs amplia el reclutament militar a noves categories socials a Rússia.

Fundació d'Irkutsk, a la Sibèria russa.

Colònies:

Brasil: El jesuïta António Vieira arriba a Maranhão, amb una Reial Ordre per alliberar tots els indis, això provoca l'aixecament general dels colons portuguesos, inclosos els religiosos no-jesuïtes.

Moçambic: El *monomotapa* de Karang, Mavoura Mhandé, es converteix al catolicisme, però el seu poder disminueix, ja que els seus vassalls lentament l'abandonen. Sota el regnat del seu successor Siti Karurukumusapa (1652-1666), qui pren el nom de Dom Domingos després del seu baptisme, la situació s'es-

devé crítica per als portuguesos.

Colons holandesos funden Wiltwijck, que ara és conegut com a Kingston, Nova York. La tribu local Esop no està content sobre els forasters i els foragiten. Naturalment que els colons estan de tornada aviat per la força i els nadius perden al final.

L'orfebre John Hull estableix la primera Casa de la Moneda americana a Boston, Massachusetts, contràriament a les ordres dels anglesos. La Casa de la Moneda segueix batent monedes colonials fins als 1680s, quan serà tancada pel Parlament anglès. Durant els primers 30 anys, l'any de la moneda continua essent el mateix.

Maine queda junyit a la colònia de la Badia de Massachusetts. El Governador William Stone de Maryland (majoria catòlica) és destituït del seu càrrec pels comissionats de Cromwell.

Àfrica i Àsia:

Principi del regnat de Kaladjan Coulibaly (Regne bambara de Segú) fins al 1682.

La major part de la Xina s'ha unit sota el poder manxú.

Lozang Gyatso, el cinquè Dalai Lama (Tibet) viatja a Beijing, on s'esdevé líder espiritual de l'emperador de la Xina, que al seu torn li ofereix protecció temporal.

Religió:

El temple Sofokuji Nagasaki convida Yin-yuan Lungch'i a sortir de la Xina per a una posició com al seu abat. Ell acceptarà, i s'esdevindrà Ingen Ryuki, fundador de l'escola Obaku de budisme Zen.

A Florència, Clemente Lorenzo Corsini neix en una família de nobles i cardenals. L'advocat, col·leccionista de llibres i cardenal és elegit Papa a l'edat de 78 anys, i exerceix el Papat durant 10 anys com a Climent XII.

“Presentació al Temple”, llenç de Le Sueur.

Belles Arts: “*Présentation au Temple / Presentació al Temple*”, llenç de Le Sueur.

“*Santa Teresa en èxtasi*” a Sainte-Marie-de-la-Victoire, escultura de Bernini.

Carel Fabritius pinta “*Una Vista de Delft*”, on mostra un ús exagerat de la perspectiva.

Velázquez és nomenat *Aposentador Mayor de Palacio*

Façana de Saint Agnès, de Francesco Borromini.

La *Ca' Pesaro* de Venècia, Palau de Longhena.

La pintora barroca italiana Artemisia Gentileschi (*1593) hom suposa que degué morir en aquest any. Aquesta artista havia pintat personatges bíblics femenins, sovint en conflicte amb els homes. Aquests motius poden haver reflectit una dona forta en lluita per ser reconeguda en la societat masculinista italiana del Renaixement.

Mor Georges de La Tour, pintor del Ducat de Lorena, ara a França (*1593)

Mor Georg Pachmann, retratista austríac (*1600).

Mor Jacob Gerritsz Cuyp, pintor holandès de retrats i paisatges (*1594).

Mor Elias Vonck (o Vonk), artista holandès (*1605)

Mor Jan Asselijn, pintor holandès de paisatges i animals (*1610).

Mor Wang Duo, cal·lígraf i pintor de la dinastia Ming (*1592).

Mor Chen Hongxou, pintor xinès de finals de la dinastia Ming (*1598).

Mor Jan Dirksz Both, pintor holandès (*ca. 1610/1618)

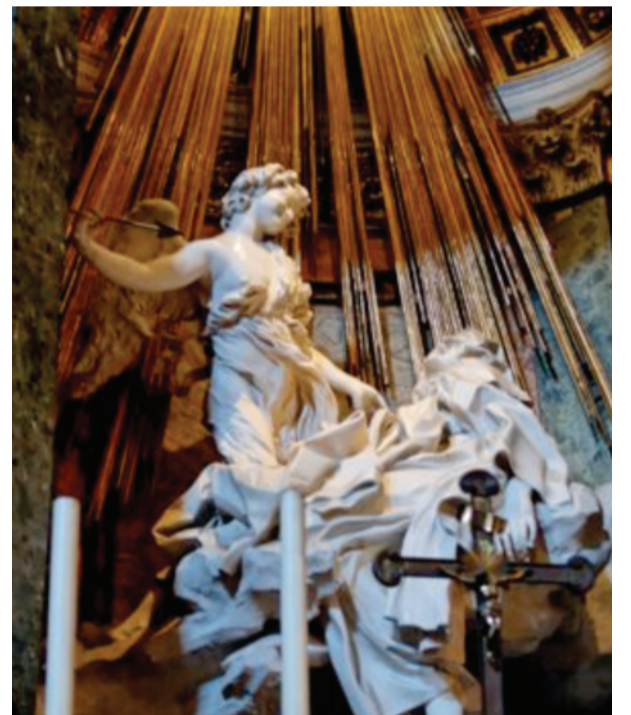
Naix Luisa Roldán, escultora espanyola del Barroc (†1706)

Naix Francesco Antonio Canetti, pintor miniaturista italià del Barroc (†1721)

Naix a Florència Anton Domenico Gabbiani, pintor italià (†1726)

Naix Jan van Almeloveen, pintor, gravador i dibuixant neerlandès (†1683)

Naix Giovanni Battista Foggini, escultor italià actiu a Florència, especialment de petites estàtues de bronze (†1737).

“Santa Teresa en èxtasi” de Bernini.

Literatura:

Mort d'Arcàngela Tarabotti, Galerana Baratotti de fadrina a Venècia. Forçada a entrar en un convent per son pare, Tarabotti va escriure diverses obres que ataquen l'estat, la família, i la forma en què tractaven la dona. Els escrits no li van ser publicats en vida.

Nahum Tate naix a Irlanda. Serà poeta i dramaturg, principalment en la reelaboració de les obres de Shakespeare; també escriurà diversos himnes i, malgrat ser un poeta llorejat, morirà amagant-se dels creditors.

John Milton es queda cec i perd la seva primera esposa Mary Powell Milton, que mor després de donar a llum sa filla Deborah. La seva mort pot haver inspirat el seu 23a sonet, encara que també pot haver estat escrit pel poeta de la segona esposa, que també va morir en el part.

Thomas Otway naix a Sussex. El futur traductor i escriptor de comèdies, drames, poemes, cartes d'amor i que ajuntarà tant la fama i la pobresa en sa curta vida.

Naixements de William Dampier i Thomas Oway.

Mort de John Cotton, John Smith, Martin i Parker.

Probable data de la mort de Richard Brome.

Publicacions:

“*A Priest to the Temple / Un clergue al Temple*”, de George Herbert

1ª edició de “*The Cardinal*”, drama o tragèdia escrita per James Shirley el 1641. Edmund Gosse la considera la última gran peça de l'època isabelina.

El poeta anglès Edward Benlowes publica “*Theophila or Loves Sacrifice, a Divine Poem / Theophila o el sacrifici d'amor, un Poema Diví*”, un quasi-èpic poema religiós i la seva obra més destacada,

Publicació pòstuma de Richard Crashaw del “*Carmen Deo Nostro*”.

Publicació del “*Theatrum Chemicum Britannicum*”, d'Elias Ashmole.

Nous llibres:

“*Brief Character of the Low Countries / Breu Caràcter dels Països Baixos*”, d'Owen Feltham

Teatre:

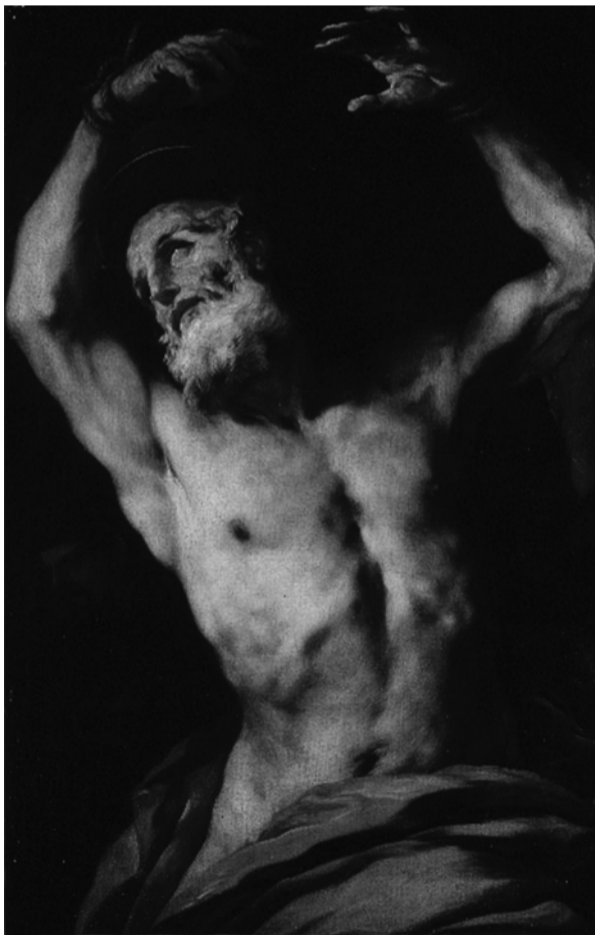
1ª edició de “*A Joviall Crew*”, peça teatral de Richard Brome

El dramaturg Richard Brome mor.

El Xogunat Tokugawa prohibeix els nois d'actuar al teatre Kabuki.

Matemàtiques:

Naixement de Michel Rolle. L'escriu francès i auto-didacta crearà el teorema matemàtic de Rolle, així com l'actual notació estàndard nx per l'enèsima arrel de x .

Martiri de St. Bertomeu, ca. 1652.

2-7-1652: Batalla del *faubourg* (raval) Saint-Antoine. Condé hi xoca amb Turenne. Anne de Montpensier (la *Grande Mademoiselle* la Gran Senyoreta), filla de Gaston d'Orléans fa treure el canó de la Fortalesa contra les tropes reials la qual cosa permet a Condé d'entrar a la ciutat.

4-7-1652: Assemblea de Ca la Vila: incendi de l'Ajuntament de París i massacre pels avalotadors del partit dels prínceps i instauració d'un règim de terror dominat per Condé, Gaston d'Orléans, lloctinent general del regne; Beaufort, governador de París i Broussel, prebost dels comerciants.

10-7-1652: Declaració oficial de guerra del Rump Parlament a les Províncies Unides.

18-7-1652: Mor Paolo Mancini, un nebot de Mazarin, en el qual tenia posades grans esperances és ferit de mort, a la Batalla de Saint-Antoine.

30-7-1652: Mor Charles Amedeo de Savoia, 6è Duc de Nemours, soldat francès (*1624) en un duel pel seu germà, el duc de Beaufort.

1-8-1652: Nikita Nikon (1605-1681) és nomenat Patriarca de Moscou (fins al 1658). Prop del tsar Alexis Iè, obté tota autoritat en matèria de reforma religiosa i fa revisar les traduccions de l'Escriptura la qual cosa provoca l'oposició dels «*vells creients*» dirigits per Avvakoum.

6-7-8-1652: Louis XIV convoca els membres del Parlament -que li són fidels- de París per a fer ?aplec a Pontoise.

7-8-1652: Sota la pressió dels parlamentaris, Mazarin guanya Bouillon.

9-8-1652: Mor el Duc de Bouillon qui havia tingut un paper important en la Fronda.

12-8-1652: Terres de Leinster, Munster i Ulster a Irlanda són confiscades i redistribuïdes als creditors del Parlament i als veterans. Un Acte d'Establiment (“*Settlement Act*”) ordena la deportació dels irlandesos de soca-rel als comtats de Connaught i de Clare, i la repartició de les terres entre els 12.000 veterans de l'exèrcit britànic. Origen del conflicte nordirlandès en els termes en què esclatarà als '1960-70.

19-8-1652: Mazarin marxa a l'exili per 2ª vegada per demostrar la bona voluntat de la Cort.

22-8-1652: Mor Jacob De la Gardi, suec soldat i estadista (*1583)

23-8-1652: Mor John Byron, 1er baró Byron, lleials a la Corona, anglès (*1600)

26-8-1652: Batalla de Plymouth, a la Mànega: Una flota de diversos llocs de la Commonwealth anglesa comandada per l'almirall anglès George Ayscue ataca un comboi de les Províncies Unides, acompanyat per 6 vaixells amb canons comandats pel Vice-Commodore Michiel de Ruyter.

El rei francès declara una amnistia parcial per als rebels contra la seva autoritat.

27-8-1652: Els prínceps refusen l'amnistia parcial proposada pel rei.

2-9-1652: Mor Josep de Ribera (*1591), pintor i gravador tenebrista valencià, a Nàpols.

9-1652: Els hispànics avancen per Catalunya: ocupen Mataró, Canet, Calella y Blanes. San Feliu de Guixols y Palamós es rendeixen de seguida. L'incendi dels magatzems a St. Feliu, realitzat per Juan d'Àustria, fa perillar el menjar per a l'assetjada i empestiferada Barcelona. La Diputació General, que era a Manresa, reconeix Felipe IV com a rei.

Milícies de paisans a Barcelona, com els de J. de Pinós i B. Ginebreda. Però finalment hi triomfa també el partit “pacifista” (o pragmàtic) i els més pro-francesos hauran de fugir.

24-28-9-1652: Manifestacions a París pel retorn del rei i per la pau.

30-9-1652: La ciutat de Barcelona, després d'una anyada de setge, s'obre a la rendició a les tropes de Joan-Josep d'Àustria. La negociació de la capitulació serà sobre 34 capítols i la duran entre 16 homes.

1-10-1652: Comencen les negociacions de la capitulació de Barcelona a fi de definir el marc polític per als vençuts. Josep Miquel Quintana, que havia mantingut posicions polítiques prou independents, encara que sovint inviàbles per l'evolució de la guerra, és un dels qui pacten la capitulació de Barcelona i fins i tot participarà en la represa de la vida municipal.

Els catalans demanen la tornada al “*status quo*” anterior al 1640, que les tropes d'ocupació innecessàries

sien retirades, que es tornin a Barcelona totes les baronies de la ciutat i que la monarquia renunciï al cobrament del quint reial, que era la cinquena part dels ingressos municipals que algunes ciutats catalanes pagaven a la tresoreria reial (Veure 1 DD.AA. *Dietari de l'Antic Consell de Barcelona, volum 15*, desembre 1649-octubre 1652, 78). Sorprenen que, donades les circumstàncies, els catalans encara es planten així, però segons el que havia dit l'escriptor -anticatalà i antisemita- F. de Quevedo: “*Mientras queden catalanes y piedras hemos de tener enemigos y guerra*” (Catalunya és) “*una nación que para ser aborrecida sólo aguarda a ser tratada*” (*La rebelión de Barcelona*).

Mor Nicolas François Baudot, Sr Dubuisson-Aubenay, autor del *Journal des guerres civiles / Diari de la guerra civil (1648-1652)*, que narra la Fronda dia a dia.

8-10-1652: Batalla de Kentish Knock, a prop del banc Kentish Knock al Mar del Nord, a uns 30 km davant de la desembocadura del riu Tàmisi.

Mor John Greaves, matemàtic i antiquari anglès (*1602)

11-10-1652: Mor Leo Le Bouthillier de Chavigny, pare de Claude el qual havia mort el 13 de març a l'edat de 44 anys. Condé l'acusava d'haver-lo traït. Mor del xoc nerviós després del torrent de insults del príncep Condé.

13-10-1652: Condé deixa París, els burgesos no el volen. Després de la seva sortida cap al Flandes Habsburg, Madrid afluïxarà el seu suport a la Fronda.

11-10-1652: **Rendició pactada de Barcelona.** Les tropes castellanques, comandades per Juan José d'Àustria, entren dins la ciutat. Perdó general als catalans, amb excepció dels dirigents més significatius, com en Josep de Margarit (del partit filofrancès), el qual marxà amb 700 catalans més. Josep Fontanella, regent de l'Audiència, s'exilia també, al Rosselló. Fi de la Guerra hispano-catalano-francesa dels Segadors. Ara la guerra continua però contra els francesos. “*Fontano*” s'exilia a Perpinyà, sota control francès.

10-1652: 1ª ambaixada de Barcelona per limitar al màxim la repressió postbèl·lica, encapçalada per Francesc Puigjaner.

Les tropes franceses han d'evacuar Itàlia del Nord i gran part de Catalunya. L'exèrcit francès a Barcelona es rendeix i reconeix Felipe IV com a rei de Catalunya i a Juan d'Àustria com a virrei, però França conserva el control del Nord de Catalunya.

20-10-1652: Mor Antonio Coello, escriptor hispànic (*1611)

21-10-1652: Louis XIV i Anna d'Àustria entren triomfalment i solemne a París.

22-10-1652: “*Lit de justice*” al Museu del Louvre. Ara prohibeixen als parlamentaris de reunir-se sense ser convocats pel Rei, a barrejar-se en els afers d'Estat o de les finances, i de servir qualque “gran” (alt càrrec militar o nobiliari).

28-10-1652: Gaston d'Orléans s'exilia a Blois.

D. 10-1652: Amb la caiguda de Barcelona la fi de la guerra de Catalunya contra l'exèrcit genocida de l'autoritarisme monàrquic hispànic va acabant de part dels catalans, si bé els francesos continuen ocupant el nord del Principat. La caiguda de Barcelona parteix el comandament militar català. Josep Galceran de Pinós, per ex., s'havia passat al servei de Joan d'Àustria, mentre que Josep de Margarit i de Biure continua al servei de França.

4-11-1652: Mor Jean-Charles de la Faille, matemàtic belga (*1597)

7-11-1652: Mor Charlotte-Marie de Lorraine, *demoiselle* Chevreuse als 25 anys. Filla de Marie de Rohan, Duquesa de Chevreuse, amant de Gondí.

13-11-1652: Retorn del Parlament. Condé i Conti són declarats pel rei culpables de lesa-majestat.

14-11-1652: Les condicions polítiques posades per Barcelona demostren que els catalans, si bé “**rendits no estaven penedits**”, i motiven un gran debat al Consell d’Aragó: Una **consulta del Consell d’Aragó** sobre la repressió dels catalans després de la capitulació de Barcelona projecta l’intervencionisme monàrquic a Catalunya. La consulta és elaborada, entre altres, per tres valencians (el vicecanceller Cristòfor Crespí de Vallclaura i els regents Jordi de Castellví i Pere de Villacampa-, responsabilitza especialment dels fets del 1640 Barcelona, i proposa mesures destinades a treure-li tot poder polític i a construir una ciutat militar d’ocupació amb les rendes de la Diputació (això no ho faran fins a després del 1714, després del gran genocidi borbònic).

21-11-1652: Mor Jan Brożek, polonès matemàtic, metge i astrònom (*1585)

D. 11-1652: El resultat és que el Principat manté tota l’estructura política anterior al 1640, més algunes novetats institucionals que, com les del 6è conseller menestral, s’havien introduït en el període de la guerra. Aparentment la decisió reial és més suau que no la recomanada pel Consell, però la monarquia imposa dues claus per assegurar-se el control del Principat: la permanència d’un exèrcit d’ocupació i una guarnició militar a Barcelona, amb control militar de Barcelona (baluards, torres, muralles, portes, fortificacions, sala d’armes, moll i fortificació de les Drassanes), i la prerrogativa del control de les insaculacions en les institucions i la poderosa arma de la desinsaculació, com a forma de control polític, talment les institucions catalanes queden lligades als interessos de la Monarquia en perdre bona part de llur capacitat de provisió de càrrecs i oficis. **Des d’aquest moment el sistema parlamentari i pactista tradicional català queda de fet abolit, si bé en mantenen les formes institucionals.** Els termes ambigus de la capitulació permeten que uns consideren el Principat encara com a “**regne paccionat**”, mentre que els altres la defineixen com a “**rendida a merced del señor**”, és a dir, al rei, el qual ja no renunciarà mai als privilegis que ha adquirit, malgrat les súpliques dels diputats i consellers.

La Monarquia també “segresta” (confisca) baronies de Barcelona, com les de Flix i Palma, per punir la ciutat, i se’n queda les rendes. La noblesa profílipista exilada durant la guerra retorna i imposa dures condicions als seus vassalls. Centenars de catalans seran damnats per crim de lesa majestat, i si la repressió no és més cruenta és perquè la guerra contra França continua. Barcelona queda obligada a aquarterar i allotjar soldats, amb l’excusa que la ciutat havia de ser defensada per una guarnició reial perquè el nord-est del Principat continua ocupada pels francesos. *Don Juan* obliga a “*separar y quitar de lo público*” tota la documentació dels anys de rebel·lia, per evitar “*confusión*” i per a demostrar reprovació política. De fet, hi ha molts buits documentals al Principat sobre la Guerra dels Segadors.

9-12-1652: Naix Augustus Rivinus Quirinus, metge i botànic alemany (†1723).

10-12-1652: Els holandesos surten victoriosos dels anglesos a la batalla de Dungeness.

11-12-1652: Mor Denis Petau, teòleg i historiador francès (*1583).

19-12-1652: El Cardenal de Retz, frondista, és detingut al Louvre i empresonat al Castell de Vincennes.

23-12-1652: Mor John Cotton, fundador de Boston, Massachusetts (*1585).

25-12-1652: Naix Archibald Pitcairne, metge escocès (†1713).

Ca. D.1652: Àrees devastades com l’Aragó oriental van repoblant-se. A Binèfar, per ex., tornen 8 ó 10

famílies que havien sobreviscut en fugir del genocidi francès, però patirà un procés de castellanització i el català s’hi perdrà.

D.1652: Els jesuïtes promouen el castellà. A partir de la neo-període foral, la Societat - que havia adoptat una postura bastant equívoca durant la revolta de 1640-1652, defensa la llengua castellana, previsiblement per instigació secreta hispano-vaticana.

Colons holandesos i huganots arriben a Sudàfrica. De la barreja lingüística acabarà sorgint l’Afrikaans.

Ca. 1652/1653: Mor Pieter de Grebber, pintor holandès (*1600).

Ca. 1652/1656: Naix Santi Prunati, pintor italià de moltes esglésies als voltants de Verona (†1728).

1652-1654: Encara que la guerra a Catalunya sembla esllanguida, encara s’escometeren **fortes accions bèl·liques al Lluçanès i d’altres comarques.**

Pesta a Gasconya. Pic en l’alçada dels preus a França.

1ª Guerra naval anglo-holandesa, amb victòria anglesa, però no massa clara. Després d’anys de la competència i tensió entre Anglaterra i els Països Baixos, les dues potències navals finalment van a la guerra. En aquesta guerra anglo-holandesa només van lluitar al mar, ambdós bàndols hi van guanyar batalles.

1652-1659: **Guerra d’espanyols i sudcatalans contra França. Catalunya Nord roman sota ocupació francesa.**

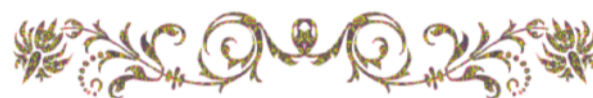
1652-1671: Cristòfor Crespí de Vallclaura Brizuela, Canceller d’Aragó.

1652-1689: Cinc revoltes contra les rendes perpètuas degudes al senyor a Maryland.

1652-1700: El Principat és reiteradament presentat per Madrid com a “*antemural del continente de España*”, ço és, de zona de contenció front a possibles atacs francesos, la qual cosa és la justificació oficial per a la constant presència de tropes reials. Tot sembla indicar que no se’n refien gens i mantenen un exèrcit d’ocupació permanent.

1652-1704: De les 55 Dietes aplegades a Polònia, 48 es dissolen abans d’haver acabat els seus treballs, a causa del caos provocat pels vetos.

1652-1738: Vida del Marquès de [Armand de Madaifian] Lassay, cortesà i escriptor francès.

Francesc Fontanella

(Barcelona, 1622 – Perpinyà, 1680/85)

DESENGANY DEL MÓN

Passen edats i vides
ab moviment subtil,
les unes nos segueixen,
a les altres seguim.
Los anys se precipiten
tan veloçment al fi,
que és començar a vürer
començar a morir.
Los termes corresponen
en cercle repetit:
lo que un sospir anima
acaba altre sospir.
Aquell alat i coixo,
que és nou sempre i antic,
la dalla té per vèncer,
les ales per fugir.
Fugen volant les hores,
i en globus cristal·lins
la pols que cau desperta
a la que està dormint.
Plora la font al nàixer
lo breu de son camí,
del bressol d’esmeralda

a l’urna de safir,
quan ab agenes aigües
inunda lo jardí,
si riu no la sepulta,
se precipita al riu.
Vola vaixell superbo
ab les ales de lli
i troba lo naufragi
tan prest com lo perill.
A la dubtosa vida
ab lo crepuscol ix
la meravella bella
en son primer matí.
A la viola dèbil,
al girasol altiu,
mortalla són comuna
los tendres gessamins.
És en florida esfera
fragant emperatriç
efímera de nacre,
cometa de carmí.
Ni sa guarda espinosa
ha pogut encobrir
a la invisible Parca
de sa verdor lo fil.
Des del més noble lliri
fins al clavell més viu,
totes les flors acaben
sols de l’haver florit.
Si fuig la nit vençuda,
en va l’alba se’n riu,
pus que venja lo dia
les mengües de la nit.
No canten la victòria
los ocellets festius,
si causa son eclipse
qui la fa resplendir.
Del temps lo gran monarca,
del temps no s’ximí,
si principi de viure,
exemple de morir.
D’esta manera passen
mos dies fugitius,
que no els tinc per mos dies,
pus són los que no tinc.
Si per los que passaren
altres han de venir,
uns són de l’esperança,
los altres de l’olvit.
Mes olvit favorable
contra mals envellits
que, renovant memòries,
aumenten lo perill.
Desconec la figura
de mi mateix en mi,
tots los colors confusos,
mudats tots los perfils.
Tan lluny d’aquella imatge
del gran pintor diví,
que sols la pot conèixer
qui la pot corregir.
Anticipat cadàver,
si no sepulcre trist,
de mortes altiveses
i de cuidados vius.
Del llum resten les ombres,
del foc la cendra vil,
del cos lo tronc inútil
i del cor lo patir.
Mes, pus la vida tota
és un punt infeliç,
pensem en altra vida
que és nostra fi sens fi.

L'esclava apallissada

“Cada any moren al món quatre milions de dones víctimes de la violència masclista”

El més difícil és la primera agressió perquè, per arribar-hi, el maltractador necessita trencar el respecte que fins aleshores sentia per la seva dona i no sap ben bé quina pot ser-ne la reacció. Després, quan li descobreix els punts febles, ja tot és més fàcil. El maltractador, ja sigui físic o psicològic, acostuma a ser molt observador i sap molt bé què ha de dir i què ha de fer per crear inseguretats en la víctima. Per exemple, en pot tenir prou d'amenaçar els fills perquè la dona visqui en silenci les agressions que pateix. El problema és que com més submissa ella es mostra, més es referma ell en el poder. Això fa que els cicles agressius siguin cada cop més curts i més violents i que esclatin a partir d'un detall insignificant –una paraula, un gest, una mirada...– que el maltractador jutja com un desafiament a la seva autoritat. Llavors humilia la dona verbalment, després ho fa físicament i, tot seguit, quan ja ha alliberat la ràbia causada per l'immens complex d'inferioritat que pateix, es presenta a si mateix com una víctima i expressa el seu penediment.

De fet, és un gran actor capaç de plorar i d'aparentar una insofrible angoixa interna. Tampoc no té escrúpols a l'hora de fer que la dona agredida senti pena per ell i li diu coses com aquesta: “No sé què em passa, de sobte perdo el control i em converteixo en una altra persona”. Però és mentida. No és una altra persona. És l'individu de sempre, un individu infinitament petit que es reafirma per mitjà de la por que veu reflectida en els ulls de la seva dona. Aleshores ella el perdona i el cicle torna a començar fins que un dia, si la violència és física, el perdó li costa la vida. Si la violència és psicològica, el maltractador gairebé aconsegueix una esclava. És prou manipulador per fer-la sentir un zero a l'esquerra. “On aniràs tu, pobre desgraciada?”, li diu. I ella s'ho creu. Per això no se'n va de casa, perquè, mancada

d'autoestima i d'autoconfiança, viure sola encara li fa més por que viure amb l'home que la maltracta.

Avui 25 de novembre és el Dia Internacional contra la Violència de Gènere. Malauradament, la violència no és fruit d'un sol dia. Cada any moren al món quatre milions de dones víctimes de la violència masclista i, segons els informes, una dona té sis vegades més probabilitats de ser agredida per un familiar que per un desconegut. A Catalunya també.

Comentaris (7 en total)

Mercè Vallejo. 25/11/2008

Em sembla que hi ha una premissa equivocada en l'article: “necessita trencar el respecte que fins aleshores sentia per la seva dona”. Aquests individus no senten cap respecte ni per la dona, ni per la filla ni, ben entès, per la mare. Perquè no han estat educats en el respecte a les persones, sinó en el sotmetiment del més feble. Les mares hi tenen un gran paper, per cert, en aquesta mala educació. Tot i tenir en compte que la violència sexista és transversal socialment, l'analfabetisme total i funcional és clau en l'embrutiment de l'ésser humà. Si no hi ha educació, hi ha sotmetiment del feble i violència del fort. Aquí i a Lima.

Neus. 25/11/2008

No sabia que fossis racista, Noemí. Ara resulta que els 4 milions de dones que moren al món per violència masclista són totes musulmanes. A Catalunya ja n'han mort 8 aquest any. Ho ha dit avui Catalunya Radio. Quin racisme, Déu meu! A Catalunya hi ha de tot, com a tot arreu. Et podria dir alguns noms de dones apallissades per companys catalans. La prova que a Catalunya hi ha de tot ets tu mateixa, noia. També tenim racistes.

Noemí. 25/11/2008

Quantes d'aquestes morts de Catalunya són catalanes? Vull dir catalano-parlants? Perquè, diguem-ho clar, la violència contra les dones és més una tradició musulmana. Un grup de dones palestines afirmen que si un home els fot una hòstia, no és violència o el cas de l'imam en que donava instruccions de com apallissar a una dona sense que es notessin les marques, són prou mostres de com les gasta aquesta tradició.

Cati, Eivissa. 25/11/2008

La comparança és evident. ¿Com fer que en siguem conscients? ¿Com posar-hi remei?

Xavier. 25/11/2008

L'analogia amb Catalunya és clara: “no se'n va de casa perquè, mancada d'autoestima i d'autoconfiança, viure sola encara li fa més por que viure amb l'home que la maltracta”

Cristina. 25/11/2008

Sé molt bé del què parles, Víctor. No puc dir res més. T'agraeixo moltíssim aquestes paraules i la teva sensibilitat. De debò. Gràcies.

Ramon.cat. 25/11/2008

Crec que tots els homes (dones també, però molt més els homes) haurien de fer un exercici d'autocrítica per veure si en algun punt per petit que sigui, estem fallant i esmenar-ho. Penso que aprofitar la superioritat de la força realment és de covards. Crec que cada dia podem fer un esforç, per estimar a les nostres esposes (i marits), amb aquesta sensibilitat. Molt bé Víctor. Lo de Catalunya ho deixarem per una altre ocasió que també és ben cert.

Víctor Alexandre

Quin paperot!

Espanyols, monolingües rabiosos i fomentadors de la ignorància, no saben anglès, és a dir, no comparteixen un espai de llibertat amb el món.

Vet ací, Zapatero, isolat i tímid entre els poderosos, més perdut que un pop en un garatge. I aquest home és el qui ha pres el pèl totalment als catalans. Aleshores, com som els catalans com perquè gent d'aquesta mena ens prengui el cabell d'una manera tan descomunal?

Resposta pública a “The Economist”

L'Associació Catalana de Professionals (ACP), conjuntament amb l'Espai Hayek de la Fundació Catalunya Oberta, ha iniciat una campanya per donar una resposta pública a la revista The Economist.

Què volem?

El passat 8 de novembre la revista The Economist va publicar l'article “How much is enough?” sobre la realitat nacional catalana. L'article contenia nombroses afirmacions inexactes o imprecises sobre la política, el govern i l'economia de Catalunya.

En aquesta pàgina fem difusió de l'escrit del professor Carles Boix, on s'expliquen i rebaten aquestes inexactituds, i demanem a la revista The Economist que, d'acord al seu compromís d'objectivitat, transparència i professionalitat, incorpori en els seus articles futurs una perspectiva més ajustada a la realitat del nostre país.

Quan aquesta campanya hagi conclòs enviarem una carta a l'equip editorial de la revista en nom de totes les adhesions rebudes.

Resposta Pública a “The Economist”

En un informe especial publicat el 8 de novembre, The Economist examina la gestió de la descentralització i la naturalesa de l'estado de las autonomías, fent servir l'expressió literal del prestigiós setmanari britànic, espanyoles.

En la seva anàlisi de l'autonomia catalana de la secció How much is enough? (Quant és suficient?), l'autor de l'informe, Michael Reid, elabora una sèrie d'afirmacions imprecises o clarament inexactes respecte a la política educativa i lingüística, sobre l'estructura financera de l'estat espanyol i sobre l'ordre constitucional espanyol.

Ateses la reputació internacional i la influència global de The Economist, ens sentim en l'obligació de respondre i corregir el contingut i les conclusions de l'informe:

1. L'informe caracteritza la política lingüística catalana (l'ensenyament del català i el castellà a les escoles i l'ús del català com a llengua primera del govern regional) com a conseqüència d'una obsessió basada en una reivindicació nacionalista històricament poc fonamentada.

2. L'informe insinua que aquesta política és provincialiana en els seus objectius, que condueix a un baix nivell de competència lingüística entre els joves, que fa de Catalunya un territori menys atractiu per a la inversió estrangera, i que el seu dogmatisme està produint una forta reacció en contra.

Tant la informació com les conclusions de l'informe són errònies en diversos aspectes claus.

COM SEGUIR (ONO) LA CAMPANYA. Si vols seguir llegint o adherir-te a la campanya ves al web: www.respostaeconomist.cat

La COPE demana el boicot als productes catalans: reaccionem i omplim el seu correu de mails demanant boicot a la COPE

El Cèsar Vidal aprofita el seu programa a la COPE per llegir sms dels seguidors de la secta vaticana on s'hi arriba a demanar el boicot als productes catalans. Ja sabem que són així, però sempre està bé recordar-ho, i caldria recordar-ho als governs català i balear, a veure si els lleven les freqüències que els queden al Principat i a Mallorca, perquè es podria fer si n'hagués voluntat i els ciutadans els ho demanessin.

Per cert, no entenc bé el tema de les freqüències: amb les que ara té la COPE, es pot escoltar aquesta xufra d'emissora a tot el Principat, o resten zones on no hi arriba el senyal?

Podeu enviar mails al programa d'en Vidal ací: linterna@cope.es

Siau intel·ligents i no els feu el joc, perquè aquesta gentola ho manipula tot per fer propaganda, ells tenen antenes i nosaltres no tenim dret a rèplica, així que compte amb el que els dieu, no insulteu ni digau res de violent, raoneu i demostreu i deixeu-los en ridícul amb humor.

Que Déu ens hi ajudi!

Prou d'Apartheid lingüístic!

Som una empresa jove, que fabriquem cervesa de forma artesanal. El nostre mercat natural, de moment, és Catalunya. És per això que tenim la nostra plana web en català i occità (www.cervesalapubill.a.com), que són les dues úniques llengües oficials, pròpies i no imposades a Catalunya. Encara, que a més, si mireu el web hi ha una eina de Google que és un traductor, el qual tradueix a unes 32 llengües, entre les quals hi és l'espanyol. Per tant la nostra web està disponible en un total de 34 llengües.

Recentment, i suposem que gràcies al boca orella i a la publicitat, ens han començat a arribar correus electrònics de la resta d'Espanya. D'aquests correus, podríem afirmar que el 90% són insultant-nos pel fet de no tenir el web en espanyol. Encara que no sigui així, ja que es pot obtenir en espanyol només pitjant un botó. La majoria són correus a l'estil: *"estamos en España"*; *"no pienso comprar productos catalanes"* o *"productos que solo esten en catalán"*, *"soys unos nazionalistas"*, etc.

Certament no coneixem de res a aquestes persones, però seria interessant saber si la seva actitud és només envers el català o envers a qualsevol llengua que no sigui l'espanyola. Si és la segona opció, doncs, possiblement siguin casos de psicòleg o de psiquiatra. Gent que podríem dir que tenen alguna patologia com ara "llenguafòbia", una patologia que els deu dificultar el fet de viatjar gaire més lluny del seu poble o província.

El colonialisme visible et mutila sense dissimular:

et prohibeix dir,
et prohibeix fer,
et prohibeix ser.

El colonialisme invisible, en canvi, et convenç que
no es pot dir,
no es pot fer,
no es pot ser.

<http://www.racocatala.cat/forum/llegir.php?id=1&fil=78608>

Temps de crisi

Per a utopia-utopia, el paradís "socialista" en la terra. Tants i tants anys predicant-lo i algú l'ha vist?

Ni el veurem, dissortadament, perquè tot és xerrameca i somiar rotllos de l'època juvenil: supersticions del s. XIX que encara pretenen ser actuals

Amb el rotllo del comunisme, una ideologia decimonònica que només ha dut misèries, guerres i repressió, els espanyols ens distrauen, ens aïllen socialment i ens ho van furtant tot

El capitalisme ets tu mateix quan gastes diners en coses totalment supèrflues mentre al dia moren uns 30.000 xiquets de fam al món

Alguns que es diuen esquerrens i blablaba confonen ser esquerrà amb tindre la castanya torta.

Com a alternativa al mot "socialisme/comunisme": Pro- posem l'ajuda mútua i el socialisme a nivell pràctic, diari, ecològic, compartint i reduint el consumisme al mínim Això és molt més realista i immediat, assequible a tothom i d'un bon rotllo senzill i humà, directe i sense interminables discussions ni baralles ideològiques

Hi ha un excés d'etiquetes barates i de xerrameca inútil. Molta gent ens preocupem de les grans injustícies i ho fem amb el nostre esforç diari i amb els nostres diners, vosaltres només repetint "socialisme" i "internacionalisme", però de forment i de realitat ni un gra.

Les transnacionals d'ideologies de l'any de la picor que només han dut milions de morts, simplement és una manera de pensar irreal i perillosa perquè intentaran fer qualsevol cosa per encabir la realitat a

un dogma prefixat

Dir "comunista" és el dogma que evita pensar que potser el comunisme real no té res a veure amb els somnis de joventut ni amb les teories d'intel·lectuals.

L'auteritat es alliberadora

Ens trobem llançats provocativament a proclamar la COMPETIVITAT com a fórmula màgica dels progrés postmodern i de benestar global. El ritme accelerat—l'estresde la nostra societat s'ha instal·lat tan plenament dins del cor mateix de l'home que fa pujar constantment "la temperatura" del nostre habitatge comú -la Terra— amb el risc de trencar l'equilibri dels elements més bàsics de la nostra infraestructura planetària.

S'ha iniciat el desglac d'amples zones dels casquets polars. L'esvoranc de la capa d'ozó s'engrandeix cada dia. Fou la capa d'ozó, fa 500 milions d'anys, la que permeté que la VIDA presonera dins del mar, pogués finalment enfilarse als continents desèrtics i es diversificqués amb noves formes vegetals i animals fins a donar pas i fer emergir de l'entranya del procés evolutiu el "Fenomen Humà".

En aquest camp, globalment, estem fent marxa enrera. Estem abocats cegament al CONSUMISME total -una varietat de la Competivitat-com els insectes alats es precipiten a tomba oberta, atrets per la brillantor i el pampallugueig d'una flama dins la foscor que els porta a la mort.

El flagell més gran de la vida moderna és haver de donar importància capital a coses que, en realitat, no en tenen. I si ens veiem forçats a consumir més enllà de les nostres necessitats reals, això ens obliga a

treballar més hores i més enllà de les nostres disponibilitats humanes.

Aquesta dinàmica fa concentrar cada dia més les riqueses en reduïts grups de la societat opulenta, dins dels quals estem situats tots i cada un de nosaltres. I aquesta concentració en la societat del benestar ens separa cada vegada més de la resta majoritària de la Humanitat sofrent que mor prematurament, víctima de la misèria i de la ignorància.

I dins aquest marc on es mastega el col·lapse, totes les grans potències, el gran capital, tots els partits de dreta, centre i esquerra, no perden l'oportunitat de predicar-nos un esforç afegit per la competitivitat de l'empresa on treballem amb l'amenaça del tancament o de l'absorció.

Ens veurem amb cor—cada un i tots junts—de desfer-nos del ferotge i artificial COMSUMISME per retrobar la frescor de les coses vitals i reals—els valors de l'esperit— que masegats tenen ganes de sobreviure i recuperar la nostra autenticitat i llibertat?

Una vegada més les generacions joves tenen la paraula i el compromís de desfer aquest "desordre establert" de la COMPETIVITAT i del CONSUMISME. I fer-ho a favor de la COOPERACIÓ arran de terra, dins la nostra societat civil, per restaurar, reconstruir i potenciar la VIDA, aquesta guspira de divinitat que ens fa amos de nosaltres mateixos.

Ja ho sabeu: L'AUSTERITAT I LA SIMPLICITAT SON ALLIBERADORES

Mn. Josep Dalmau Extret de Festa Internacional del Medi Ambient (del Butlletí de la Lliga Espiritual de la MdeD. de Montserrat).

Sondeig d'opinió

S'ha realitzat un sondeig d'opinió entre els residents als Països Catalans..

A la pregunta: ¿Penses que hi ha massa estrangers als Països Catalans?

Les respostes han estat:

20%: sí

10%: no sap

70%: ال عالدي بواشنظن معد ال أمن .

Llegeix

i subscriu-te a
L'ESTEL

la revista dels

empresaris

Tel. 971 85 85 80

El Consorci per la Recuperació de la Fauna de les Illes Balears ha recuperat 9.300 animals els darrers 4 anys

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, ha presidit avui la jornada de portes obertes en el centre

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, ha presidit avui la jornada de portes obertes en el Consorci per la Recuperació de la Fauna de les illes Balears (COFIB). Des de la seva creació, el centre de recuperació del COFIB ha centrat la seva activitat en quatre eixos fonamentals per tal de maximitzar les tasques de protecció i investigació per la conservació de la fauna i del patrimoni natural. L'atenció i recuperació de la fauna autòctona, així com la recollida de la fauna exòtica escapada, l'educació ambiental, la investigació i la cria en captivitat d'espècies amenaçades són els quatre pilars en els que es basa l'actuació d'aquesta entitat. Unes 200 persones que al llarg de l'any han lliurat un animal al COFIB han participat en la jornada i han tingut l'oportunitat de contemplar els exemplars del centre.

En el darrers 4 anys, el COFIB ha recuperat gairebé 9.300 animals, entre aus, mamífers, rèptils, etc., dels quals gairebé 3.700 han estat alliberats

posteriorment. Just l'any 2007 varen ser més de 2.000 els exemplars recuperats i enguany 1.670. Davant aquestes dades, el conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, ha fet una crida a la ciutadania. Ha demanat a la gent tingui molt esment a l'hora d'adquirir animals de companyia, especialment els exòtics. Grimalt ha explicat que ara que venen les festes de Nadal i Reis hem de tenir clar que els animals són éssers vius i no els podem tractar com a joguets. La majoria dels animals exòtics que arriben aquí, són exemplars que una vegada adults s'abandonen i poden suposar un perill seriós per la fauna autòctona de les nostres illes.

Els principals animals exòtics que arriben a aquestes instal·lacions del COFIB són tortugues d'aigua, conills d'angora, iguanes, lloros, fures i moneies.

A més, avui s'ha inaugurat les noves dependències construïdes per a aus aquàtiques i marines per tal que tinguin assegurada una millor atenció.

La Celetina també fou escrita en català

La Fundació Nova Història el passat dissabte, 29 de novembre, a les 7 de la tarda, en Jordi Bilbeny feu una conferència a l'Edifici Calisay d'Arenys de Mar, organitzada pel Centre d'Estudis Josep Baralt, i sota el títol "L'original perdut de la Celetina".

Feu saber el parer dels entesos, que hi va haver una edició anterior a l'edició castellana de Burgos del 1499, avui dia desapareguda, l'autor de la qual no va ser Fernando de Rojas.

Hi presentà documentació del segle XVII que prova que l'autor era "aragonès" (de la Corona de Aragó) i que el van "encobrir" o esborrar. Així

mateix, aportà còpia d'un llibre d'En Joan Lluís Vives, segons les quatre edicions del segle XVI, i de l'edició del XVIII, on es diu explícitament que l'autor de La Celetina, la "va escriure en la nostra llengua".

Però, com que la llengua d'En Vives era únicament el català, és que l'edició perduda d'aquesta obra ensenya de l'humanisme europeu era escrita en català. Això explicaria el gran nombre de catalanades i catalanismes que hi apareixen i els errors de traducció que només tenen sentit si la llengua en què es va compondre era el català.

També explicà que les notes geogràfiques que descriuen el

lloc on es desenvolupa l'acció és una gran ciutat que es troba al costat d'un riu, que té drasanes, i unes naus que es poden veure fàcilment des de la torre de la casa de Melibea, la qual ciutat no concorda en absolut ni amb Salamanca, ni Toledo, ni Sevilla, com asseguren la majorpart dels entesos.

Por si fos poc, una edició anglesa del segle XVIII esmenta "València" com a la ciutat on viuen els protagonistes.

Amb la qual cosa, l'obra passaria a València, en un context totalment valencià i estari-escrita en català, per un autor que la censura espanyola va esborrar.

Gràcies, senyora Abelló

Dissabte passat. Assaig del lliurament dels Premis Nacionals de Cultura. 'Nacionals' i de 'Cultura' en la mateixa definició, ep! El qui porta el sarau, vés a saber per què, demana si cap dels premiats o dels presents no entén el català. Un, un de tots, diu que no l'entén, i des d'aquell instant l'assaig passa a la llengua del país veí. Tot d'una, emperò, la senyora Abelló, Premi Nacional, alça la mà i diu: 'Jo no entenc el castellà'.

Sorpresa evident. Estem acostumats a no protestar, a

callar com si res, com si la nostra dignitat no fóra important, sinó accessòria. Sorpren, sembla, que algú es comporte, simplement, amb dignitat, sense escarafalls, però també sense deixar-se aixecar la camisa ni assumint el paper de colonitzat sense drets. Potser per això l'assaig continua en espanyol amb la flor i nata de la cultura catalana, com si no hagueren oït la senyora Abelló. Amb un detall afegit: cap dels premiats de la cultura nacional no se suma a la protesta.

I malgrat tot, malgrat el

silenci i la mala educació evident, aquella dona de cabells blancs i de mirada espurnejant, la senyora Abelló, poetessa, amb la força i la raó que li dona haver aguantat dècades de misèria i d'opressió torna a dir amb tanta senzillesa com rotunditat: 'He dit que jo no entenia el castellà'. I, ara sí, ara aconseguix que els organitzadors tornen a parlar com parlen tots els presents a la sala menys un.

Em lleve el barret, senyora.

Vicent Partal
director@vilaweb.cat

El bisbe Treserra

El bisbe de Solsona ha declinat que enguany TV3 retransmeti la Missa del Gall des de la catedral de Solsona. A mi, com a feligrès del seu bisbat, m'hagués agradat. Segons ell, ho va rebutjar a causa de la manca de capellans que actualment té el bisbat. Molt segur que el prelat tingui raó, perquè de vocació religiosa no n'hi ha pas massa. Però, és que TV3 per retransmetre un acte

religiós exigeix, o determina el nombre de persones que el presidiran? Molt segur que no. A més, amb postures carques com les que ja ens té acostumats el nostre bisbe molt segur que d'aspirants a capel·là cada vegada n'hi hauran menys. Ben al contrari que d'esglésies tancades, de les quals cada dia ni hi ha més. Caldria que s'ho fessin mirar!

Jordi Camps i Domènech

Es presenta la declaració per una nova constitució catalana

Joaquim Auladell president de SOBIRANIA i REPÚBLICA va reivindicar la República Catalana

Diversos representants de les entitats Catalunya Acord, Catalunya Acció, CIEMEN, Club FNEC, Comissió de la Dignitat, FOCDA (Fòrum català per l'autodeterminació), Fed. Nacional d'Estudiants de Catalunya, Fundació Manuel de Pedrolo, Fundació Randa i Germanies, La Xarxa d'entitats, Sobirania i Progrés, Sobirania i República, Som 10 Milions, Xarxa de blocs Sobiranistes-Bloc Gran del Sobiranisme, 3r. Congrés Catalanista, entre d'altres van presentar ahir en roda de premsa la Declaració per una nova Constitució Catalana, com a resposta a l'evident esgotament de la via estatutària i autonomista i com a part necessària per la creació d'un Estat propi.

Josep Castany, de Catalunya Acció, explicà que aquesta declaració "ha estat elaborada pel conjunt d'entitats que ja el passat 11 de setembre, liderades per Sobirania i Progrés, van encapçalar la manifestació per la Diada sota el lema "Som una nació. Volem Estat propi". En coherència amb aquest lema, un Estat necessita una constitució, per això aquestes entitats fem un pas més i en la declaració recordem que Catalunya fa segles que ha tingut constitucions, la darrera la Constitució de 1928 de L'Ha-

vana (Cuba) que enguany es commemora el 80è aniversari i finalment reivindicuem la necessitat de renovar el compromís amb l'esperit i els objectius que van motivar aquella constitució."

Roser Gaitano, de Sobirania i Progrés va informar que la lectura de la Declaració tindrà lloc el divendres 5 de desembre, a les 19 hores, a la Plaça Sant Jaume de Barcelona. Les entitats i personalitats que vulguin donar-hi suport però no puguin ser presents a la concentració, poden fer-ho donant lectura de la Declaració en les activitats o els actes que tinguin programats pels volts del 6 de desembre.

Xavier Mir, de la Xarxa de blocs Sobiranistes-Bloc Gran del Sobiranisme va fer la lectura de la Declaració (adjuntem document).

Finalment Aureli Argemí, del CIEMEN, va donar lectura a les entitats inicials que impulsen aquesta declaració i va fer una crida a tota la societat civil, entitats i personalitats a adderir-se a la Declaració per una nova Constitució Catalana i assistir a la concentració del dia 5.

Les adhesions, recordà Argemí, es poden fer mitjançant correu electrònic a l'adreça coordinacio@sobiraniaiprogres.cat.

Acudits

A classe, la profe pregunta als nens:
- Qui de vosaltres sabria dir com es pot ficar un forat en un altre forat?
La Carmeta aixeca la mà:
- Jo sé com es fa.
- Com?-, Pregunta la profe.
Llavors, la Carmeta uneix el polze amb l'índex de les dues mans formant un anell i després els posa al voltant de la boca.
- Ja està, senyora professora, un forat en un altre forat.
- Molt bé. I ara a veure qui sap com ficar tres forats en un forat?
La Carmeta aixeca la mà.
- Digueu, Carmeta.
- El mateix d'abans, senyora professora, però aquesta vegada els dits els cal posar al voltant de la boca i els forats del nas. Així, senyora, tres forats en un.
- Molt bé, Carmeta. I ara qui sabria

com ficar cinc forats en un forat?
La Carmeta torna a aixecar la mà.
- Digueu Carmeta.
- Molt fàcil, senyora professora. El mateix que abans, però ara els dits cobreixen boca, nas i ulls. Així, cinc forats en un.
Llavors, Jaimito que s'està cansant que La Carmeta ho sap tot, anuncia:
- Senyora professora, ara vull fer jo una pregunta: com es fa per ficar 9 forats en un forat?
Ningú contesta. Fins i tot la Carmeta es queda callada. Llavors, la mestra demana:
- No ho sabem, Jaimito, per què no ens ho expliques?
- Fàcil, fiquem una flauta pel cul de la Carmeta!

Aragó contra la Franja de Ponent

Lamentable, però gens sorprenent, l'actitud del govern d'Aragó amb l'estatus del català la Franja de Ponent. En la llei de llengües que està elaborant des de fa un quart de segle (!), sembla decidit que el català tindrà, a tot estirar, rang de llengua pròpia però no cooficial. És a dir, que s'ha esvaït el plantejament inicial segons el qual el català i l'aragonès gaudirien del mateix estatus jurídic que l'espanyol en els territoris on es parlen. I això passa, cal tenir-ho en compte, sota la presidència de Marcelino Iglesias, catalanoparlant de la Ribagorça, que quan era alcalde de Bonansa va signar la Declaració de Mequinensa. Una declaració que, entre altres coses, deia: "Reconeixem que dintre de la nostra Comunitat Aragonesa es parlen diferents llengües i que la llengua catalana que es parla a la Franja Oriental pertany al patrimoni cultural d'Aragó. Rebutgem les denominacions despectives de *xampurrat* i d'altres de semblants que encara s'apliquen a la nostra llengua materna. [...] Proponem accelerar les gestions davant del ministeri d'Educació i Ciència perquè el català pugui ser ensenyat com a assignatura optativa, i per ara en fase experimental, a les escoles i centres d'ensenyament dels municipis de la Franja Oriental d'Aragó que ho demanin. [...] Som plenament conscients que la integració cultural i política d'Aragó no és possible sense que tots els aragonesos reconeguin com a pròpia la riquesa cultural i lingüística de la Franja Oriental d'Aragó".

Doncs bé, de tot això res de res. Un simple enfilall de paraules buides que no s'ha traduït en cap fet concret. La prova és que Marcelino Iglesias és president de l'Aragó des del 1999 i la marginació del català a la Franja es manté inalterable. Al contrari, el partit amb qui governa, el PAR, es nega a reconèixer que el territori té zones amb una cultura autòctona diferent i, amb connivència amb el PSOE, està promovent un procés accelerat de substitució lingüística. La situació és tan greu que les escoles i m p o s e n expressions culturals alienes als alumnes i molts professors recomanen a pares i mares que parlin en espanyol als seus fills. De fet, el projecte nacionalista

espanyol dels poders fàctics d'aquell territori és tan ferotge que tot allò que té caràcter formal, és a dir, no col·loquial, es fa en espanyol, que és la llengua que s'imposa en els plens dels ajuntaments malgrat que els alcaldes i regidors són catalanoparlants. L'Ajuntament de Fraga, concretament, no accepta cap escrit en català. I si a això hi afegim els atacs feixistes que amb total impunitat han arribat a destrossar escoles que imparteixen classes en llengua catalana, és evident que la situació és alarmant. De res no ha servit la receptivitat del Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg ni les demandes de protecció a la Justícia d'Aragó. El racisme espanyol contra tot el que és català, especialment la llengua, assoleix a la Franja de Ponent la seva màxima expressió. El doctor Artur Quintana, membre de la secció filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i membre d'honor de l'Acadèmia d'Arqueologia Aragonesa, ho expressa així: "l'anticatalanisme és una malaltia d'Espanya i això és difícil d'eradicar a través d'una llei de llengües tan aigualida com la que tindrem".

"El govern de Catalunya què hi diu?", es preguntarà el lector. Doncs, per a desesperació de les entitats locals implicades en la defensa de la llengua -com ara el Centre d'Estudis Ribagorçans, l'Institut d'Estudis del Baix Cinca, els Casals Jaume I, l'Associació Cultural del Mataranya, l'Associació dels Consells Locals de la Franja o Iniciativa Cultural de la Franja-, el govern de Catalunya -que té el mateix color que els governs "amics" de l'Aragó i d'Espanya- es limita a col·laborar en unes poques activitats culturals. Això és tot. Deu pensar que els problemes de la Franja no són els seus problemes. Quin dia ens adonarem que tota agressió a la llengua, ja sigui a Fraga, a Gandia, a Salses o a Manacor és encara més nociu que si es produís a Manresa, a Figueres, a Cervera o a Reus?

Víctor Alexandre

Visca la llibertat d'expressió

Lamentablement determinats mitjans d'informació encara donen aquella imatge conservadora de la por, imatge de vassallatge i esclavatge i d'hipocresia, rient les gràcies sempre als qui manen de torn perquè els subvencionen.

Hi ha allò que en diuen conviccions, senyors meus, allò que en diuen veritat i sentit de la lògica; ésser conseqüent, allò que en diem implicar-se amb valentia donant la cara; i per qui no hi estigui d'acord democràticament, podem parlar-ne de tu a tu com fan els homes de pedra picada per aconseguir projectes o idees millors. No com aquells a qui criticava amb contundència el líder eclesiàstic Jesús, que eren als hipòcrites.

Un mitjà té la llibertat de publicar o no publicar un determinat article. Un servidor de vostès també té la llibertat democràtica i respectuosa amb tots els altres de fer arribar si cal informació d'articles publicats a d'altres mitjans que no apareixen a la premsa local per coneixement del poble a qui sigui i on sigui.

Actualment, els meus articles arriben a una quarantena de mitjans, i la cosa va augmentant, essent en gran part publicats, al marge d'alguns molt específics i selectius com la *Revista Dialogal*, *El Ciemen*, *Sàpiens*, etc. També, si el corresponent escrit és massa llarg, no és publicable, com en el cas de l'apartat del "lector escriu" d'El Punt o d'altres.

Sant Feliu de Guíxols té un setmanari el setmanari Àncora de la Costa Brava. Un setmanari de nostàlgics conservadors subvencionats pels de torn, un setmanari ranci que no ha evolucionat, ple de porucs, de la mateixa manera que no evolucionen determinades mentalitats o determinades conviccions fermes envers Catalunya. Un percentatge important dels meus escrits no són publicats pel corresponent setmanari: on és la llibertat d'expressió? Cal que us poseu al dia companys, us cal aprendre sense por a defensar el poble, el vostre poble, no qui us subvenciona o determinades actituds nostàlgiques i caduques o articles que no us agraden.

Aquest escrit, lògicament com tots i sense fer cap diferència per ningú, el faré arribar al corresponent setmanari Àncora en el cas que es digni a llegir el correu o que no em surtin amb la punyeta del virus, ja que els meus escrits sembla que els solen arribar amb el missatge de "material sospechoso". Aquest problema només el tinc amb vosaltres; lògicament també el posaré a la web de Catalunyaacció i al corresponent bloc d'Empordacció. A més, arribarà a tots els mitjans habituals als qui tinc costum, que no són pocs, de premsa escrita.

L'article anterior a aquest i enviat a Àncora titulat: **La crisi dels imbècils** suposo que tampoc el publicaran. El vaig entregar a mans del Rvdm. Pare Abat de Montserrat Josep Mª Soler com a primícia en la sala d'actes de la Generalitat on vaig ésser convidat pel vicepresident de la Generalitat el dimarts 21 d'octubre per l'acte commemoratiu del centenari del P. Aureli Mª Escarré i que posteriorment va sortir publicat a El Punt.

Joaquim Pugnau Vidal.

Membre de Catalunyaacció, militant del Partit Republicà Català i deixeble del professor Raimon Panikkar..

Miquel Barceló segons la premsa canalla 'mierdalenya'

La premsa fatxa "mierdalenya" es mor de ganer que la volta de Miquel Barceló caigui i i sigui un fracàs. Com que de moment no en tenen proves es dediquen a especular i a emmerdar.

A continuació reproduïm dos titulars del diari "mierdalenyo" d'esquerres, PUBLICO, segons els quals quan el felanitxer Miquel Barceló té un èxit és "ESPAÑOL", i en canvi quan hi ha una ombra de dubte sobre la seva obra -que els mateixos papers "mierdalenys" sembren i difonen-, aleshores ja és "CATALÁN". <http://www.publico.es/171817/barcelo/pinta/mundo/sede/onu>

Un arduo trabajo. Miquel Barceló, el pintor español vivo más reconocido internacionalmente, ha completado un proyecto ambicioso y enorme: pintar la cúpula de la sede de la ONU en Ginebra, como un Miguel Angel de nuestros días. (Fotos de Agustí y Antonia Torres).<http://www.publico.es/culturas/180210/cayendo/cupula/barcelo>; Se está cayendo la cúpula de Barceló?

El periódico 'Human Rights Tribune' de Ginebra asegura que una parte de la obra del artista catalán se ha caído debido al calor y el tipo de pintura utilizada. La ONU niega que se haya producido el incidente ...

Lluís Cerdó denuncia el neofranquista lingüístic, Fernando Perelló

Lluís Cerdó Fernández.
Palma

Es neofranquisme lingüístic des Cercle Financer

Es president des Cercle Financer de Balears, Fernando Perelló, defensa un concepte molt peculiar de sa llibertat lingüística. En un article seu que du es títol de Turbulencias económicas y perspectivas políticas (Diario de Mallorca, 21-11-08) treu a rotlo es resultats d'un estudi d'audiències de televisió i lectura de premsa segons el qual es balears veim molta televisió en castellà (86,36%) i molt poca en català (13,36%), i lletgim encara més diaris en castellà (98,3%) i més pocs en català (1,7%). Emperò allò que m'ha deixat amb sa boca badada no han estat ses sifres sinó sa peculiar interpretació d'en Fernando Perelló. Diu que això passa "cuando los balears eligen en libertad sus medios de comunicación

e información". Au, jas aquesta!

Es balears miram televisió majoritàriament en castellà perquè ses cadenes públiques i privades amb més programació i recursos són en aquesta llengua. ¿Com vol que IB3, TV3, Localia i altres canals locals arribin a tenir més audiència que TVE, Antena 3, Cuatro, Telecinco o La Sexta plegades? Respecte des diaris, ben igual: si a Mallorca n'hi ha tres en castellà i només un en català, ¿com vol que sa lectura de premsa no sigui molt majoritàriament en castellà?

A damunt, no podem deixar de banda que moltes generacions de mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers foren privats d'estudiar sa seva llengua a s'escola durant es franquisme, i ara se troben amb moltes dificultats per poder lletgir un diari que no sigui en castellà, o fins i tot per poder seguir es fil d'una pel·lícula

la rodada o doblada en català, perquè no hi estan avesats. Sabent tot això, i en Fernando Perelló ho sap de sobra perquè ho ha viscut, ¿com pot dir que es balears "eligen en libertad"? ¿Negar es dret des balears a dominar sa seva llengua i obligar-los a triar sa castellana ès llibertat?

Me tem que es Cercle Financer no va superar es franquisme lingüístic i ben aviat ha abraçat es neofranquisme.

Esper que no apliqui mai es mateixos raonaments a s'economia i ses finances, perque ara només faltaria que dedicàs un cycle de conferències a justificar sa fam en es Tercer Món argumentant que aquella pobra gent, fent ús de sa seva sacrosanta llibertat, ha decidit que no vol menjar!

Reproduït de www.diariodemallorca.es

Prensa Forana recupera els seus premis en la Diada celebrada a Sóller

L'Associació de Premsa Forana de Mallorca va celebrar, el passat dia 22 de novembre, la seva diada anual, que enguany va comptar amb la presència del president del Govern Balear, Francesc Antich, que volgué assistir al lliurament dels Premis Periodístics Premsa Forana, recuperats després de més d'una dècada d'absència.

Sóller va ser l'escenari escollit per la junta directiva per celebrar la trobada anual. Es dona la circumstància que l'any 1978 –ara fa trenta anys– una incipient associació de mitjans de comunicació local, encara no constituïda legalment, va celebrar a la Vall la primera de les seves diades.

L'acte central de la jornada va consistir en el lliurament dels Premis Periodístics Premsa Forana, en la seva desena edició, en les modalitats de disseny, fotografia, opinió, entrevista i reportatge.

Un jurat integrat per Neus Fernández, en representació de la Direcció General de Comunicació del Govern –patrocinadora dels premis–; Lluís Mestres, cap d'informatius de Ràdio Nacional a les Illes Balears; Mariabel Pocoví, responsable de l'Àrea de Relacions amb els Mitjans de Comunicació de la Universitat de les Illes Balears; Miquel Àngel Dora, fotògraf de natura; i Rafel Maria Creus, Subdirector de Televisió de Mallorca, havia estat l'encarregat d'escollir els treballs de major qualitat d'entre els presentats per les publicacions associades.

En l'apartat de disseny la guanyadora va ser la publicació "El Felanitxer" pel seu conjunt de portades. L'"Especial de Sant Antoni" de "Sa Plaça" i el suplement "Mercè Rodoreda. 100 anys del seu naixement" de "Campanet" meresqueren

també una menció del jurat.

En fotografia, el premi fou per la imatge de la portada de "Can Picafort", feta per Fèlix Estelrich, titulada "Platja de Can Picafort". Les finalistes foren "Homenatge a Rafel Nadal" de Catalina Cortés i Marina Giménez publicada a "Cent per Cent" i la fotografia de portada de Rafel Pisà de "Coanegra".

En la modalitat d'article d'opinió el premi va recaure sobre "L'home dels caramels" de la secció Quaderns de Fum Major, de Miquel Cardell, publicat a "Llucmajor de Pinte en Ample". "Vull un tren Payà", de Mateu Moll i Ramonell, publicat a "Bona Pau", i "Juny. Qui dies passa...", de Joan Gelabert Mas, aparegut a "Fent Carrerany", foren els finalistes.

L'entrevista guardonada fou l'elaborada per Joan Vicens, de "Veu de Sóller", en la persona d'Agustí Serra Soler. "Llum d'Oli", per la seva entrevista a Maria Ripoll Garau "Marió", feta per Margalida Barceló, i "Sa Plaça", per l'entrevista en glosa a Mateu Xurí, feta per Miquel Àngel Tortell, resultaren ser els treballs finalistes.

I, per últim l'extens treball "Les mestres de Pollença", de Maria Rosa Albis Ferragut, publicat a "Punt Informatiu Pollença", va ser considerat el millor reportatge per part del jurat i la millor obra de tot el conjunt. "Cent per cent", pel treball "Cinc anys de govern i una llarga llista de promeses incomplides", de Cati Serra i Cànida Vives, i "Dies i Coses" per "Especial Blai Bonet 1997-2007. L'espai de les llibertats difícils", coordinat per Pau Vadell, també tengueren una menció del jurat.

En el transcurs del lliurament dels premis, el president del Govern Balear, Francesc Antich, va lloar "el paper vertebrador i cohesionador" del territori de Premsa Forana, alhora que va destacar la importància que tenen els mitjans en l'àmbit municipal "per a mantenir informats els veïns de tots pobles de l'illa".

Per la seva banda, el president de Premsa Forana, Gabriel Mercè, va recalcar que els premis serveixen per "treure a la llum tot un material ocult, de gran qualitat, que sol romandre sols en l'àmbit de difusió d'una sola publicació" i va anunciar la con-

tinuïtat dels premis en el futur.

El lliurament dels premis i el posterior dinar, celebrat al Gran Hotel Sóller, foren la culminació d'una diada que començava de bon matí amb la presentació del portal MediAD, desenvolupat per la Fundació IBIT, de contractació d'espais publicitaris. Premsa Forana ha estat convidada a integrar-se en la plataforma per fer més visibles les seves ofertes.

A continuació tengué lloc l'Assemblea Ordinària anual, en la que es va donar compte de les consecucions del darrer exercici.

La Diada també va incloure una recepció a l'Ajuntament de Sóller, en la qual el batle, Guillem Bernat, va saludar les prop de 40 publicacions assistents i va recordar la vocació periodística de la ciutat, que compta amb dos setmanaris en actiu; i una visita guiada pel centre de la vila.

Una entitat amb 44 publicacions

Després de les incorporacions de les revistes "Can Picafort", "Quart Creixent" –de Santa Maria– i "Talaia" –de Campos–, l'Associació de Premsa Forana de Mallorca compta amb 44 publicacions que sumen unes 800 edicions a l'any repartides per la major part dels municipis de l'illa.

Un dels projectes que Premsa Forana està desenvolupant és el de la digitalització de la seva magna hemeroteca. Són trenta anys de periodisme a la part forana mallorquina que, ben aviat, estarà disponible per a tot el públic a través d'internet.

Un conveni signat recentment amb la Universitat de les Illes Balears permetrà que la meitat de la premsa editada en les tres darreres dècades als pobles de Mallorca s'incorpori a la seva Biblioteca Digital Científica en format PDF i sigui possible, no només consultar-la, sinó també realitzar-hi consultes a través d'un cercador.

Generalitat de Catalunya
**Departament de Cultura
 i Mitjans de Comunicació**

**MARTIN
 MORA**
 Reparación de
 Vehículos Industriales
 y Automóviles

Martín Mora Crespí

Servicio Oficial
IVECO

El mundo del transporte

Polígon Ca'n Tro - Parcela 7 - 07420 Sa Pobla
 Tel.: 971 541 815 - Fax: 971 542 643

El tripartit del PSOE

El tripartit de l'espanyolisme, amb el seu lema de "La Catalunya que sap on va", avança marcant el pas i al so del nacional-imperialisme espanyol del psoc, cap a la destrucció de la Catalanitat i l'augment indefinit del saqueig espoliador de Catalunya.

Tot i que el lema "que sap on va" sigui pròpiament dels montilles, s'ha fet extensible al conjunt del tripartit, atès que els saures i els carod-puigcerosos no són res més que els seus escolanets. Els saures, autèntics estiracordetes, porten els asperges de l'aigua beneïta, i els carod-puigcerosos, com a bons turiferaris, l'encenser.

El tripartit esquerranós, que no d'esquerres, en el seu zel de majordom del colonitzador espanyol i amarat d'odi a lo catalanesc, està arribant a uns extrems que, en certs aspectes –quina aberració! – supera fins i tot als franquistes servidors del dictador sanguinari espanyol.

Com a mostra uns exemples:

1er. Als anys seixanta la tve a Miramar era del Barça, ara la tve3 és antibarcelonista. Tots els comentaris

que fan del Futbol Club Barcelona són negatius i desestabilitzadors. Mai han dit ni diran que el Barça, entre altres coses, és l'únic equip del món que sempre juga a l'atac, contra tothom i arreu. És l'únic que sempre cerca l'espectacle i el bon futbol. Aquest fet només té una mitja excepció que és la primera part del Barça-madrid del desembre del 2003.

Realment el Futbol Club Barcelona és una metàfora de Catalunya. Positivisme, creativitat, construcció, res de subvencions, etc.

2on. Ja fa 5 mesos que es van inaugurar els 10 quilòmetres que separen Alcover del Burgà de Reus, fets per la Generalitat; doncs bé, els expropiats propietaris encara no han cobrat, no saben quan cobraran, i, últimament, ja no saben ni si cobraran la indemnització. Per cert, tots tres municipis afectats – Alcover, La Selva del Camp i Reus – estan governats pels montilles.

3er. Tot i que la Unió Europea ha declarat improcedent el cobrament de 2'40 cèntims sobre el gasoli, el tripartit de la voracitat insaciada ho segueix fent, passant-se per l'arc del triomf la resolució europea. Fot-li que són catalans!

4rt. El greuge, cada vegada més amenaçador, de fer-nos pagar hospital i fàrmacs; mentre a espanya, amb els nostres diners, es poden operar la titola de franc.

5è. Mossos d'esquadra amb cotxes camuflats perseguint infractors per les carreteres, per satisfer l'afany recaptatori del tripartit del nepotisme exacerbant.

6è. Els sous que cobren els membres "tripartits" als ajuntaments és indecent i escandalós, i, sobretot, molt d'esquerres. El cas de l'Ajuntament de Tarragona, per exemple, és intolerable.

7è. Impostos de successió i de donació que, per cert, són molt equitatius i equànims; ho són tant que els rics saben perfectament com saltar-se'ls. A espanya, naturalment, aquests impostos no existeixen. Ací no puc silenciar, encara que em dolgui, una altra aberració forçada: si no foragitem el tripartit, espanya encara ens haurà de venir a salvar de la Generalitat. Qui m'ho havia de dir quan a la gran manifestació de la traïdora Assemblea de Catalunya, del 8-2-1976, cridava Estatut d'Autonomia!

8è. Parlant de memòria històrica, a veure si tenen la mínima decència de treure de la Gran Via de les Corts Catalanes de Barcelona, la mamarratxada de "monument" i de inscripció vergonyant que, per a més "inri", és una autèntica befa als màrtirs catalans dels bombardejos franquistes. Era millor abans que no hi havia res de res.

Hi ha més exemples, però en un article no hi caben.

És cert, el tripartit sap on va. Cap a l'extermini de la Nació Catalana i l'empobriment sistemàtic dels seus habitants, oferint-ho en safata als seus amos nacional-imperialistes. Els colonitzadors espanyols i els seus titelles col·laboracionistes han fet igual a tot arreu. Si en teniu algun dubte repasseu mentalment els països trepitjats i saquejats històricament per la bóta espanyola, i ho veureu clar. Aquest és el futur que els espera als nostres fills si no barrem el pas al funest i nefast tripartit del psoc.

Antoni Gomis

President de Catalunya Estat Propi
23 de novembre del 2008

Conveni entre Medi Ambient i la Caixa

La Conselleria de Medi Ambient i "la Caixa" han signat un nou conveni per a la gestió i conservació dels espais naturals de les Illes Balears

El nou acord té una vigència de dos anys, dóna continuïtat al conveni anterior i suposa una inversió, per part de l'entitat financera, de 4 milions d'euros

El conseller de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears, Miquel Àngel Grimalt; el director executiu territorial de Balears de "la Caixa", Robert Leporace; i el director de l'Àrea de Medi Ambient i Ciència de la Fundació "la Caixa", Xavier Bertolín, han presentat avui a Palma el nou conveni de col·laboració per al desenvolupament d'accions dirigides a la conservació i millora dels espais naturals de les Illes.

Aquest acord, de dos anys de durada i una inversió per part de l'entitat financera de 4 milions d'euros, dóna continuïtat al conveni signat ara fa tres anys amb dos objectius principals: millorar i preservar els espais naturals de les Illes, d'una banda, i promoure la inserció laboral de persones amb risc

d'exclusió social, de l'altra.

Com a novetat, el nou conveni proposa potenciar aquells projectes que ajudin a minimitzar els efectes del canvi climàtic. Entre les línies d'actuació també destaquen la millora dels hàbitats forestals i fluvials i la restauració d'àrees degradades, a més de facilitar l'accessibilitat als espais naturals a persones amb discapacitats, entre d'altres.

Els bons resultats de l'anterior conveni han contribuït a la continuïtat de la col·laboració entre les dues institucions per la millora i conservació dels espais naturals: més de 4.000 metres de tancaments per a la recuperació de sistemes dunars de les platges, actuacions de gestió forestal sostenible a 850.000 metres quadrats de boscos del territori balear i activitats d'educació ambiental per a 600 escolars, entre d'altres.

L'acord suposa una inversió per part de l'entitat financera de 4 milions d'euros amb una vigència de dos anys per a la millora i conservació dels espais naturals protegits de les Illes Balears, i alhora contribueix a la inserció de persones en risc d'exclusió social. Aque-

st acord dóna continuïtat al signat l'any 2005, el qual ha tingut una vigència de tres anys amb un pressupost global de 4,5 milions d'euros (1,5 milions cada any) i un total de 30 projectes mediambientals executats. A més, s'ha facilitat la inserció de 132 persones en risc d'exclusió social.

La novetat del segon conveni de col·laboració 2009-2010 per a la millora i conservació de les àrees de més interès ecològic i paisatgístic del con-

junt d'espais de rellevància ambiental gestionats pel Govern de les Illes Balears és el seu interès per potenciar aquells projectes que ajudin a minimitzar els efectes del canvi climàtic (accions que redueixen les emissions de CO₂ a l'atmosfera, per exemple).

En tots els projectes, com ja s'ha fet al llarg del primer conveni, es donarà prioritat a l'ocupació laboral de col·lectius de persones en situació o risc d'exclusió social.

Recursos humans o humans amb recursos

Suposo que tots ben bé sabeu, per experiència, en entrar a una fàbrica o una entitat si troben diferents departaments. Així tenim el departament d'informàtica, el departament de didàctica, el departament de material tècnic i d'altres, però també n'hi un que es diu *departament de recursos humans*.

En una societat neoliberal que vol aparentar més humanitzadora, que vol tenir en compte la dimensió humana a fi de fer rendir més els homes en el treball. Li convé posar un departament humà. Així es té en consideració els treballadors.

Ara bé, en consideració com a persona o com un recurs més de la rendibilitat de l'entitat?

En principi, el rètol de departament de recursos humans ens indica que es quelcom que pot ser posat o tret en benefici de l'entitat. Els departaments es posen i es treuen segons les necessitats del moment pel que passen les entitats.

Per altra banda, aquest departament, està sota el poder de la direcció. Moltes vegades aquest poder el tenen les direccions mitjanes o comandament inter-

medis. Això genera tot un altre problema. Un d'aquest és l'abús de poder.

En conseqüència, en tant que recurs es pot treure o posar en altre lloc. És un recurs. Recurs, això sí, que té veu, té pensament, té sentiments. Però pot expressar el que sent, veu i pensa?

Aleshores ens trobem que ha d'haver un gran canvi en les entitats que tenen aquests departaments i perfilar-los d'una altra forma per tal que siguin eficaços, rendibles i siguin recursos transformadors i transformats de l'entitat.

En el meu entendre, crec que el rètol s'hauria de canviar i que fos un departament transversal i que depengués directament de l'alta direcció.

Aleshores, seria bo posar HUMANES AMB RECURSOS. Altrament dit, potenciar, formar, les persones no com a recursos sinó com a subjectes. I més si l'alt standing o l'alta direcció són també "Humans amb recursos".

L'entitat tindria consciència de ser alguna cosa més que una simple entitat de guanyar sense límits diners i veure robots a la seva disposició. Un capitalisme civilitzat amb ulls humans.

És una nova mentalitat d'entitat de serveis. Els diners per si mateix, res de res. Les idees són les que fan que el diner prengui una direcció o una altra: Voluntat humana de progrés. Voluntat de superar la depredació que tot ser humà porta en el seu interior.

I en aquesta nova mentalitat de serveix, d'innovació, de creació, de canvi, també hi hauria l'altre canvi que l'entitat no hauria de tenir *un capital humà*, que ha de rendir d'acord a les premisses de la identitat, sinó que té *Humans amb capital*, capital d'invençió, de creació, d'innovació, de canvi, de transformació.

Som de ple en una societat de coneixements, però no únicament tècnics, sinó també de la corporalitat (neurociències), de la psique (nivells de consciència) com d'humanitat, la Saviesa perenne de tota tradició i actual que tota persona té en el seu interior. Aquest és el capital que cal cercar, treure, purificar i fer rendir a fi de formar una nova civilització o cultura en benefici de tots, evitar ser recurs o capital humans, per arribar a ser éssers humans amb capital i recursos.

Aleshores tindrem realment un nou model de creixement global. Sense somiar, però no deixant de fer-ho, un Barack Obama pot ser una de les persones que no segueixi l'efecte Bradley (dir una cosa per quedar bé i fer-ne una altra).

Així i tot, és en el nostre metre quadrat on ha de produir-se el canvi. On hem d'aplicar que no som recurs ni capital de ningú sinó que som humans amb recursos i capital.

I poder superar la segona part de la frase de Bertrand Russell: "Gran part de les dificultats per les que passa el món es deuen a que els ignorants estan completament segurs i els intel·ligents plens de dubtes".

La persona amb seny, intel·ligent, que sap que no és un recurs ni un capital sinó un humà amb recursos i capital crec que podrà fer que un nou model global d'humanització pugui donar pas a un nou canvi històric en la conscienciació de la humanitat.

Jaume Patuel i Puig

Pedapsicogog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

Pere Muñoz qüestiona també el fiscal en cap, Bartomeu Barceló

Opinió | Pere Muñoz
Una de calç i una de Palma Arena

I diuen que el que ha de venir és molt pitjor del que ja ha passat!!! Aquesta setmana un més partia cap a la presó, però ja s'anuncien prop de vint imputats en el cas del Palma Arena. La setmana passada comentava la cara amable de la política, i d'aquells que realment s'hi dediquen amb total convenciment i esperit de benefici col·lectiu. Aquesta setmana cal trencar una llança a favor d'una gran part de la Justícia. Els fiscals **Carrau i Horrach** estan fent una feina, en contraposició a la idea generalitzada d'una Justícia lenta i poc feina. En realitat Carrau i Horrach deuen fer la seva feina, però es veu que no estam acostumats a notar-ho.

D'altra banda, sorprèn –o era d'esperar– la invisibilitat del fiscal cap, **Bartomeu Barceló**. Sembla que el fiscal cap és una figura exclusivament de representació

que té a bastament d'assistir a actes oficials, inauguracions, sopars, etc. Si no és així no s'entén que amb tota aquesta "moguda" no hagi dit ni ase ni bèstia. Potser un servidor estigui equivocant, però em fa la sensació que, en algun moment, aquest home deu cobrar per alguna cosa més que per fer sarau. Potser estaria bé alguna declaració, alguna paraula, alguna opinió, algun avís de la implacabilitat de la Justícia.

Vull pensar que si Barceló no diu ni mu és causat per una manca de xerrera, o perquè troba que no és el seu paper. En aquest sentit, deix de banda i no don crèdit a l'opinió dels que expliquen el motiu de la seva mudesa en relació al seu "bon rotllo" amb aquells que ara són jutjats per robar, malversar o prevaricar. Visca la Justícia, visca la Justícia

independent i visquen els governs que mantenen fiscals caps anomenats per governs anteriors!!! Hi ha gent que li diu honestat governamental i sentit institucional, d'altres li diuen fer el colló. Visquen, també, les dues possibilitats!!

Reproduït de www.diaridebalears.cat

La sobredosi és primera causa de mortalitat dels 15-44 anys a Barcelona

Barcelona, 2008

Segons l'informe 2007 de l'Agència Catalana de la Salut l'esperança de vida a la capital ha augmentat molt en el darrers 10 anys, alçant-se al 78,2 anys de mitjana per als homes i 84,8 anys per a les dones, Barcelona sent la quarta ciutat del món en matèria d'esperança de vida. Ara bé aquest panorama positiu és enterbolit per unes dades sorprenents referents a la primera causa de mortalitat de les dones barcelonines de 15 a 44 anys, com és el suïcidi, mentre per als homes la sobredosi de productes estupefaents supera el suïcidi en el mateix grup d'edat, en una total paradoxa, malgrat la baixada del nombre de casos mortals. El 2007 la cocaïna va ser a l'origen d'un nombre impressionant de 2261 urgències hospitalàries, en el que forma la primera malaltia dels individus de trenta anys i escaig a Barcelona. Una altra dada negativa que il·lustra els estils de vida urbans és l'augment del nombre d'infeccions del VIH vinculades a l'afluïxament de les pràctiques de prevenció, sobretot entre els col·lectius homosexuals. Per als qui superen 44 anys, igual com a la resta del món occidental, els càncers i els problemes cardíacs són les patologies que maten més.

Jutge Castro Aragón + Fiscal Barceló

El Lobby atribueix la denúncia de la Fiscalia a una venjança personal del fiscal en cap, B. Barceló

El Lobby per la independència atribueix la denuncia formulada per la Fiscalia, a instància del jutge foraster que surt a les cintes de son Banyà, **JOSÉ CASTRO ARAGÓN**, a una venjança personal del fiscal en cap, **BARTOLOMÉ BARCELÓ**, "Ballari", a qui des d'aquest mateix web hem acusat diverses vegades de ser un fiscal nomenat pel PP amb la finalitat de perseguir els contraris al PP i fer els ulls grossos amb els casos de corrupció protagonitzats per aquest partit.

A continuació publicam un DOSSIER sobre el fiscal en cap de les Illes Balears, **BARTOLOMÉ BARCELÓ**, "BALLARÍ", que persegueix el Lobby per la independència per motius estrictament polítics i personals. Al final d'aquest Dossier hi trobareu diferents textos a càrrec de **Pep Matas**, **Matías Vallés**, **Eduardo Inda**, **Antoni Manchado**, etc. que parlen del fiscal de "can Ballari".

BARCELÓ OLIVER, **BARTOLOMÉ (Petra, 1959)**. Malnom "Ballari". Son pare era el porqueret de son Santandreu que després l'escriptor felanitxer, **Antoni Mus**, va immortalitzar en el personatge que respon al nom de "Rafel" a la novel·la "La senyora" que va guanyar el Premi Sant Jordi 1979 i que fou editada per Edicions 62 l'any 1980. D'aquesta novel·la l'any 1987 se'n va fer una versió cinematogràfica dirigida per Jordi Cadena i en la qual l'actriu Sílvia Tortosa interpreta el paper de Teresa, Fernando Guillen Cuervo fa de Nicolau i Luis Merlo de Rafel.

Bartolomé Barceló des de jove va estar estretament vinculat a la família Nigorra i posteriorment va tenir una relació constant amb **El (In)Mundo** i al PP. L'any 1985 va iniciar la seva carrera de fiscal i el 1989 fou nomenat Fiscal Antidroga de Balears. Del fiscal **Barceló** cal dir, també, que és cunyat de l'excelador de l'Ajuntament d'Andratx, **Jaime Gibert**, que després d'estar imputat de diversos delictes de corrupció urbanística va arribar a un acord amb la Fiscalia per

declarar-se culpable i reduir la condemna a presó.

Bartolomé Barceló va ésser nomenat Fiscal Cap de les Balears pel govern Aznar el juliol de 2002. Abans de continuar, però, és oportú fer una mica d'història i remuntar-nos en el temps fins al gener-febrer de 2002 quan el diari oficial del PP, **El (In)Mundo**, va publicar els titulars següents:

17 de gener: "Los fiscales de Baleares votaron formalmente instar la imputación de Jaime Matas y Estaràs".

12 de febrer: "Tutor pide de nuevo a Cardenal luz verde para instar la imputación de Matas en el caso Mapau"

13 de febrer: "El PP 'sorprendido' por la persecución fiscal contra Matas"

En aquells moments el fiscal cap del TSJB era **Antonio de Vicente Tutor**. A Madrid **Matas** era ministre del segon govern **Aznar** - el de la majoria absoluta - i a Balears hi havia el Pacte de Progrés. Aquells dies, el PP estava alarmat perquè 30 fiscals de les Balears es van reunir i van decidir avalar la petició del fiscal cap de Balears per imputar el titular del ministeri de Medi Ambient, **Jaume Matas**, a més de **Rosa Estaràs**, per l'escàndol conegut com **Mapau** o **Formentera** i també per l'afer d'espionatge conegut amb el nom de **Bitel**.

La primavera del 2002 va ésser un continuat *Via crucis* per a **Jaume Matas** i totes les alarmes es van disparar dins el PP i **El (In)Mundo** davant la volada que prenién els escàndols **Mapau** i **Bitel**. Hi havia tants de nirvis pel fet que el conjunt dels fiscals s'haguessin atrevit a avalar la imputació contra tot un ministre del PP de practicar l'espionatge als seus rivals polítics i de practicar la manipulació i falsificació del cens electoral, que a Madrid van arribar a la conclusió que era imprescindible tallar caps. Dit i fet, dia 5 de juliol de 2002, **El (In)Mundo** va publicar el titular següent:

"El Gobierno acepta la destitución de De Vicente Tutor como fiscal jefe".

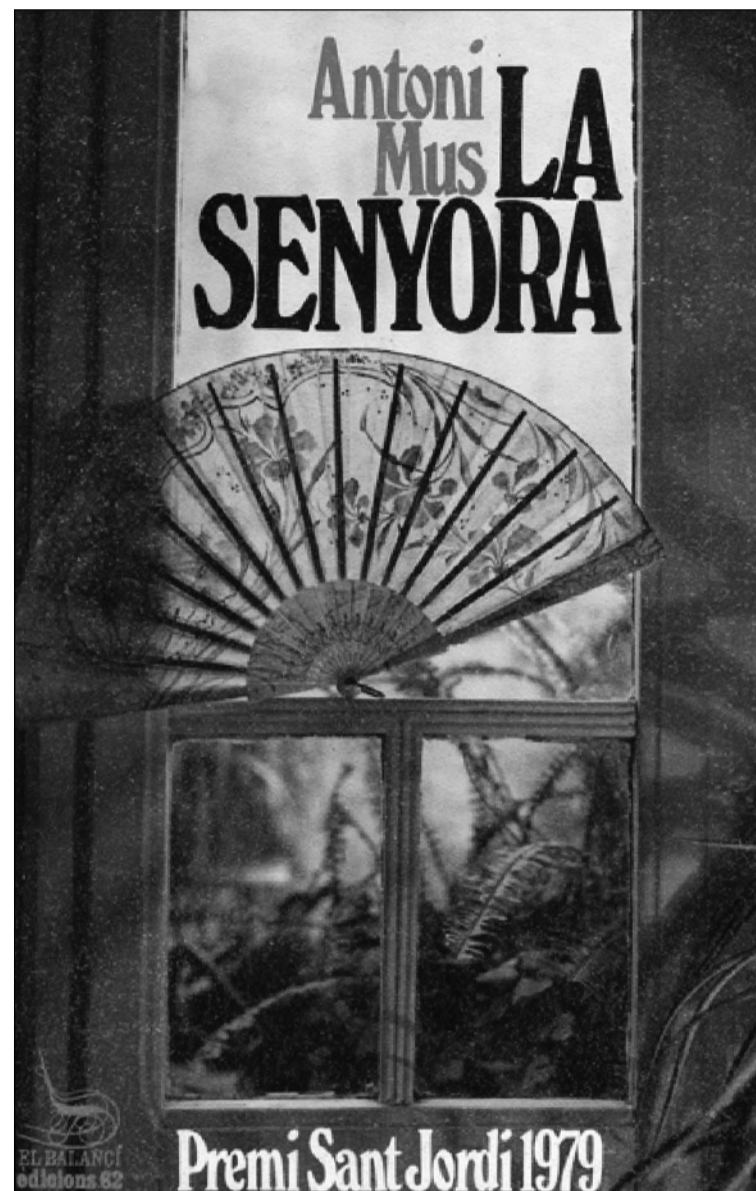
El ministre del PP que va destituir el fiscal cap de Balears disposat a imputar **Matas** es deia **ANGEL ACEBES** - avui molt famós per la manera com va mentir i desinformar descaradament amb motiu dels atemptats islamistes de l'11M - i el Fiscal General de l'Estat que hi va estar d'acord s'anomenava **JESÚS CARDENAL**. Continuem amb els titulars d'**El (In)Mundo**: Dimecres, 17 de juliol de 2002: "Jesús Cardenal propondrá a Tomeu Barceló para ocupar el cargo de nuevo fiscal de Baleares".

La decisió de catapultar un arribista, un pilota i un mediocre com **Bartolomé Barceló** a ocupar el càrrec de fiscal cap del TSJB va ésser una decisió política del PP, del ministre **Acebes** i del fiscal general **Cardenal**, ja que en la votació del Consell Fiscal celebrada a Madrid l'elegit per 6 vots a favor davant els 3 a favor de **Barceló**, havia estat el fins aleshores fiscal responsable dels delictes contra el medi ambient de Màlaga, **Juan Carlos López Caballero**. Llegim a **El (In)Mundo** de dia 17 de juliol de 2002:

"Jesús Cardenal propondrá a Tomeu Barceló para ocupar el cargo de nuevo fiscal jefe de Baleares".

Al interior de la notícia signada per Diego Feliu es pot llegir: "De lo poco que ha trascendido de la reunión se sabe que la votación fue muy equilibrada (sic) quedando en empate técnico (sic) las candidaturas de López Caballero y Barceló (6 por 3) (sic). Jesús Cardenal abandonó la reunión con estos nombres en la cartera y con la potestad de decidir cuál de los dos será el sustituto de Antonio de Vicente Tutor al frente de la Fiscalía de Baleares. En cualquier caso, el resultado de la votación no es vinculante".

A la vista dels anys transcorreguts, els fets estan molt clars. El PP, és a dir, el govern Aznar, va nomenar el juliol de 2002 **Bartolomé Barceló** fiscal cap del TSJB amb una missió decidida i planificada: desactivar, per una banda, els escàndols **Bitel** i **Mapau** que eren una bomba de

rellotgeria dins el cul de **Jaume Matas** i que si explotaven podien esquitxar tot el govern **Aznar**; i per altra, presentar batalla a mort contra el Pacte de Progrés per tal que no arrelàs ni consolidàs com a alternativa de govern. De quan, com i de quina manera **Barceló** va fer de ca de bou del PP n'és testimoni aquesta breu relació de titulars d'**El (In)Mundo**:

18 d'octubre de 2002: "El fiscal vuelve a denunciar a Nájera, esta vez por un delito urbanístico".

6 de febrer de 2003: "El fiscal pide al juez que siga el rastro del dinero de Nájera por posible cohecho".

8 de novembre de 2002: "El PSM critica al fiscal jefe del TSJB por no recurrir el archivo del 'caso Formentera'".

9 de novembre de 2002: "El PSM acusa al fiscal de estar politizado por no recurrir el archivo del 'caso Formentera'".

14 de Febrer de 2003: El fiscal en cap, **Bartolomé Barceló**, agafa en persona el cas **Bitel** i n'aparta el fiscal **Miguel Ángel Anadón** que volia imputar-hi **Matas** (*Diari de Balears*, 14 de Febrer de 2003).

8 de maig de 2003: "El fiscal denuncia los anuncios de Margarita Nájera en Calvià".

24 de març de 2004: "El fiscal Barceló envía al juzgado las denuncias por las concentraciones del 13M ante las sedes del PP".

2 de setembre de 2004: El fiscal **Bartolomé Barceló** arxiva les diligències sobre el cas **Rasputín** ja que no hi veu cap responsabilitat penal (*El País*).

5 d'abril de 2005: "La Fiscalía se opone a la imputación de Matas y Estaràs en el 'caso Formentera'".

6 d'abril de 2005: "Caso Formentera: el fiscal afirma por enésima vez que 'no hay indicios' para imputar a Matas y Estaràs".

6 d'abril de 2005: "**Rosa Estaràs: La decisió de Bartolomé Barceló confirma una actuació ajustada a la legalitat**"

13 de maig de 2005: "**El Fiscal assegura que el caso Bitel fue causado por un fallo humano**".

7 de febrer de 2006: El fiscal **Barceló** arxiva la denúncia del **Lobby per la Independència** contra l'ex ministre de Medi Ambient, **Jaume Matas**, per tracte de favor a **Pedro J. Ramírez** quan el 2001 li va concedir una concessió administrativa il·legal sobre una piscina construïda íntegrament dins la zona pública marítim terrestre de la Costa des Pins

1 de juliol de 2006: El fiscal general de l'Estat, **Cándido Conde Pumpido**, visita Balears i quan el diari *Ultima Hora* li demana que alguns partits han demanat públicament la destitució de **Barceló**, respon "**Como fiscal general estoy muy orgulloso del trabajo realizado por Bartomeu Barceló. Las partes son libres para opinar y nosotros estamos sometidos a la crítica, porque puede haber una decisión que no sea conforme a criterio de los denunciantes. Pero en su conjunto el trabajo que se está realizando es riguroso. No puedo atender, por ello, a las peticiones para que le destituya**" (UH, 1 de juliol de 2006)

7 de març de 2006: El judici dels 27 narcos de Son Banya a l'Audiència Provincial acaba sense presó per a 24 dels acusats. "**La Paca**" és condemnada a 20 mesos de presó, substituïbles per una multa de 108.000 euros.

22 de març de 2007: obre investigació de Fiscalia per la denúncia del jutge **José Castro Aragón** contra el Lobby per injúries i calúmnies.

30 de novembre de 2007: declara que l'alarma social per les sentències pactades de la fiscalia amb els narcotraficants "**és infundada**" (UH, 1.12.07)

30 d'octubre 2007: és renovat en el seu càrrec, a proposta d'un fiscal proposat pel PSOE, i declara que "**seria presumptuós dir que podem acabar amb la droga i la corrupció**" (DdB, 1.11.07).

20 de novembre de 2007: El BOE publica la renovació de **Barceló** com a cap Fiscal

de Balears

Com acabam de veure, doncs, segons el fiscal EN cap del TSJB, **Bartolomé Barceló**, tota la merda que esquitxava aleshores el PPI, **Jaume Matas** (**Mapau, Bitel, Rasputín...**) al final tot es reduïa a "**un fet sense importància**", "**un simple error humà**", "**un producte de l'atzar**", "**una simple casualitat sense implicacions penals**", etc. etc. Ben diferent era i és en canvi la vara de mesurar del Sr. Fiscal quan es tracta de fiscalitzar qualsevol partit, organització o persona que faci l'oposició al PP o que critiqui la seva actuació.

Però bé. En aquesta vida ja se sap: al final la veritat sempre acaba sortint a la superfície. I és clar, el joc brut es comença a explicar si refrescam, per exemple, que el senyor fiscal, **Bartolomé Barceló**, i el cacic de Calvià, **Juanito Nigorra**, són tan corda i poal que el primer, convidat pel segon, periòdicament va a muntar a cavall a les finques que té la família **Nigorra** a Santa Ponça. Sens dubte Relacionat amb això, cal esmentar la campanya ferotge de la fiscalia del TSJB durant el 2002 i 2003 contra qui aleshores era batlles de Calvià, **Margarita Nájera**, i a favor de qui era el cap de l'oposició i ara actual batlle, el botifarra **Delgado Truyols**. O, per exemple, si també recordam que **Bartolomé Barceló** i **Jaume Matas**, a més d'ésser companys de diades de pesca en alta mar, són també confreres de disbauxes i sortides nocturnes.

EL FISCAL EN CAP, **BARTOLOMÉ BARCELÓ**, ÀLIES "BALLARÍ" SE'N VA A DINAR AMB EL DIRECTOR D'EL (IN)MUNDO, **EDUARDO INDA**, I **JUANITO NIGORRA**. 14 DE FEBRER DE 2007

Reproduït de www.elmundo.es

Miércoles, 14 de febrero de 2007 Actualizado a las 02:12 A QUIEN CORRESPONDA

CREE 'EL EGIPCIO' QUE TODOS SON DE SU CONDICIÓN.

15.30 horas de ayer. Restaurante Sa Cranca. En una mesa comen distendidament **Juan Nigorra**, el fiscal jefe, **Bartomeu Barceló**, y el director de EL MUNDO/El Día de Balears. El objetivo del almuerzo, auspiciado por el empresario calviàner, es inten-

tar limar asperezas entre su amigo **Barceló** y su amigo **Inda**, cuyas diferencias son públicas y notorias a raíz del archivo de la investigación del caso *Verger*. Los tres divisan a un fotógrafo de *Última Hora* apostado a las puertas de la reputada arrocería, fotógrafo que obviamente no está allí por casualidad -le ha avisado el manchado **Antoni Manchado** que come en el mismo local. Disyuntiva: «¿Salimos juntos o separados?». Conclusión: «Salimos juntos, no tenemos nada que esconder». Hoy o mucho nos equivocamos o seguro que intentan vincular falsamente la cita a la resolución del caso *Nájera* olvidando que si quisieran intrigar **Barceló, Nigorra e Inda** no hubieran ido a uno de los restaurantes en el que siempre está el todo Palma. Estamos tan seguros de eso como de que ni **Pedro Serra** alias *El Egipcio*, ni el *yernísimo*, le pidieron al honesto **Bartomeu Barceló** ningún favorcete raro en la amable y jovial charla que mantuvieron hace unos días al terminar un acto público. No nos cabe ninguna duda de que tanto compadreo, tanta risa y tanta complicidad no respondía a intenciones bastardas.

"Posibilidades", desea atenuar. "No era ninguna conspiración", ironizó. Según añadió,

EL FISCAL BARCELÓ VIST PER EDUARDO INDA

Balears Liberal (Enviado por: Redacción), 29/10/06, 00:00 h

"En Balears no existe la Fiscalía para los casos de corrupción a pesar de que hay un magnífico fiscal anticorrupción: **Juan Carrau**. No existe porque el fiscal jefe, **Bartolomé Barceló**, no tiene ninguna intención de perseguir los casos de corrupción que afectan a los políticos y al respecto conviene no olvidar que en el ministerio público rige el principio de dependencia jerárquica. Es decir, que el que al final decide si se investiga o no es el fiscal jefe".

PREGUNTA DE **MATIAS VALLÉS A JUANITO NIGORRA**, Diario de Mallorca, 1 d'octubre de 2005

-¿Qué tal monta el fiscal jefe de Balears?

-Tú lo has escrito muchas veces, pero **Bartolomé Barceló** es un amigo de juventud, y me

libraré de hacer declaraciones particulares sobre mis amistades.

BARTOLOMÉ BARCELÓ VIST PER ANTONI MANCHADO, 13 de març de 2006

<http://antonimanchado.blogspot.com>

1493 DIAS LLEVA EL FISCAL JEFE DE BALEARES SIN EVACUAR NINGUN INFORME SOBRE LA ULTIMA DE LAS QUERELLAS FALSAS CONTRA NÁJERA Voy a incluir en todos los comentarios a partir de hoy el número de días que lleva el Sr. Fiscal Jefe de Balears manteniendo viva la última de las querellas falsas de *Delgado contra Nájera*. Espero que el sr. **Barceló** acelere ese proceso, pero no creo que lo haga. Si fuera capaz de explicarnos porque ha tardado tanto, y esa explicación fuese creíble, despejaría las dudas razonables que tengo sobre su imparcialidad.

Hoy llevamos 1493 días (mas de cuatro años). Seguiremos esperando.

BARTOLOMÉ BARCELÓ VIST PER PEP MATAS Ultima Hora, 6 d'agost de 2005

"Por cierto que, hablando de *Son Banya* he leído y escuchado quejas de sectores políticos y ciudadanos contra el Ayuntamiento, la policía y la Guardia Civil, pero no tengo constancia de una sola crítica contra el fiscal Antidrogas y es que, ¿saben ustedes? En balears tenemos un fiscal Antidrogas. Yo lo he visto en una sola ocasión en el poblado. Fue en octubre de 2001 cuando, con ocasión de una semifinal europea del *Mallorca* se deslazonaron a Palma grupos de la UIP, y se aprovechó para hacer una redada. Cuentan de él, entre otras anécdotas, que en un juicio confundió el LSD con el "éxtasis". Pero bueno, todos cometemos errores y tampoco hay que darle más vueltas. Del caballo, sin comillas, seguro que sí sabe mucho porque cuentan también que des hace años le gusta ontar, y que en ocasiones lo hace con empresarios y políticos. Ninguno de ellos es de *Son Banya*, que quede claro".

lobbyperlaindependencia.org

Groenlàndia avança cap a la independència

Groenlàndia diu "sí" a l'ampliació de la seva autonomia de Dinamarca

Groenlàndia ha fet un pas important cap a la independència. L'illa més gran del món, que fa tres segles que pertany a Dinamarca, ha dit "sí" a la reforma del seu Estatut d'Autonomia. Més del 75% de la població que ahir va votar en el referèndum, convocat per aprovar l'ampliació del seu Estatut, ha donat suport a la mesura. Això significarà que els 58.000 habitants d'aquesta illa adquiriran els mateixos drets d'igualtat que qualsevol país del món, i en el futur podrien ser totalment independents.

Amb més del 75% dels vots, els habitants de Groenlàndia han aprovat l'ampliació de la seva autonomia respecte a Dinamarca, de qui depèn des de fa més de 300 anys. La llei obre la porta a la independència d'aquesta illa estratègica de l'Àrtic, ja que reconeix el dret d'autodeterminació. L'Estatut ampliat també permetrà al govern de l'illa controlar els seus recursos minerals i energètics. Ara per ara, però, la independència de Groenlàndia és econòmicament inviable, ja que necessita els subsidis de Dinamarca, que representen el 30% del seu producte interior brut. Tot i això, segons estimacions recents, sota el subsòl de l'illa hi podria haver reserves de petroli equivalents a la meitat de les de l'Àràbia Saudita, fet que permetria al país ser autosuficient. Aquest referèndum té caràcter consultiu i haurà de ser ratificat pels parlaments de Groenlàndia i de Dinamarca, però hi ha un acord implícit de totes les parts per respectar-ne el resultat.

Reproduït de www.3cat24.cat

Eroscatalà

Enquestes Chinaski (02/12/2008)

Els pits, ni grans ni petits

L'enquesta d'Eroscatalà sobre quina mena de pits prefereixen els catalans, ens ha permès conèixer que més del 43% estan a favor del pits ni massa grans ni massa petits. Sorprenentment en segon lloc han quedat els pits punxeguts, amb un 28% dels vots, bastant per sobre dels pits grans (18%), dels petits (5%), els asimètrics (2%) i fins i tot del sol usuari que els prefereix caiguts (0'74%). En aquest cas doncs, guanya la normalitat.

Pollastre de la setmana (02/12/2008)

Antoni Felip

Tot el sant dia estirat al llit
es passa l'Antoni Felip
No es pot dir que sigui eixerit
I molts diuen que li falta un xip
Jo crec que necessita una bullida
Però en canvi la meva cosina
Se'l mira pel forat de l'eixida
I es grata la xona i una sina

Humor Leroy Ramsey (01/12/2008)

Que et folli un peix!!!

imatges Ignatius J. Reilly (30/11/2008)

M'estriparia el jersei

imatges Jim Beam (27/11/2008)

Erotisme a la sorra

microbiquinis Chinaski (28/11/2008)

Bàrbara per partida doble

De totes les dones que ens mostren els seus microbiquinis, la Bàrbara és indubtablement la nostra preferida. Una tigresa, una lleona, una pantera, bufffff, qualsevol qualificatiu es queda curt quan parlem d'aquesta Bàrbara que realment és molt bàrbara. Si la poguéssim arreplegar, la nevada seria molt més lleugera. Seguríssim!!!!.

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (25/11/2008)

Josep Miquel

Tot el dia al gimnàs
va d'allò més bé
per tenir perfilat el nas
i eixut el samalé
Demaneu-li a Josep Miquel
Quina gràcia que li fa
Que un amic folli la Raquel
Si fa un mes que es van casar

Immigrants i colons

Hi ha alguns que se sorprenden de les idees que exposo amb afany i encomi en aquest i altres mitjans de comunicació. Va per a ells aquesta peça improvisada.

Els meus cognoms són Morón de la Fuente, no sóc català "soca-rel". No em crec ni millor ni pitjor que ningú. Per ser així, em vaig a permetre el gust de publicar aquest article que tenia pensat fa temps. Qui m'acusi de racista (que ho faran) que aportï raons.

Com pot ser que una persona nascuda a Andalusia odii tant a Espanya? Sovint diuen que pateixo d'autoodi. Impossible, perquè per a això cal sentir-se espanyol i jo no em sento espanyol. Entre d'altres moltes raons, perquè sóc dels convençuts que, los autodenominats com 'españoles', van ser els que també van conquerir la meua terra, El Regne de Granada, per la força de les armes ja fa cinc segles. Jo no odio a Espanya. Tinc animadversió als oligarques centralistes espanyols, aquests que es creuen ser el centre de la península (ja que van perdre les insules) i maculen, mentre recapten, a les altres cultures i llengües del país, llegeixi's Galícia, Catalunya i País Basc, a més de perseguir per tots els mitjans possibles als, cada cop més nombrosos conats, d'independència i nacionalisme andalusí.

Aquesta forma d'actuar dels oligarques de sempre, no va amb la resta del poble pla, senzill i treballador i per això tampoc els meus escrits mai han anat contra ells. Quedi clar que espanyolistes destructors i fal·laços n'hi ha tant dins, com fora de Catalunya, sent pitjors els de dins. Els atacs més feroços que rebo via telèfon, correu electrònic o quan dono conferències (i les he donat en nombroses ciutats de l'Estat Espanyol i França) són els que em dirigeixen des d'aquí. Llegeixi's qualsevol fòrum d'internet que tracti el tema. En Iznájar (Còrdova) o en Xixón (Astúries) per exemple, són més correctes, comprensives i educats amb les meves idees, que en qualsevol lloc de l'àrea metropolitana de Barcelona. Comprovat.

Està clar que els "españolitos d'aquí" tenen un marcat caràcter de "colons". Són colons espanyols fincats a Catalunya. Són aquells que llancen el crit;

estem a Espanya!! a la menor oportunitat. Fins han creat un altre partit polític per refermar els seus ideals colonitzadors: Ciutadans, encara que no calia perquè ja n'hi ha un altre més gran que pregona des de sempre el mateix i més.

Aquests "colons" energúmens se sorprenden que un andalusí de naixement defensi Catalunya. No se sorprenden quan surten per ràdio o TV els 'jerifaltes' centralistes atacant els catalans per qualsevol nimietat. Al contrari, s'alegren com aquests colons del llunyà Oest que veiem en les pel·lícules, quan el xèrif penja els invasors ovellers perquè es mengen les pastres del bestiar boví. Cal fotre's, i mentrestant, des de fora, es reparteixen els nostres impostos igual que els "cuatrerros".

Ells si poden insultar i dir traïdor a qui els vingui en gana. Ells, pobres infeliços, es creuen els portaveus dels rics l'il·liputencs oligarques del passeig de la Castellana. 'Nunca será una nación', repeteixen a l'uníson com les ovelles de *Rebel·lió a la Granja*, i sense que els vagi gens en això (o això pensen des de la seva supina ignorància), perquè finalment quan cal acomiadar a 400 treballadors els acomiaden, ja siguin catalans, andalusos, gallecs o colons. Poc després, treuen una línia de crèdit per a les empreses automobilístiques i pelets a la mar. Tots es queden al carrer cobrant l'atur, els colons els primers, perquè són més incultes per regla general. Efectivament; també són extremadament desagradats i mosseguen la mà que els ha donat treball i benestar, i en molts casos des de fa més de 50 anys.

O sigui, que qualsevol colon espanyolista es creu en el dret de cridar-me traïdor per separar-me del ramat, i jo no tindrè el dret a escriure el que em sembli, com faig en l'article d'amunt i en aquest de sota. A qui no li agradi que no llegeixi, i a més a més: sóc català, vull ser català perquè em dóna la reial gana, i per si algú no s'ha adonat encara, no és que defensi a Catalunya en els meus escrits (que també), és que vaig directament contra aquesta Espanya acaparadora, imperialista, trista i miserable, que és capaç de posar de presidents autonòmics a portaveus degradats com Ibarra o Bono. És queestic en contra que ens robin de continu la cartera amb

la moma dels impostos, és que no suportem la fanfarroneria dels barris baixos d'aquells que, fins i tot vivint a Catalunya des de fa decennis, l'ataquen miserablement i ni tan sols permeten que altres la defensem.

Res, senyors colons. Ja saben el que han de fer; agafin la maleta i vagin-se a la seva terra d'origen. Treballaran menys, estaran entre els seus, tindran més subsidis, més infraestructures i la manduca molt més barata.

Pedro Morón de la Fuente -Periodista. President de Catalònia Acord

Demagògia amb els immigrants?: ni en contra ni a favor incondicionalment

Tan demagògic és dir que tots els immigrants vénen a robar com que tots els immigrants fan les feines que els d'aquí no volen. Ve-t'ho aquí 3 texts:

Avui, Sònia Pau, 30-05-2008

L'economista George J. Borjas defensa menys immigració i més preparada VISATS · Deu milions volen entrar als EUA cada any

Cansat de sentir que la immigració és dolenta perquè du molts problemes, però també tip d'escoltar que és bona perquè comporta molts beneficis econòmics, George J. Borjas, professor d'Economia de la Universitat de Harvard, va escriure un llibre de 418 pàgines que acaba amb un senyal d'alerta: "Tret que els EUA apliquin una política d'immigració prudent, tenim força números perquè la immigració s'acabi del tot. Això deixaria moltíssima gent -immigrants que podrien compartir el somni americà i que podrien fer que els nord-americans en sortissin beneficiats - trucant eternament a les portes del cel".

Borjas parla dels Estats Units, on cada any entren un milió d'estrangers amb papers i gairebé un milió més sense, i ho fa només des d'un punt de vista econòmic. "Només aquelles persones que arriben amb una bona formació i ocupen llocs de treball fins llavors no coberts són les que contribueixen a augmentar el nivell de productivitat del país", va afirmar ahir a Barcelona en la presentació d'*A les portes del cel* (Proa), un llibre que als EUA es va guanyar l'etiqueta de polèmic i el seu autor la d'*antiimmigració*, un qualificatiu que rebutja. "Jo (es defensa) he volgut

veure-hi la part positiva i la negativa".

En definitiva, aquest economista conclou que amb l'entrada d'immigrants sempre hi ha algú que hi guanya, que són els empresaris que tenen treballadors amb sous més baixos, i algú que hi perd, els autòctons que hauran de competir per la feina amb els nousvinguts. Això és igual arreu del món i equiparable als Estats Units i a Europa.

La dificultat del somni americà

Borjas va advertir, de totes maneres, que la immigració, ni aquí ni allà, no es pot valorar només des del punt de vista econòmic, sinó que s'han de tenir en compte aspectes socials i culturals. I ho diu amb la seva mirada des dels EUA, on no s'han viscut, o com a mínim no han sortit a la llum, grans problemes socials, com sí que ha passat a França amb la visualització dels fills dels immigrants cremant milers de cotxes en forma de protesta. I ho diu des dels EUA, on 10 milions d'estrangers opten cada any a 40.000 visats d'entrada.

[extret de <http://mugakmed.efaber.net/noticias/noticia/149918>]

Senyor català busca feina de paleta a Barcelona o rodalies

Data: Dijous, 9 d'octubre de 2008 17:48

Hola,

Sóc un home de 57 anys que he vist aquesta pàgina així d'imprevist. El motiu pel qual escric aquest anunci és perquè fa pocs dies m'he quedat a l'atur perquè la feina estava molt fluixa i tampoc no hi havia gaire feina tal com està la situació actualment. Ara he pensat si en el cas que em sortís un feina de paleta d'oficial 1a o Peó de segona opció.

Me n'aniria a viure d'aquí a pocs dies a Barcelona. Per això hi buscava una feina. Dit això, els explico més l'assumpte. Jo busco una feina de paleta oficial de 1r, ja que hi tinc experiència. M'he dedicat gairebé tota la vida, uns 32 anys de feina de Peó i paleta oficial de primera o encarregat d'obra. De totes formes, si calgués els enviaria el meu currículum perquè es fessin una idea sobre el meu perfil i sobre els llocs on he treballat aquests darrers anys o dies.

També els deixo, si volguessin contactar amb mi, el meu telèfon de casa. És el 973-31-31-57. Em dic Ramon Marimon. Bé, si fos així li ho agrairia. Gràcies.

Salutacions, Ramon

[extret i traduït amb el Google de <http://www.loquo.com/ps/empleo/busco-empleo-cv/senor-catalan-busca-trabajo-de-paleta-en-barcelona-o-alrededores/12030456>]

Rouco Varela

Només faltava això. Ara, a més d'en Fraga i en Carrillo, ha estat el president de la Conferència Episcopal Espanyola, qui s'ha manifestat contrari a que es remogui la memòria històrica. A mi em sembla que a aquests tres senyors els convindria fer bugada dels estaments que cadascun representa. I a Rouco Varela podria ser que li convingués més que a ningú, ja que probablement ell va ser un dels eclesiàstics que van passejar el dictador Franco sota pal·li. I no ho van fer una vegada, ni dues ni tres, sinó tantes vegades com els va caldre al llarg de quatre dècades. I, a més, ho feren cofois i contents. No voldria dir res més. Però, per bé de la religió a la qual tinc encomanada la meua ànima, no seria millor que Rouco Varela, en nom de l'Església que presideix, demanés perdó per la seva col·laboració amb la dictadura? I al mateix temps, monsenyor podria també denunciar les pràctiques de pederàstia per part d'alguns dels seus correligionaris, que és una altra de les vergonyes que el president de la Conferència Episcopal fa temps que dissimula, de la mateixa manera que vol que es faci amb la memòria històrica de l'època franquista. On és la credibilitat de la màxima autoritat de la religió catòlica?

Jordi Camps i Domènech

ESSENCIAL PER A (SOBRE)VIURE 2ª Part.

Recull a càrrec d'en

Ricard Colom

(Pot ser lliurement
reproduït, si és en llengua
catalana).

EL BÉ I L'AMOR EN L'ACCIÓ

“L'acció sorgeix no pas del pensament, sinó del fet d'estar preparats per la responsabilitat” (Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor evangèlic de l'Església antihitleriana).

“Quan hi ha amor, l'acció és sempre correcta,

en totes les circumstàncies. I quan existeix aquesta qualitat de l'amor, hi ha compassió. La compassió implica passió per tot” (Krixnamurti, 1895-1986, pensador de l'Índia, clar, senzill i antisectari).

“En buscar el bé dels nostres semblants, vam trobar el nostre” (Plató [Aristocles], 427?-347 a.C., filòsof idealista grec).

“Pecat és cada segon de ma vida passat en alguna altra cosa que no sia lluitar pel triomf de l'amor” (Richard Wurmbrand, pastor evangèlic d'origen jueu, a Romania, empresonat en aïllament i torturat durant una pila d'anys).

“Tu no pots albirar Déu. Però tin amor i l'hi albiraràs” (Agustí de Bona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg nord-africà).

“El bé pot resistir derrotes, el mal no” (Rabindranath Tàgur).

“Dura és la llei d'amor, però per dura que sia, és menester creure-la, perquè la terra i el cel hi estan units des del fons de les edats” (Francesco Petrarca, 1304-1374, poeta italià).

L'AMOR EN LA VIDA

“L'amor és la força més subtil i penetrant” (Mohandas Karamchand Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista no violent i devot de l'Índia).

“Sempre hi guanyarà qui sap estimar, suportar i perdonar” (Autor desconegut).

“La bondat té més importància que la saviesa, i el reconeixement d'aquest fet és el començament de la saviesa” (Isaac Rubin, *1923, escriptor i psiquiatre estatunidenc, autor de “Jordi”, 1960).

“L'amor és la única resposta sana i satisfactòria al problema de l'existència humana” (“L'art d'estimar”, 1956, Erich Fromm, 1900-1980, psicoanalista alemany nacionalitzat estatunidenc).

“L'afecte és responsable de les nou desenes de parts del que hi ha de felicitat sòlida i duradora en les nostres vides” (“The Four Loves”, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

“L'amor jove és quan estimeu algú a causa del que fa ben fet. L'amor madura és quan estimeu algú a pesar del que fa malament” (Mark Goulston, famós psiquiatre californià).

“L'amor té cura de la gent, tant dels qui en donen com dels qui el reben” (Dr. Karl Menninger, 1893-1990, psiquiatre estatunidenc).

“N'hi ha qui creu que sols la medicina combat la dolor. Tanmateix hi ha dolors que l'amor guareix” (No en consta l'autor).

LA MADURESA I EL PAS DEL TEMPS.

“El dia que el lotus florí

ai las! la meva ment era errabunda
i no n'havia esment” (Rabindranath Tàgur).

“Déu beneesca els jorns i les nits que s'escolaren...!

ens semblaven, en desplegar-se, un nenúfar fragant,
el blanc fullam del qual eren els dies de bella esplendor,

i llur floró negre era la nit que escurça la vida” (“El Collar de la Coloma”, del savi i conspirador Ibn Hazm al-andalusí de Còrdova, a Xàtiva, 1022).

“Esdevine't aquell qui ets” (Píndar de Cinoscèfalos, 518-438 a. de C., poeta grec).

“Els homes són com vins: l'edat agreja els dolents i millora els bons” (Ciceró, Marcus Tullius Ciceró, 106-43 a. C., 106-43 a. C., orador, lleter i estadista romà).

“La maduresa és el cim de la vida; és el moment de donar el nostre màxim fruit. Per això qui no en té per a donar precipita sa vida cap a la inútil vellesa” (Benjamín Jarnes, Codo, 1888 -Madrid, 1950, escriptor aragonès).

“La maduresa és aquella edat en què ja no et deixes enganyar per tu mateix” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, poeta i assagista nord-americà).

“L'home madur és aquell qui ha sabut fer les paus amb el seu passat” (No en consta l'autor).

“Maduresa és allò que jo ateny quan ja no he de menester de culpar res ni ningú pel que em va arribar” (Anthony de Mello, S.J., 1931-1987, jesuïta de l'Índia).

“Maduresa és saber què no has de fer” (Ana Torroja, *1959, excantant de Mecano).

“La maduresa és la capacitat de suportar la

incertesa" (John Finley, *1935, astronauta nord-americà).

☹️ "I em cità en grec aquesta frase:

"Primer els joves s'enfilen, com vinyes, pels malencònics suports de llurs majors, els quals es complauen a sentir llurs dits suaus i tendres;

després els vells es recolzen en els bells cossos dels joves per a davallar fins a llurs pròpies morts" ..."

(*"Quartet d'Alexandria"*, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

☹️ "Semblant ets a l'arbre que, arribat l'hivern, llangueix privat del frondosíssim brancatge, i crida de bades la primavera. Ai las, sort malastruga!, naixem ja damnats i cada dia ens atansa a la mort. Els jorns més bells de la vida són els primers a desaparèixer. Ahir, més formós que Febus, conqueries les dones i vencies llur orgull: avui es mofen de la teva lletjor, i amagues a l'esguard d'elles el teu cap pelat. A la rosa desfullada pel garbí, li queden pocs moments de vida, i a tu, com a aquesta, sembla que t'amenaça la Parca" (*"El Satiricó"*, Petroni, cònsul gal i *"arbiter elegantiarum"* de la Cort de Neró, s. I).

BON LIDERATGE

☹️ "Un home d'èxit es un qui pot aixecar una base ferma amb les rajoles que uns altres li llancen" (Sidney Greenberg, *1938, atleta juevoquebequès).

☹️ "Si trobeu un home constant, despert a la llum de dins, erudit, que ha sofert molt de temps, devot, noble, seguiu aquest home gran i just així com la lluna ressegueix el camí dels estels" (*Dhammapada*, *"L'alegria"* 15/207-208).

☹️ "Hi havia una ciutat petita, amb pocs habitants. Un rei poderós anà a atacar-la: hi va posar setge i va construir contra ella grans torres d'assalt. En aquella ciutat hi havia un home pobre però savi que, gràcies a la seva saviesa, hauria pogut salvar-la; però a ningú no se li va acudir de recórrer a un home pobre com ell. Doncs bé, jo afirm que val més la saviesa que la força. Tanmateix, quan un home savi és pobre, la gent el menysprea i no escolta els seus consells. Val més escoltar les paraules d'un savi dites amb calma que els crits d'un capítost de necis. Val més la saviesa que les màquines d'atac. Però un sol error malmet molta cosa bona" (*Qohèlet -o Eclesiàstès- 9: 14-18*, ca. s. V-IV a. C., però atribuït al rei Salomó).

☹️ "La força naix dins el silenci pregon de cors magnànims; no pas enmig l'alegria" (Felicia Dorothea Browne Hemans, 1793-1835, poetessa anglesa).

☹️ "No és savi el qui sap moltes coses, sinó el qui sap coses útils" (Esquil, ca. 525-456 a. de C., dramaturg grec).

☹️ "Són tres les coses que deriven de la saviesa: calcular bé, parlar bé i actuar com és menester" (Demòcrit d'Abdera, 460-370 a. de C., filòsof sen-

sualista grec).

☹️ "Poques voltes l'errarà qui es posa com a deure primer de treure un patiment al més dèbil per a carregar-lo damunt de si mateix" (Maurice Polydore-Marie-Bernard Maeterlinck, 1862-1949, escriptor belga-flamenc, Premi Nobel de Literatura 1911).

☹️ «Les nacions ignorants –contestà Khalil- castiguen els seus millors membres i els lliuren als propis dèspotes, i en la nació on governa un tirà els qui intenten alliberar llur poble de les urpes de l'esclavatge són perseguits» (*Khalil l'heretge*, de Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

☹️ "És gràcies als que han patit que el món ha avançat" (Lev Nikolàievitx Tolstoi, 1828-1910, novel·lista i pensador noviolent rus).

☹️ "El món es troba ple d'ànimes belles que, no sabent què fer, cerquen la manera de sacrificar-se; i açò és considerat com a gran virtut. No pas; la major virtut rau a saber què és el que cal fer, i escol·lar bé la raó del sacrifici" (Niccolò Tommaseo).

☹️ "El Progrés, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir quan l'experiència no és pas retinguda, com entre salvatges la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat es troben damnats a repetir-lo...Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència" (George Santayana, 1863-1952, escriptor castellà en anglès).

☹️ "L'home magnètic és atent, amable, polít, afectuós sempre i amb tothom, no pas per motius egoïstes, cosa que és ràpidament descoberta, sinó perquè ha convertit aquesta casta de conducta en principi i li és una mena de segona natura. Té un bon somriure, una paraula amable i una cordial encaixada de mans per a tothom. No es mostra mai indiferent als patiments que l'envolten, ans hi té sempre un mot de conhort amant. Té una frase de simpatia per al qui es troba en qualque entrebanc. I té el do de fer sentir als altres que es troben sempre a la mateixa alçada en què ell es troba; com si la qüestió de superioritat o d'inferioritat no vingués gens a tomb en llurs mútues relacions" (Dr. Herbert A. Parkyn, escriptor, escriptor especialista en autosugestió per a sanació).

☹️ "No dubteu gens que una petita colla de ciutadans seriosos i compromesos pot canviar el món: de fet, és l'únic que ha assolit de canviar-lo" (Margaret Mead, 1901-1978, antropòloga estadounidense).

☹️ "Jo no admir pas l'excés d'una virtut, el coratge posem per cas, si no admir ensems l'excés de la virtut contrària, com n'Epaminondes, el qual tenia els extrems de valor i benignitat, perquè altrament, no vas cap amunt sinó cap avall. La grandesa no queda demostrada quan algú arriba en un extrem, sinó quan aplega els dos alhora, i omple l'espai d'enmig. Però també pot ser que no ho atenyis sinó per mitjà d'un ràpid moviment anímic entre dues fites contràries, i que, de fet, l'ànima no es troba sinó en un sol punt, com el tió roent (quan es giravolta). Concedim-ho. Però almenys ço assenyala l'agilitat d'una ànima, ja que no la seva extensió" (*"Pensaments"*, de Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlic occità).

☹️ "Els tararots refusen allò que veuen, no pas allò que pensen; els savis rebutgen allò que pensen, no allò que veuen (...) Observa les coses com són i no prestes atenció als altres" (*"Els ensenyaments zen de Huang-po"*, ca. 800-850).

L'ART I L'ESTIL

☹️ "L'artista de debò no realitza les seves obres per al públic, prefereix fer un públic per a les seves obres" "En l'art tot allò que és desfici és moridor i sols la serenor és immortal" (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg)

☹️ "Tot allò que no és etern està eternament passat de moda" (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

☹️ "En l'art tot allò que és desfici és moridor i sols la serenor és immortal" (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

☹️ "La modernitat perpètua és la mesura de mèrits en qualsevol obra d'art" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, pensador i polític nord-americà).

☹️ "L'art és llarga; la vida, breu" (*"Aforismes"*, I:1; d'Hipòcrates de Kos, ca. 460-ca. 370 a. C., metge grec, conegut com pare de medicina científica moderna).

☹️ "La vida és superior a qualsevol art. I, més encara, l'home qui atansa sa vida a la perfecció és el major artista. Perquè, ¿què és l'art sens el fonament d'una vida noble?" (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

☹️ "Si cerqueu ensems felicitat i bellesa, no assolireu ni l'una ni l'altra, perquè el preu de bellesa és l'abnegació. L'Art, com el Déu jueu, es complau en els sacrificis" (Gustave Flaubert, 1821-1880, novel·lista realista francès).

☹️ "No hi ha res de tan pobre i malencònic com l'art emmirallat en si mateix i no pas en el seu tema".

(George Santayana, 1863-1952, escriptor madrileny en anglès).

☹️ "L'art no rau a representar coses noves, sinó a representar amb novetat" (Ugo Foscolo, 1778-1827, poeta italià).

☹️ "...els pensaments més reeixits han d'anar com brodats dins l'obra, com formant-hi un sol cos" (*"El Satiricó"*, segle I, d'en Petronius, "arbiter elegantiarum" a la cort de Neró).

☹️ "L'estil que té ressonàncies excessivament belles, caduca. El temps serva preferentment allò que és un tant eixut" (Jacques Chardonne, 1884-1968, escriptor francès).

☹️ "En ma vida sóc prou indecís i miserable, però en el meu art sóc lliure d'ésser allò que més desig semblar: qualcú capaç d'introduir força i harmonia dins les vides somortes que m'envolten". (*"Baltazar-Quartet d'Alexandria"*, Lawrence George Durrell, 1912 India-1990 Provença, brillant novel·lista britànic)

☹️ "La nostra societat tolera la vida completa, l'amor tant a l'esperit com a la natura, sols en l'artista, però únicament perquè no el prenen seriosament, perquè el consideren una entreteniment irrellevant. L'home de pregona saviesa espiritual també hi és irrellevant per a aquesta societat, sia o no entretingut" (*"Açò és això"*, Alan W. Watts, 1915-1973, filòsof anglo-nordamericà).

LA GRATITUD

☞ “L’esser de tot bell art, de tot gran art, és la gratitud” (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany).

☞ “Mal home és aquell qui sap rebre un benefici i no sap tornar-lo” (Titus Macius Plaute, 250-184 a. C., comedïgraf romà).

☞ “L’agraïment és la memòria del cor” (Lao Tsè, ca. 604-565 a. de C., filòsof xinès, fundador del taoisme).

☞ “...quan vim nostra senyera sus en la torre, descavalgam del cavall e endreçam-nos vers Orient e plo-ram de nostres ulls e besam la terra per la gran mercè que Déu nos havia feita” (*Crònica* de Jaume I, després de la rendició de la ciutat de València, 9 d’octubre de 1238, de Ramon Muntaner, 1265-1336, gran cronista i militar pancatalà).

☞ “Déu pot fer ús dels nostres errors i fracassos del passat, quan li’ls deixem en actitud agraïda” (*De la presó a la lloança / Prison to Praise*, 1970, de Merlin R. Carothers).

☞ “Allò pitjor de la ingratitud és que s’autoreconeix tan roïna i lletja que sempre pretén justificar-se per no semblar ingratitud, i és condició del desagraït inculpar els que l’afavoreixen. Això és la pitjor part de la ingratitud, que sempre vol tenir raó, com allò pitjor dels mals és que ens fan dubtar dels bons” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

LA FE

☞ “La fe és l’antisèptic de l’ànima” (Walt Whitman, 1819-1892, poeta estatunidenc, cantor original i molt vital de la llibertat).

☞ “Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d’incredulitat mesquines” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estatunidenc).

☞ “La fe comença on acaba l’orgull” (Hughes Felicité Roheil de Lamennais, 1782-1854, escriptor francès).

☞ “L’ull que tot ho guaita no veu el seu esguard.

Ningú no ha vist Déu. Car en tot esguard és Déu qui veu” (*Principis del retorn a l’evidència* de Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

☞ “Com a metge, he vist homes, després que totes les altres teràpies fracassassin, eixir de la malaltia i de la malenconia per l’esforç serè de l’oració. És l’únic poder del món que pareix vèncer les anomenades “lleis de la natura”; les ocasions en les quals l’oració ha obrat dramàticament són anomenades “miracles”. Però un constant i més callat miracle arriba a tothora als cors dels homes i de les dones que han descobert que la pregària els subministra amb un corrent constant de poder que els sustenta en llurs vides diàries” (Alexis Carrel, 1873-1944, metge, biòleg i escriptor francès, Premi Nobel de Medicina 1912).

☞ “Els pobles expansius que van a la victòria tenen fe: en la pròpia sobirania -defensada amb coratge-com en Déu, la raó els ve contrapesada i refrescada per al fe: la fe no desdiu la raó, ans li dona ales i futur, capacitat d’expressió i d’emoció; igual com la raó és una útil eina per comprendre la realitat. Sense l’energia i el coratge de la fe, la raó sola s’ha demostrat repetidament obtusa, inútil i eixorca” “Sense base religiosa és més que improbable un projecte social d’ample espectre (centrat sociològicament). La nocreença duu sempre a reclamar simple benestar immediat i, per tant, a l’esquerranisme-ecologisme, que és el que sempre tenim i on som encallats. Si no ho volem comprendre és que som a Bàbia encara. Els nocristians prefereixen sovint creure en rondalles “atees” que en realitats socials “cristianes”” (Autocitacions).

☞ “Totes les coses del món són moridores i es perden, i solament l’amor de Déu queda. I jo Jaume el rei, coneixent que aquesta és la veritat, i les altres mentida, volguí girar als manaments del Nostre Senyor el meu pensament i obres i deixar les vanes glòries del món per aconseguir el seu Regne” (Jaume I *el Conqueridor*, 1208-1276, rei i creador dels Països Catalans).

☞ “Qualsevol nació que vulgui assegurar la seva durada i demostrar el seu dret a l’existència ha de descansar damunt una base religiosa” (Otto von Bismarck, arquitecte de la unificació i independència alemanya).

☞ “On no hi resta res, els dimonis hi passen” (Refrany català).

LA FORÇA ESPIRITUAL

☞ “Si netejàssim judaisme i cristianisme del clericalisme, tindríem una religió que podria salvar el món de tot mal social. Devem fer tot allò possible pel triomf d’aquesta mena de fe” “Com més estudio la ciència, més crec en Déu” “La mística és la

font de qualsevol ciència de debò” “L’experiència més bella que podem experimentar és el sentit del misteriós. És la font de la religió i de tot afany veritable en art i en tota la ciència. Aquell qui aquesta emoció li sia estranya, que ja no pot fer una pausa per a preguntar-se i restar extasiat en temor, em pareix -si no mort- almenys sí cec... Percebre que, darrere les experiències, s’amaga alguna cosa que és inabastable al nostre esperit -quelcom de bellesa i sublimitat que sols ens freguen de gaidó i a manera de pàl·lid reflexe- és religiositat. En aquest sentit jo sóc molt religiós” (Albert Einstein, el major científic del s. XX).

☺ “Si vols avançar un metre, has d’apuntar a l’in- finit”, (Joan Brossa, 1919-1998, innovador i imaginatiu poeta barceloní).

☺ “Apunta al cel i tindràs la terra d’afegit. Apun- ta a la terra i no arribaràs enlloc” (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

☺ “Quan tenia deu anys, m’agenollí una nit vora el meu llit i prometí a Déu que havia de dedicar ma vida a l’esforç per l’alliberament del meu país. He mantingut aqueixa promesa... Assumeixc d’estar par- lant a anglesos que valoren positivament llur pròpia llibertat, i que professen estar lluitant per la lliber- tat de Bèlgica i de Sèrbia. Penseu que també nos- altres ens estimem la llibertat i la desitgem. Fer-ne ús és més desitjable que cap altra cosa en el món. Si ara ens estronquen, renaixerem de bell nou, i ren- ovellarem la nostra lluita. No podeu pas vèncer Irlanda, no podeu pas extingir la passió irlandesa per la llibertat; i si les nostres accions no han pas estat capaces d’atènyer-la, llavors nostres fills l’abastaran amb una gesta millor” (Pádraic Henry Pearse, 1879- 1916, un dels afusellats pels anglesos per l’aixeca- ment independentista del 1916 a Dublín).

☺ “Crist és la font més rica de força espiritual que es pot conèixer. És el més noble de qui vulgui donar- ho tot sense demanar res. El Crist no pertany sols al cristianisme (=Cristiandat nominal), sinó al món sencer” (Mahatma Gandhi, el major independentista de tots els temps).

☺ “I el Crist? Fou un anarquista que triomfà. Fou l’únic” (André Malraux, 1901-1976, novel·lista francès).

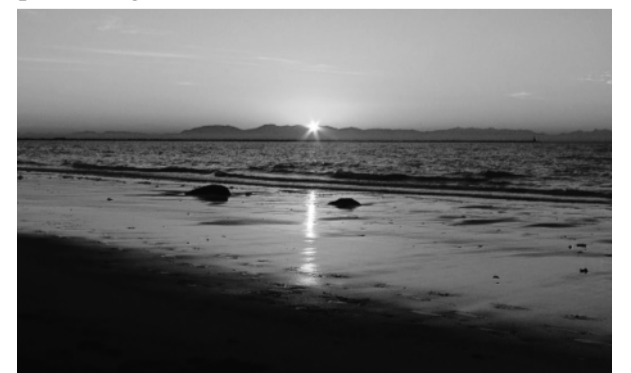
☺ “L’únic sentit d’aquesta vida consisteix a aju- dar a establir el regne de Déu” (Lleó Tolstoi).

☺ “No pas l’arbitrarietat,

sinó atrevir-se a fer el que és just, i en tot allò possible, sense nedar entre dues aigües, no aplanar l’aprehensió de la veritat, no deixant que els pensaments s’esvaesquin, la llibertat rau només en l’acció. Surt de la indecisió espantadissa a la tempesta dels esdeveniments, sostingut sols per la teva fe...”

(Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor evangèlic de l’Església antihitleriana, penjat pels nazis).

☺ “Una persona amb una creença és igual a una força d’unes altres noranta-nou que sols tinguin inter- essos” (John Stuart Mill, 1806-1873, economista i polític anglès).

“500 millones”

Vaig veure recentment un llibre, crec que francès, on eixia un llistat de les llengües més parlades, i em sembla que l'espanyol era la cinquena, fins i tot l'hindi en tenia més parlants; i alguna llengua del sud-est asiàtic crec que també.

Els espanyols comptabilitzen així: tots els habitants d'un Estat on l'espanyol sigui oficial, ja els comptabilitzen com a hispanoparlants, tot i que molts no el saben parlar i d'altres el tenen com a segona llengua; després sumen tots els habitants del Brasil, tot i que no el parla gairebé ningú, car el govern brasiler va anunciar que potenciaria l'espanyol a les escoles, com assignatura; etc. Per contra, quan els espanyols comptabilitzen els angloparlants, només compten els qui tenen l'anglès com a primera llengua, però no comptabilitzen els milions de persones que tenen l'anglès com a segona llengua (danesos, holandesos, suecs, indis de l'Índia, xinesos, japonesos, alemanys, finsos, txecs...).

Tot plegat, pura manipulació. Com a molt, l'espanyol el tindrien com a llengua primera uns 250 milions de persones.

Nozotroh no ablamoh malamente kahteyano, ablamoh bien el andalú

Kon identidá propia. «Lah normah gráfikh ke ze prehentan en ehte dokumento zon, komo reza er zuhtítulo, una propuehta, abierta y flezible, pa empezà a trabahà». Azí comienza la propuehta de normah ortográfika pal andalú, elaborá por el ehkrito Huan Porrah, de la Zoziedá pal Ehtudio'el Andalú. Una beintena de perzonah trabaha en Andaluzía por «konzerbá nuehtro legao kurturá», azegura Guadalupe Bahkeh, de la zoziedá. «Keremoh azé dezaparezé la idea de ke lo andaluzeh ablamoh malamente el kahteyano. Ablamoh andalú», komenta.

La Zoziedá ehtá kompuehta por ezkritoeh, antropólogeh, lingüihtah...

Kada doh z'añoh ze reúne. La úrtima zita tubo lugá en Marxena (Zebiya), pa debatí propueztah ortográfikh elaboráh por argunoh de zuh integranteh. J. G. [extret de http://estaticos.20minutos.es/edicionimpresa/barcelona/08/11/BARC_26_11_08.pdf]

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure,
socialment justa,
economicament prospera!!!
(Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

|*| Independència Països Catalans |*|

Envia'm un àngel que sigui com tu.
Envia'm un àngel que s'assembli a tu.
Envia'm un àngel que em recordi a tu.

El descrèdit de la justícia colonial

La repressió monàrquica per part dels jutges franquistes atia el foc de l'independentisme

DIVENDRES, 05/12/2008 - 06:00h Mobilització a Barcelona pel dret de manifestar-se contra la monarquia. Una vintena d'entitats critiquen la multa imposada a quatre participants en una manifestació de Gràcia. Quatre participants en una manifestació antimonàrquica, no autoritzada segons els mossos, foren castigats amb una multa de tres-cents euros el mes de novembre propassat. Per contestar aquesta sanció, vint-i-cinc entitats del barri de Gràcia de Barcelona han convocat una altra manifestació, que es farà avui. Sota el lema 'A Gràcia continuem ultratjant Espanya', volen reivindicar el 'dret de manifestar-se lliurement per places i carrers'.

Durant la festa major de Gràcia, a l'agost, l'Assemblea de Joves del barri (AJG) i Endavant van convocar una manifestació sota el lema 'Ultratgem Espanya, desobeim l'estat', per a protestar contra els judicis per la crema de fotos del rei a Girona i l'empresonament de Francesc Argemí (Franki) per ultratge a

la bandera. Els organitzadors expliquen que no van demanar permís per a convocar la manifestació, però que tampoc ho havien fet els anys anteriors i, en canvi, mai abans no havien estat sancionats. Segons diuen, durant la manifestació cap agent va adreçar-se als manifestants ni va demanar la documentació de ningú. En canvi, tres mesos més tard quatre persones, la majoria sense antecedents, van rebre la notificació de la multa a casa seva. És per això que denuncien que els mossos d'esquadra tenen fitxers policíacs de militants polítics. A més a més, els organitzadors d'aquella manifestació diuen que 'no és casual' que la denúncia per manifestació il·legal s'hagi rebut enguany: 'Durant tot el curs 2007-2008 hi va haver persecució de les

persones que s'expressaven públicament en contra de la monarquia espanyola als Països Catalans', diuen, i afegeixen: 'Entenem aquesta denúncia com un nou episodi repressiu contra el moviment independentista per la seva lluita antimonàrquica i denunciem el caràcter polític de l'obertura del cas.' La manifestació en suport a les quatre persones multades, que han presentat una al·legació i ara esperen resposta, sortirà de la plaça Revolució de Gràcia a dos quarts de vuit del vespre.

Reproduït de www.vilaweb.cat

La Nua desapareixerà

La Nua, l'únic diari escrit en gaèlic existent a Irlanda, desapareixerà a finals d'any per manca d'ajuts econòmics. El Foras Na Gaelgie, l'òrgan governamental responsable de garantir la preservació de la llengua irlandesa, va decidir, el passat mes d'octubre, no continuar subvencionant aquesta publicació.

La Nua té adjudicada una subvenció del Foras na Gaelgie per al període Gener 2007 - Desembre 2008. Durant aquest temps, el diari ha acumulat pèrdues que, a finals d'any, ascendiran a 270.000 lliures (320.000 euros). Abans de l'execució, Foras va oferir una prolongació de tres mesos, fins el març de 2009, però el grup editorial de La Nua, Belfast Media Group, no pot fer-se càrrec de les despeses i les pèrdues addicionals d'aquest període.

El grup Belfast Media Group va adquirir La Nua l'any 1999 amb l'objectiu de cobrir la necessitat que hi hagués un diari en llengua irlandesa, no amb la intenció d'obtenir beneficis. La Nua va ser fundat l'any

1984 a Belfast, durant una de les etapes més "conflictives" del país, tal i com la defineix Dónal Mac Giolla, el seu director.

La seva desaparició tanca un dels capítols més importants de la llengua a Irlanda. El president de Premsa Comarcal, Estanis Alcover, va proposar, durant la celebració del Primer Fòrum Espai Català de Premsa, donar suport públic a La Nua, i demanar la seva continuïtat a través de la *recepció de firmes a través del correu de comunicació de Premsa Comarcal /ACPC: **comunicacio@premsacomarcal.cat* <mailto:comunicacio@premsacomarcal.cat>

La idea és transmetre el més ràpid possible les signatures recollides al director i editor de La Nua i al govern irlandès.

Coordinadora Obrera Sindical <http://www.sindicat-cos.org/sindicat> per a l'alliberament de gènere, de classe i nacional dels Països Catalans

Acudits

-Mare, mare, puc columpiar l'avi?
-No nen, fins que no sabem qui el va penjar, res de res...

- Mare, en Carles no para de tirar-me carn...
- Carles, pots parar siusplau... - diu la mare.
- Ei Mare, en Carles ja hi torna a tirar-me carn...
- Carles, pots parar! - diu la mare.
- Mare, en Carles hi ha tornat...
- Ostres Carles, des de que ets leprós que ets un pesat eh!

-Mare, mare, al col·legi em diuen capgròs...
- Apa, no els hi facis cas, i vés a comprar 15 kg de patates...
- Però mare, no els posaré?
- A la gorra nen, a la gorra

-Mare, mare, les llimones tenen plomes?
- No, fill meu...
- Doncs acabo d'expressar el canari per esmorzar...

-Mare, mare, hi ha peres transparents?
- No, fill meu.
- Doncs m'he menjat una bombeta!

Poesia

Glosa del president del Govern Balear, Francesc Antich, llegida al final de l'acte de Lliurament dels premis Premsa Forana

Som aquí de bona gana,
ben orgullós i content
d'un col·lectiu tant valent
com ho és la premsa forana.

Si la vista no m'engana
som molts més que l'any passat
bé va que el vostre sembrat
creixi amb espiga ben sana
i que guanyeu en cada plana
un tros més d'identitat.

Un poble mai va sobrat
de cohesió ciutadana.
Fa més pes a la romana
un poble ben informat.

Francesc Antich

Acudits

Un tipus va a l'Àfrica i, per no sentir-se tan sol, decideix portar el seu gos. El primer dia del safari, l'animal, molt content, es posa a córrer darrera papallones i quan menys s'ho va esperar ja s'havia separat del grup.

El can, desesperat, va començar a buscar quan, en això, veu que una pantera molt enfurismada es dirigia cap a ell disposat a menjar-se'l.

Espantat, ràpidament pensa què fer; veu uns ossos que estaven al costat de ell i els comença a mossegar. Just quan la pantera l'anava a atacar, el gos exclama:

- Mmmmm, quina pantera més bona m'acabo de menjar!

La pantera, en sentir això, es frena amb estrèpit i fuig molt espantada dient:

- Maleït gos, per poc i em menja a mi també!

Però dalt d'un arbre, estava un mico que va veure tot el que havia passat. Aquest baixa molt ràpid i va a veure a la pantera per explicar-li tot el que ha vist. En escoltar-ho, la pantera, molt enutjada, li ordena al mico:

- Puja! Anem amb aquest maleït gos per veure qui es menja a qui.

El gos s'adona que la pantera ve, amb

el mico, disposada a tot. En un instant, el gos endevina que el mico ha explicat la veritat però en lloc de córrer, es dóna la volta com si no hagués vist res. Quan la pantera ja l'anava a atacar, el gos es queixa:

- Maleït mico, ja fa com a mitja hora que l'he enviat per altra pantera i el cabró encara no torna!

L'Últim Sopar. Jesucrist està molt capficat,

i per aquest motiu els apòstols li demanen que què li passa.

Ell respon:
- Aquesta nit un de vosaltres em trairà. Sant Pere, l'apòstol preferit de Jesús, li pregunta tot alarmat:

- Seré jo, Mestre?

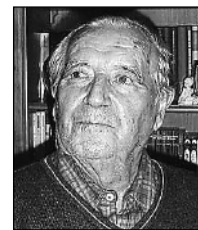
- No, Pere, tu mai no em podries fer una cosa així.

Sant Joan, un altre dels preferits, li pregunta a continuació:

- I jo, Mestre, que seré jo qui et trairà?
- No, Joan, tu tampoc.

Al seu torn, Judes, li torna a preguntar:
- Seré jo, Mestre?
Jesucrist respon amb to burleta:
- Seré jo? Seré jo?

La possessió de Galdent

CLIMENT GARAU I SALVÀ

A dins Lluçmajor hi havia,
Una gran possessió,
Era d'un molt ric senyor,
Que d'enrera li venia.
Pinar formós la vestia,
Mata, estepa i ullastre,
El conill no mancava,
Sa llebre acompanyaria.

El nom de Galdent tenia,
Aquella gran possessió,
El bon amic picador
Una gran cova feria,
Es marès s'emplearia,
Per arcs de cases formar
Per esglésies aixecar,
Molta acceptació tendria.

Mes de cent anys hi picaren,
Aquells tan bons picadors,
I un forat grandíós
De veritat el buidaren.
Allà sa vida acabaren
Aquells tant soferts padrins,
No hi havia altres camins,
Picant fins que moririen.

Un gran palau construïren
Pel ric senyor habitat,
Allà no res va mancar,
Despeses no es discutien.
Un sobrant d'esclaus tenien,
Que feien feina pes pa,
En aquells temps va s'usar,
Prima ració los darien.

Molt grosses festes farien,
En aquell formós palau
La gent de molt alt detall,
Allà se reunirien.
Bons menjars no mancarien
La carn bona hi abundava,
N'hi havia que sobrava,
D'aquest modo s'omplirien.

En aquell temps va s'usar,
Lo que es deia "dret de cuixa",
Cap a Galdent la s'en duia
El dia que es va casar,
L'havia de desflorar
El senyor que allà esperava
I el seu homo que penava,
Fins que es senyor va acabar.

Uns cinc-cents anys va durar,
Sa tan lletja tradició,
El nom de s'Inquisició
A ella se'l batià.

Cap pecat se perdonà
Molts de càstics hi havia,
A ningú es perdonaria
Per la gent acovardar.

Després de tants anys passar,
Sa ordre canviaria,
Un altre ritme entraria,
Diferent del que s'usà.
Mallorca se parcel·là
Molts de lloquets i quartons,
En diferents condicions,
A tot s'ordre s'aplicà.

Molts de duros se traurien,
Des gra i des bestiar,
Los havien d'amagar,
Allà on millor podien.
Forats secret cercarien,
Per sorpreses no tenir
Temien que en Durí,
Esperava que hi anirien.

Aquest Duri habitava,
Dins ses coves de Galdent,
Era un lladre ben valent
Que tot ho desafiava,
Va formar una bona guarda,
De gent que el va seguir,
Per tot se va introduir,
Dins Lluçmajor i dins Algaida.

Quan el bon pagès venia,
S'armada de xot o porc,
En durí igual que un corb
D'enfora l'olor sentia,
A la casa aniria,
Per robar es capital,
Una afilada destrala,
A l'amo ensenyaria.

La guàrdia que hi havia,
Per guardar dins Lluçmajor,
Carregada de temor,
Cada dia patiria,
A en Durí li temia,
No el podien agafar,
Uns quants pics que s'intentà,
Dins el pinar el perdia.

Això ha estat sa història,
D'un temps que ja ha passat,
Però ara ha tornat,
Seguint aquell repertori.
No podem cantar victòria,
Lladres n'hi ha en quantitat,
Qui te milions ha alcançat,
De veritat tota gloria.

Salut

Al·lèrgies alimentàries: Una epidèmia silenciosa

La incidència de malalties al·lèrgiques ha augmentat considerablement en els últims anys fins a assolir nivells preocupants que alguns especialistes en salut pública i epidemiologia no dubten a qualificar d'autèntica epidèmia, ja que aquestes patologies afecten gairebé el 15% de la població. Les generacions més joves són les més afectades, la qual cosa significa que en els propers anys el nombre de casos pot experimentar un creixement explosiu. L'asma, que en els països industrialitzats pateix el 12% de la població, i la rinoconjuntivitis al·lèrgica, que és la més freqüent, són provocades en la majoria dels casos pels àcars de la pols, els pol·lens de gramínies, el pèl d'animals i els fongs, però també per al·lèrgens alimentaris. Així, és cada vegada més freqüent trobar persones que han de prescindir de certs aliments en la seva dieta a causa de les reaccions adverses que els causen.

Origen de les al·lèrgies alimentàries.

Origen de les al·lèrgies alimentàries
Les al·lèrgies d'origen alimentari estan experimentant un increment notable. La seva incidència s'ha duplicat en els últims 25 anys i, a més de factors genètics i ambientals, hi ha una sèrie de circumstàncies que semblen influir decisivament a l'augment d'aquest tipus de patologies. Entre aquestes circumstàncies destaquem la introducció de cereals en la dieta dels lactants, que comença a universalitzar-se a partir de la dècada dels 60. Les proteïnes dels cereals tenen una gran capacitat al·lèrgica. Un altre factor que explica l'augment d'aquestes al·lèrgies és el creixement del consum de fruites exòtiques, que s'han introduït recentment al mercat, a les quals el nostre organisme no està habituat. Segons l'OMS, el baix pes en néixer també és determinant. Els bebès amb pes inferior a 2.500 grams (el 9% dels nadons a Espanya) mostren una resposta immune alterada, deficient, i són més propensos a les malalties al·lèrgiques i infeccioses. Finalment, els especialistes consideren que la supressió primerenca de la lactància materna, per passar al biberó, és un altre factor que explica l'increment de les al·lèrgies.

Al·lèrgies infantils

Es calcula que el 5% de infants menors de tres anys i l'1,5% de la població general pateixen algun tipus d'al·lèrgia alimentària, la qual cosa a Espanya equivaldria a unes 600.000 persones afectades. L'al·lèrgia alimentària infantil és, en la majoria dels casos, el preludi de malalties al·lèrgiques res-

piratòries posteriors, com la rinitis i l'asma per sensibilització a pol·lens, àcars, animals o fongs. En el cas dels infants, es produeixen principalment durant els dos primers anys de vida. La llet, l'ou i el peix són responsables del 90% dels casos en els menors d'un any i l'ou es revela com l'aliment més al·lèrgic en infants d'entre 1 i 2 anys. El pronòstic d'aquestes al·lèrgies és bo, ja que els infants al·lèrgics a la llet o a l'ou els acaben tolerant, gairebé sempre, quan superen els dos o tres anys. Però a partir dels dos anys la llista d'aliments al·lèrgics s'amplia: el peix, els llegums, els fruits secs, les fruites i els mariscos són els que causen problemes amb més freqüència.

Aliments i paràsits al·lèrgics.

Hi ha al·lèrgens ocults, la detecció dels quals a vegades és gairebé impossible, presents en aliments processats industrialment als quals, per millorar-ne l'aspecte, el color i el sabor s'afegeixen substàncies com la caseïna, la proteïna de soia, el gluten de blat, els derivats de blat de moro o la civada i els extractes de llevats. L'ou també es troba ocult en nombrosos aliments, sense que això consti en la seva composició, com en certs productes de forn de pa i pastisseria, pinzellats amb ou per donar-los un aspecte il·lustrós i brillant.

Els individus al·lèrgics a l'ou han de ser curosos amb les vacunes per al xarampió, la parotiditis, la rosa o la grip, que contenen quantitats ínfimes de proteïnes d'ou, tot i que en general solen ser ben tolerades. Algunes reaccions a aquestes proteïnes són produïdes més per la gelatina que contenen que pel mateix ou.

Les al·lèrgies causades per altres aliments com els cacauets, les nous, els peixos i els mariscos són més duradores en la seva sensibilització i poden perdurar durant dècades o per a tota la vida. En aquests casos, cal abstenir-se de prendre'ls.

Un paràsit del peix, l'anisakis simple, pot provocar al·lèrgia, en alguna ocasió amb resultat greu. Aquest paràsit s'introdueix a l'ésser humà per ingesta de peix cru, en salaó, fumats, en escabetx o marinat i s'elimina mitjançant la calor i el fred. Per això, fregir, coure o rostir el peix és fonamental per a la prevenció. La congelació també és una garantia, ja que les larves del paràsit moren. Però hem d'evitar el consum de peix cru.

Els símptomes, clau per al diagnòstic.

Els símptomes d'una al·lèrgia alimentària són urticària, èczema i pruija o picor (a nivell cutani), rinitis al·lèrgica i/o asma (a nivell respiratori) i nàusees, vòmits, dolors abdominals i diarrea (a nivell gàstric). Es poden presentar unes reaccions, d'altres o diverses de combinades. En alguns casos apareixen reaccions greus, com el xoc anafilàctic, broncoespasma agut sever i angioedema de vies respiratòries, que poden arribar a produir la mort.

El diagnòstic de l'al·lèrgia alimentària no és fàcil i constitueix, en alguna ocasió, una tasca gairebé detectivesca. Tot i que l'edat i les manifestacions al·lèrgiques constitueixen una pista i orienten l'especialista, s'ha de recórrer a proves específiques per determinar l'aliment culpable.

Com es poden detectar les al·lèrgies.

Les proves cutànies són les més utilitzades. La denominada prova de la punxada consisteix a picar l'aliment fresc amb una llanceta, punxar a continuació la pell de l'avantbraç del pacient amb aquest mateix instrument i analitzar la reacció transcorreguts 15 minuts. Si el resultat és positiu i es detecta una al·lèrgia, es forma una pàpula. També s'utilitza la provocació alimentària, que consisteix a eliminar de la dieta durant dues setmanes l'aliment sospitós per tornar-lo a administrar després; es comença amb dosis molt petites i s'observa la reacció que provoca. La dieta d'eliminació és la primera elecció quan es tracta d'al·lèrgies en els infants més petits. Es prescindeix de l'aliment sospitós i s'observa una millora evident en poques setmanes, naturalment sempre que l'aliment eliminat en sigui el responsable. Si d'aquesta manera no es detecta el culpable, es

pot provar amb la dieta de provocació. Aquest tipus de proves les ha de realitzar sempre el metge ja que no estan exemptes de riscos.

Gairebé no hi ha medicaments eficaços.

El tractament per a les al·lèrgies alimentàries consisteix a eliminar de la dieta l'aliment responsable. Així de senzill i de rotund. No existeixen fàrmacs preventius eficaços ni tractaments desensibilitzadors, al contrari del que passa amb altres al·lèrgies. Algunes dietes hipoal·lèrgiques ofereixen bons resultats però són molt severes i no s'han de mantenir durant molt de temps. Per això, se n'han creat d'altres de menys severes que es poden seguir durant mesos. La prevenció de l'al·lèrgia alimentària sha d'iniciar en la infantesa, al poc temps de néixer. Segons l'OMS, la lactància materna exclusiva, la introducció retardada d'ous, peix i fruits secs i un suplement de zinc d'1 mil·ligram per quilogram de pes durant sis mesos potencia la immunitat, especialment en els infants nascuts amb poc pes. Els lactants al·lèrgics a la llet de vaca han de ser alimentats exclusivament amb lactància materna i la mare haurà de seguir una dieta exempta de llet de vaca, ou o peix, a causa del pas al·lèrgic a la llet materna. En ocasions, els infants toleren bé la llet de soia o hidrolitzada de caseïna, que constitueix un bon substitut en la majoria dels casos. Els infants que presenten símptomes primerencs d'al·lèrgia necessitaran més temps per tolerar certs aliments, però transcorreguts uns anys podran tornar (en general) a consumir-los, introduint-los novament de manera gradual i en petites quantitats.

La Conselleria de Medi Ambient recomana als ajuntaments un consum responsable de l'energia elèctrica durant les festes de Nadal i Any Nou

A través de la Direcció General de Canvi Climàtic, la Conselleria proposa als municipis que l'encesa dels llums de Nadal es limiti del 6 de desembre al 6 de gener, de 18 a 21 hores, llevat dels dies més assenyalats

La Conselleria de Medi Ambient, a través de la Direcció General de Canvi Climàtic i Educació Ambiental, ha animat els ajuntaments de les Illes Balears, mitjançant la web de la Xarxa de Pobles pel Clima (www.xarxadepoblespelclima.net) i correus electrònics adreçats als consistoris, fer un consum responsable de l'energia elèctrica durant les properes festes de Nadal i Any Nou. En aquest sentit, la Direcció General de Canvi Climàtic i Educació Ambiental ha proposat i recomanat als municipis que l'encesa dels llums de Nadal es limiti del 6 de desembre al 6 de gener (ambdós inclosos), de 18 a 21 hores, llevat dels dies més assenyalats: 24 de desembre (Nit de Nadal), 25 de desembre (Nadal) i 5 de gener (Nit de Reis),

jornades en les quals els llums podrien encendre's fins a les 24 hores, i el 31 de desembre (Nit de Cap d'Any), amb més presència festiva al carrer, fins a la 1 de la matinada. Aquesta proposta està en sintonia amb la d'altres comunitats autònomes i fins i tot és més restrictiva.

Un dels principals reptes de la Conselleria de Medi Ambient és lluitar contra el canvi climàtic amb la divulgació de mesures i propostes que ajudin a reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Implicar totes les administracions i la ciutadania en general contribueix a aquesta lluita i, durant les festes, una encesa dels llums nadalencs limitada als horaris estrictament necessaris pot suposar una aportació important a l'estalvi energètic i a la reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle sense afectar els interessos del sector comercial ni la il·lusió de la població a l'hora de passejar pel carrer durant aquestes dates.

Cinga Fòrum '09

Removent consciències

Jornades sobre la transgressió cívica

Fraga (Baix Cinca), divendres 27-2-09 i dissabte 28-2-09

Franja de Ponent i transgressió. Propostes pràctiques i concretes per a viure en català.

Programa:

- Divendres, 27-2-09, Casal Jaume I (Av. Reis Catòlics, 28).

19:30: Xerrada sobre **El Parlament d'Europa i la transgressió lingüística** a càrrec de Miquel Català i Coit, enginyer informàtic. Presentarà Rosa Arqué, professora de Secundària.

- Dissabte, 28-2-09, Palau Montcada (c/ St. Josep de Calassanç, 12).

10:00.- Obertura a càrrec de Susanna Barquín, presidenta de l'Institut d'Estudis del Baix Cinca, IEBC.

10:15.- Ponència **Resiliència i transgressió** a càrrec de Quim Gibert, psicòleg. Presentarà Mar Quibus, professora de Secundària.

11:00.- Ponència **Dignitat, llengua i transgressió** a càrrec de Sebastià Alzamora, escriptor i gestor cultural. Presentarà Anna Barrafón, bibliotecària.

11:45.- Descans

12:15.- Ponència **Ètica i transgressió** a càr-

rec de Francesc Torralba, filòsof. Presentarà Rosa Villanova, treballadora social.

13:00.- Xerrada sobre **L'activisme transgressor en el segle XXI** a càrrec de Àngel Colom, membre de la Fundació CatDem. Presentarà Berta Menén, mestra de Primària.

Organitza: Institut d'Estudis del Baix Cinca.

Amb la col·laboració Casal Jaume I de Fraga i el suport d'Òmnium Cultural de Ponent i del Projecte d'Animació Cultural Jesús Moncada

Dissabte 28-2-09:

16:00: Cafè en el Casal Jaume I de Fraga (Av. Reis Catòlics, 28)

17:00: Opció A. La ruta de les sitges. Punt d'eixida: Rotonda del Sotet. Opció B. Carnaval de Fraga '09

19:30: Actuació en el Casal Jaume I del Duo Recapte.

Diumenge 1-3-09 (pendent de concretar):

10:00: Visita a la vila de Saidí (Baix Cinca).

12:00: Visita a Vil·la Fortunatus, jaciment romà situat a la carretera de Saidí, km.2.

Nota: Totes les propostes són de franc.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**

Acudits

Un convent a Itàlia.
De sobte les monges novícies surten a l'hort perquè han sentit un terrabastall molt fort. D'un arbre es troben un aviador que ha quedat penjat de tal manera quan s'ha tirat en paracaigudes que se li han estripat els pantalons i ensenya totes les seves parts. La Mare Superiora des d'una finestra pregunta sobre l'avió:
- Vola? Vola?
- Sí, due bola e una pirindola - responen les novícies.

- Caram! Quina punteria que tens!

Cambreer! Que tinc un pèl a la sopa!
- Tranquil home, que és púbic.

- Doctor, doctor, tinc un problema sexual, tinc ejaculació precoç.

- Cony!
- Aaaaahh! (L'home s'escorre sense tocar-se, en només sentir la paraula "cony")

Dos amics es troben i un diu a l'altre:
-L'altre dia vaig estar amb la teva dona, i no li vaig tocar ni un pèl!

Un tio li fa una palla a una tia, ella diu:

-Treu-te l'anell que em fa mal.
- Quin anell? Et refereixes al rellotge? -respon ell.